

USP Izvršba - ZIZ

Urejena sodna praksa je del e-paketa Izvršba – elektronski komentar ZIZ z urejeno sodno prakso, ki je dostopen na portalu založnika Tax-Fin-Lex:
<https://www.tax-fin-lex.si/Home/Vsebina/e-Paket-ZIZ>

© Ta dokument je namenjen samo uporabi naročnikov e-paketa Izvršba. Vsaka drugačna uporaba ali nadaljnja distribucija je prepovedana.

1. člen (Vsebina zakona)

1.a člen (Izvajanje uredb Evropske unije)

2. člen (Začetek postopka)

3. člen (Obseg izvršbe in zavarovanja)

Sodišče prve stopnje je ugovor po izteku roka dolžnikov B. B. in C. C. z dne 22. 10. 2025 pravilno zavrglo, saj je le-ta nedovoljen. Dolžnika namreč v njem nista zatrjevala nobenega novega dejstva v zvezi s samo terjatvijo, ki v času vložitve prejšnjih ugovorov še ne bi obstajalo. Tudi v tem ugovoru po roku sta dolžnika prerekala pravilnost upnikovega obračuna terjatve, in zatrjevala, da je bila terjatev že v celoti poplačana oziroma celo preplačana, kar pa ni razlog, ki bi ga bilo dopustno uveljavljati v ugovoru po roku. Poleg tega je o takšnem ugovoru po roku dolžnikov že bilo pravnomočno odločeno, in sicer s sklepom z dne 14. 7. 2022 v zvezi s sklepom Višjega sodišča v Ljubljani I Ip 1270/2022 z dne 22. 11. 2022. Podana je torej tudi procesna ovira res iudicata.

VSL Sklep I Ip 409/2026, 20. 4. 2026

Na pritožbeni očitke, da sodišče prve stopnje ne bi smelo upoštevati stališč ustavnega sodišča (v nadaljevanju USRS) glede razlage zakonskega prava in prava EU, ker je taka razlaga zunaj njegove pristojnosti, sodišče druge stopnje odgovarja, da je sklicevanje sodišča prve stopnje na sodno prakso USRS utemeljeno že zaradi prepričljivosti podane argumentacije, torej zaradi moči argumenta. Pri tem pa tudi velja, da izrek ustavne odločbe zavezuje skupaj z nosilnimi razlogi obrazložitve odločitve, kar je lahko tudi razumevanje zakona (tretji odstavek 1. člena Zakona o ustavnem sodišču - ZUstS).

Tudi SEU predpostavke neravnotežja položajev pogodbenih strank ne omejuje le na količinsko ekonomsko presojo, ki jo poudarja toženka, torej primerjavo med skupnim zneskom transakcije, ki je bil predmet pogodbe, na eni strani in stroškov, ki so bili na podlagi tega pogoja naloženi potrošniku, ampak je dovolj že resni poseg v pravni položaj.

Tako zastaralni rok ni začel teči niti od trenutka, ko se je oblikovala navedena sodna praksa VSRS in SEU v letu 2023, kot je zavzelo stališče sodišče prve stopnje. Zagotovo bi začetek teka zastaralnega roka pred tem trenutkom pomenil pretogo razumevanje pravil o zastaranju, ki bi nesorazmerno poseglo v pravico potrošnikov do sodnega varstva, kot je obrazložilo sodišče prve stopnje. Vendar pravu EU skladna razlaga daje potrošniku še ugodnejši položaj, po katerem, kot je bilo obrazloženo, velja domneva, da je potrošnik seznanjen z nepoštenim pogojem šele z odločitvijo sodišča, za obdobje pred tem pa je trditveno in dokazno breme na banki, ki mora upoštevati, da se od potrošnika ne pričakuje pravnega raziskovanja.

Iz presoje sodišča prve stopnje, da kreditna pogodba vsebuje nepošten pogoj in je zato po drugem odstavku 23. člena ZVPot pogodba nična, ne izhaja samodejno, da je bil pridobitelj že ob sklenitvi pravnega posla nepošten tudi v smislu 193. člena OZ. Nepoštenost pridobitelja po 193. členu

OZ temelji na subjektivnem merilu, saj je pomemben odnos pridobitelja do dejstev, ki vzpostavljajo ničnost pogodbe.

VSM Sodba in sklep I Cp 9/2026, 31. 3. 2026

Ureditev zavarovanja dokazov v ZASP je posledica prenosa Direktive 2004/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine. Njen 3. člen med drugim določa, da morajo biti ukrepi, postopki in pravna sredstva iz te direktive "pošteni in pravični" ter da morajo biti "sorazmerni [...] in se uporablja[ti tako], da [...] zagotavljajo zaščito pred zlorabo". Uporaba vseh teh ukrepov, postopkov in sredstev je močno odvisna od okoliščin in posebnosti posameznega primera, vključno z morebitnimi interesi tretjih oseb.

V pravu Evropske unije velja temeljno načelo lojalne razlage, skladno s katerim je obveznost držav članic doseči cilj, predviden z direktivo, njihova dolžnost, da sprejmejo vse ustrezne ukrepe, da bi zagotovile izpolnjevanje te obveznosti, pa zavezuje vse njihove organe, vključno s sodišči. Z uporabo nacionalnega prava in zlasti določb nacionalnega zakona, ki so bile sprejete prav za izvajanje direktiv, morajo nacionalna sodišča svoje nacionalno pravo razlagati v luči besedila in namena teh direktiv.

Pogoje iz prvega in drugega 171. člena ZASP je treba razlagati tudi v luči načela sorazmernosti, upoštevajoč veliko invazivnost in potencial za prekomerno poseganje v pravice nasprotne stranke (pa tudi tretjih oseb).

Vsak predlagatelj, ki zahteva izdajo ukrepa ex parte, zlasti kadar gre za posebej invaziven poseg, mora pred sodiščem že od začetka nastopiti karseda odkrito in ne sme zamolčati morebitnih okoliščin, ki mu očitno niso v prid (resnih ugovorov nasprotne stranke, ki jih lahko jasno predvidi).

Zahteve poštenosti in pravičnosti ter sorazmernosti glede na okoliščine in posebnosti vsakokratnega primera, je v prvem in drugem odstavku 171. člena ZASP mogoče in treba presojati s prilagajanjem standarda razumno dosegljivih dokazov (v smislu prvega odstavka) oziroma verjetne subjektivne nevarnosti uničenja dokazov (v smislu drugega). Bolj ko je predlog za zavarovanje dokazov invaziven in obsežen, zlasti kadar se predlaga njegova izvedba ex parte ter inaudita altera parte, trdnejši mora biti predlagateljev položaj in kakovostnejša njegova dokazna ponudba za izdajo ukrepa takšne invazivnosti in obsega.

VSL Sklep V Cpg 541/2025, 17. 12. 2025

4. člen (Dolžnost posredovanja podatkov)

5. člen (Stvarna pristojnost sodišča)

6. člen (Sestava sodišča)

Izvršilni postopek mora biti hiter in učinkovit, prav zato in zaradi dejstva, da upnik že razpolaga z izvršilnim naslovom zoper dolžnika, pa je razumljivo, da sta ugovorni in pritožbeni rok krajša kot v pravdnem postopku, to je 8 in ne 15 dni. V zvezi z določbo tretjega odstavka 46. člena ZIZ višje sodišče opozarja na že zavzeto stališče Ustavnega sodišča RS (odločba št. U-I-339/98), da popolna nesupenzivnost ugovora oziroma pritožbe v izvršbi na dolžnikova denarna sredstva ni neustavna oziroma ni v nasprotju z zahtevo po učinkovitosti pravice pravnega sredstva. Če se naknadno izkaže, da je bilo vloženo pravno sredstvo utemeljeno, se namreč dolžnik lahko posluži instituta nasprotne izvršbe.

Zakonska možnost fiktivne vročitve po četrtem odstavku 142. člena ZPP je odraz zahteve po učinkoviti pravici do sodnega varstva in sojenja brez nepotrebnega odlašanja, pri čemer je korektiv

taki ureditvi institut vrnitve v prejšnje stanje, če fikcija vročitve dejansko ni bila pravilno opravljena.

VSL Sklep I Ip 161/2026, 13. 4. 2026

7. člen (Izvršitelji)

8. člen (Odločbe)

9. člen (Pravna sredstva in krajevna pristojnost višjega sodišča pri izvršbi na podlagi verodostojne listine)

Izvršilni postopek mora biti hiter in učinkovit, prav zato in zaradi dejstva, da upnik že razpolaga z izvršilnim naslovom zoper dolžnika, pa je razumljivo, da sta ugovorni in pritožbeni rok krajša kot v pravdnem postopku, to je 8 in ne 15 dni. V zvezi z določbo tretjega odstavka 46. člena ZIZ višje sodišče opozarja na že zavzeto stališče Ustavnega sodišča RS (odločba št. U-I-339/98), da popolna nesupenzivnost ugovora oziroma pritožbe v izvršbi na dolžnikova denarna sredstva ni neustavna oziroma ni v nasprotju z zahtevo po učinkovitosti pravice pravnega sredstva. Če se naknadno izkaže, da je bilo vloženo pravno sredstvo utemeljeno, se namreč dolžnik lahko posluži instituta nasprotne izvršbe.

Zakonska možnost fiktivne vročitve po četrtem odstavku 142. člena ZPP je odraz zahteve po učinkoviti pravici do sodnega varstva in sojenja brez nepotrebnega odlašanja, pri čemer je korektiv taki ureditvi institut vrnitve v prejšnje stanje, če fikcija vročitve dejansko ni bila pravilno opravljena.

VSL Sklep I Ip 161/2026, 13. 4. 2026

ZOKIPOSR torej določa domnevo, da je Republika Slovenija z dnem uveljavitve tega zakona prevzela dolg odgovornega družbenika do upnika na podlagi ex lege prenosa obveznosti izbrisane družbe na aktivnega družbenika pod pogoji, ki jih določa zakon, ki ureja obligacijska razmerja, in da je upnik v prevzem dolga privolil ter so prenehala vsa zavarovanja dolga. Zakoniti prevzem dolga s strani Republike Slovenije z dnem uveljavitve ZOKIPOSR velja pod predpostavko, da upnik tedaj že razpolaga z izvršilnim naslovom zoper družbenika (ali zoper družbo, v povezavi z listino iz 24. člena ZIZ).

Iz zakonske zahteve po obrazloženosti ugovora izhajajo, da mora dolžnik pravno pomembna dejstva, ki preprečujejo izvršbo, navesti in zanje predložiti dokaze že v samem rednem ugovoru zoper sklep o izvršbi, ki mora biti vложен v (prekluzivnem) roku osmih dni od prejema sklepa o izvršbi. Vendar pa se lahko upoštevajo tudi pozneje podane trditve in dokazi, če jih dolžnik znotraj ugovornega roka brez svoje krivde ni mogel ponuditi.

Nad družbenico B. B. se je dne 20. 10. 2016 pred Okrožnim sodiščem v Ljubljani začel postopek osebnega stečaja, v katerem so bile stečajni dolžniki s sklepom St 000/2016 z dne 12. 11. 2019, ki je postal pravnomočen 28. 11. 2019, odpuščene obveznosti, ki so nastale do začetka osebnega stečaja, to je do 20. 10. 2016. Sodišče prve stopnje je tako pravilno štelo, da na podlagi prvega odstavka 408. člena ZFPPIPP odpust obveznosti učinkuje tudi na konkretno obveznost B. B. do upnika, nastalo pred 20. 10. 2016, saj ne gre za nobeno od v zakonu predvidenih prednostnih terjatev. Ob tem je sodišče prve stopnje pravilno upoštevalo tudi določilo prvega odstavka 409. člena ZFPPIPP, po kateri s pravnomočnostjo sklepa o odpustu obveznosti preneha upnikova pravica sodno uveljavljati plačilo terjatev v delu, v katerem do pravnomočnosti sklepa o odpustu obveznosti niso bile plačane, razen terjatev, ki se lahko poplačajo iz premoženja stečajnega dolžnika, ki spada v stečajno maso v postopku osebnega stečaja skladno s 410. členom ZFPPIPP.

VSL Sklep II Ip 212/2026, 13. 3. 2026

10. člen (Revizija in obnova postopka)

Začasne odredbe za varstvo koristi otrok se pod pogoji, ki jih določa družinski zakonik, izdajo po postopku, ki ga določa zakon, ki ureja zavarovanje. Revizija je v postopkih izvršbe in zavarovanja omejena le na točno določene sklepe. Zoper preostale sklepe, izdane v tovrstnih postopkih, revizija ni dovoljena. Tak je tudi sklep o izdaji začasne odredbe. Postopek odločanja o izdaji začasne odredbe tudi ne pomeni odločanja o glavni stvari, zato revizija ni dovoljena niti po 37. členu ZNP-1.

VSRŠ Sklep II DoR 144/2026, 14. 5. 2026

V izvršilni zadevi je bil na drugi stopnji izdan sklep, s katerim je bilo pravnomočno odločeno, da se sklep o izvršbi razveljavi in da bo o zahtevku in stroških sodišče odločalo v pravnem postopku, ki v prvem odstavku 10. člena ZIZ ni naveden med sklepi, zoper katere je revizija dovoljena.

VSRŠ Sklep III DoR 22/2026, 7. 4. 2026

Sklep sodišča druge stopnje, s katerim je zavrnilo dolžnično pritožbo in potrdilo sklep sodišča prve stopnje, s katerim je odločilo, da se sklep o izvršbi razveljavi ter da bo o zahtevku in stroških odločalo sodišče v pravnem postopku, ne spada med tiste, glede katerih bi bila revizija dovoljena. Če revizija po zakonu ni dovoljena, je ni mogoče dopustiti.

VSRŠ Sklep III DoR 29/2026, 7. 4. 2026

Zakonodajalec je revizijo v izvršilnih postopkih omejil le na točno določene sklepe. Zoper ostale sklepe, izdane v postopkih izvršbe in zavarovanja (vključno s sklepi, s katerimi je odločeno o izročitvi nepremičnin), revizija zato (še vedno) ni dovoljena.

VSRŠ Sklep II DoR 486/2025, 4. 2. 2026

11. člen (Hitrost in vrstni red postopanja)

12. člen (Vrstni red poplačila več upnikov)

13. člen (Izvršitev tujih odločb, tujih poravnjav in tujih javnih listin)

14. člen (Izvršba na premoženje tuje države)

15. člen (Uporaba določb zakona o pravnem postopku)

Sodišče prve stopnje je ugovor po izteku roka dolžnikov B. B. in C. C. z dne 22. 10. 2025 pravilno zavrnilo, saj je le-ta nedovoljen. Dolžnika namreč v njem nista zatrjevala nobenega novega dejstva v zvezi s samo terjatvijo, ki v času vložitve prejšnjih ugovorov še ne bi obstajalo. Tudi v tem ugovoru po roku sta dolžnika prerekala pravilnost upnikovega obračuna terjatve, in zatrjevala, da je bila terjatev že v celoti poplačana oziroma celo preplačana, kar pa ni razlog, ki bi ga bilo dopustno uveljavljati v ugovoru po roku. Poleg tega je o takšnem ugovoru po roku dolžnikov že bilo pravnomočno odločeno, in sicer s sklepom z dne 14. 7. 2022 v zvezi s sklepom Višjega sodišča v Ljubljani I Ip 1270/2022 z dne 22. 11. 2022. Podana je torej tudi procesna ovira res iudicata.

VSL Sklep I Ip 409/2026, 20. 4. 2026

Sodišče lahko dovoli izvršbo tudi v korist osebe, ki v izvršilnem naslovu ni označena kot upnik, če upnik glede prehoda terjatve razpolaga z eno od kvalificiranih listin v smislu prvega odstavka 24. člena ZIZ. Upnik B. d. o. o. pa je tej zahtevi v obravnavani zadevi zadostil, saj je izvršilnemu predlogu priložil notarsko overjeno Pogodbo o odstopu terjatev z dne 6. 5. 2015, ki

predstavlja po zakonu overjeno zasebno listino in s tem listino iz prvega odstavka 24. člena ZIZ.

Prenovitvena volja oz. animus novandi se ne domneva, temveč mora biti le ta izrecno in jasno izražena v vsebini dogovora, s katerim se stranke dogovorijo za novacijo. Brez konkretiziranih trditvev strank sodišče njihove pogodbene volje ne more ugotavljati.

V obravnavani zadevi je dolžnik v ugovoru zatrjeval, da je z upnikom sklenil dogovor o prenovitvi upniško dolžniškega razmerja, ki naj bi ga dokazovali ugovoru priloženi izjavi z dne 2. 6. 2015 in Dogovor o plačilu obveznosti z dne 2. 6. 2015. V dokaz je dolžnik predlagal tudi lastno zaslišanje in zaslišanje priče C. C., ki je pripravila navedeni dogovor. Ni utemeljen očitke o kršitvi načela kontradiktornosti, ker sodišče prve stopnje navedenih dokazov ni izvedlo. Sodišče je namreč dolžno izvajati dokaze le ob dovolj konkretiziranih trditvah strank, v obravnavanem primeru pa je iz ugovora razviden le datum nastanka listin, ki naj bi dokazovale sklenjeni dogovor. Dolžnik bi moral jasno in nedvoumno navesti vsaj še to, kdo na strani upnika naj bi sklenil zatrjevani dogovor, saj iz ugovora in dolžnikovega odgovora na upnikov odgovor ter ugovoru priloženega Dogovora o plačilu obveznosti z dne 2. 6. 2015 izhaja, da ga je za upnika C. C. le pripravila oziroma dolžniku poslala. Po drugi strani je priloženih izjav z dne 2. 6. 2015 in Dogovora o plačilu obveznosti z dne 2. 6. 2015 razvidno, da te listine niso podpisane ne s strani C. C. ne s strani koga drugega v imenu upnika. Razloga za nepodpis dogovora o novaciji s strani upnika, če je do njega res prišlo, pa dolžnik ni pojasnil.

Niti terjatev iz naslova glavnice niti iz naslova zamudnih obresti do vložitve izvršilnega predloga še ni zastarala, saj je prišlo do pretrganja zastaranja, in sicer z dolžnikovo konkludentno pripoznavo dolga. Dolžnik namreč ne ovrže dejanske ugotovitve v izpodbijanem sklepu, da iz ugovoru priloženih potrdil o dolžnikovih delnih plačilih v obdobju od 22. 5. 2015 do 11. 11. 2024 izhaja, da med posameznimi plačili nikoli ni minilo več kot tri leta. Posledično ni nastopilo niti zastaranje tistih zakonskih zamudnih obresti, ki so zapadle po izdaji izvršilnega naslova.

VSL Sklep I Ip 95/2026, 15. 4. 2026

Izvršilni postopek mora biti hiter in učinkovit, prav zato in zaradi dejstva, da upnik že razpolaga z izvršilnim naslovom zoper dolžnika, pa je razumljivo, da sta ugovorni in pritožbeni rok krajša kot v pravdnem postopku, to je 8 in ne 15 dni. V zvezi z določbo tretjega odstavka 46. člena ZIZ višje sodišče opozarja na že zavzeto stališče Ustavnega sodišča RS (odločba št. U-I-339/98), da popolna nesupenzivnost ugovora oziroma pritožbe v izvršbi na dolžnikova denarna sredstva ni neustavna oziroma ni v nasprotju z zahtevo po učinkovitosti pravice pravnega sredstva. Če se naknadno izkaže, da je bilo vloženo pravno sredstvo utemeljeno, se namreč dolžnik lahko posluži instituta nasprotne izvršbe.

Zakonska možnost fiktivne vročitve po četrtem odstavku 142. člena ZPP je odraz zahteve po učinkoviti pravici do sodnega varstva in sojenja brez nepotrebnega odlašanja, pri čemer je korektiv taki ureditvi institut vrnitve v prejšnje stanje, če fikcija vročitve dejansko ni bila pravilno opravljena.

VSL Sklep I Ip 161/2026, 13. 4. 2026

ZOKIPOSR torej določa domnevo, da je Republika Slovenija z dnem uveljavitve tega zakona prevzela dolg odgovornega družbenika do upnika na podlagi ex lege prenosa obveznosti izbrisane družbe na aktivnega družbenika pod pogoji, ki jih določa zakon, ki ureja obligacijska razmerja, in da je upnik v prevzem dolga privolil ter so prenehala vsa zavarovanja dolga. Zakoniti prevzem dolga s strani Republike Slovenije z dnem uveljavitve ZOKIPOSR velja pod predpostavko, da upnik tedaj že razpolaga z izvršilnim naslovom zoper družbenika (ali zoper družbo, v povezavi z listino iz 24. člena ZIZ).

Iz zakonske zahteve po obrazloženosti ugovora izhaja, da mora dolžnik pravno pomembna dejstva, ki preprečujejo izvršbo, navesti in zanje predložiti dokaze že v samem rednem ugovoru zoper sklep o izvršbi, ki mora biti vložen v (prekluzivnem) roku osmih dni od prejema sklepa o izvršbi. Vendar pa se lahko upoštevajo tudi pozneje podane trditve in dokazi, če jih dolžnik znotraj

ugovornega roka brez svoje krivde ni mogel ponuditi.

Nad družbenico B. B. se je dne 20. 10. 2016 pred Okrožnim sodiščem v Ljubljani začel postopek osebnega stečaja, v katerem so bile stečajni dolžnici s sklepom St 000/2016 z dne 12. 11. 2019, ki je postal pravnomočen 28. 11. 2019, odpuščene obveznosti, ki so nastale do začetka osebnega stečaja, to je do 20. 10. 2016. Sodišče prve stopnje je tako pravilno štel, da na podlagi prvega odstavka 408. člena ZFPPIPP odpust obveznosti učinkuje tudi na konkretno obveznost B. B. do upnika, nastalo pred 20. 10. 2016, saj ne gre za nobeno od v zakonu predvidenih prednostnih terjatev. Ob tem je sodišče prve stopnje pravilno upoštevalo tudi določilo prvega odstavka 409. člena ZFPPIPP, po kateri s pravnomočnostjo sklepa o odpustu obveznosti preneha upnikova pravica sodno uveljavljati plačilo terjatev v delu, v katerem do pravnomočnosti sklepa o odpustu obveznosti niso bile plačane, razen terjatev, ki se lahko poplačajo iz premoženja stečajnega dolžnika, ki spada v stečajno maso v postopku osebnega stečaja skladno s 410. členom ZFPPIPP.

VSL Sklep II Ip 212/2026, 13. 3. 2026

Vročanje s fikcijo se v skladu z določbo 139. člena ZPP lahko opravi le na naslovu dejanskega bivališča. Trditveno in dokazno breme, da vročitev ni bila opravljena na naslovu dejanskega bivališča, sta na stranki, ki predlaga razveljavitev klavzule pravnomočnosti in izvršljivosti.

Vsaka razveljavitev klavzule pravnomočnosti in izvršljivosti pomeni poseg v načelo pravne varnosti iz 2. člena Ustave RS. US RS je v zadevi U-I-279/08-0 poudarilo, da je ena od osrednjih razsežnosti človekove pravice do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave RS pravica stranke do kontradiktornega postopka oziroma do izjavljanja v postopku. Bistveni predpogoj za njeno učinkovito izvrševanje je pravica do informacije; stranka namreč pravice do izjave v postopku ne more uresničiti, če ni zagotovljeno, da bo predhodno izvedela za procesna dejanja, glede katerih se ima pravico izjaviti. Najpomembnejši procesni institut, namenjen vzpostavitvi stika sodišča s stranko in s tem udejanjenju strankine pravice do obveščenosti, pa je vročanje. Ugotovilo je tudi, da je vročitev pisanja na naslovu formalno prijavljenega bivališča, čeprav stranka tam dejansko ne prebiva, v neskladju z 22. členom Ustave. Pravilnost vročitve je torej ustavna kategorija in kot taka dolžniku zagotavlja enako varstvo pravic iz 22. člena Ustave RS. Šele, če je bilo spoštovano enako varstvo pravic vseh strank, lahko govorimo o pravni državi.

VSL Sklep I Ip 241/2026, 4. 3. 2026

Za sojenje je splošno krajevno pristojno sodišče, na območju katerega ima tožena stranka stalno prebivališče. Stranki pa se lahko v primeru, ko zakon ne določa izključne pristojnosti kakšnega sodišča, sporazumeta, da jima na prvi stopnji sodi sodišče, ki ni krajevno pristojno, če je to sodišče tudi stvarno pristojno. V takšnem primeru lahko upnik v predlogu za izvršbo na podlagi verodostojne listine predlaga, naj se v primeru dolžnikovega ugovora postopek nadaljuje pred sodiščem, pristojnim po tem dogovoru. Pri tem mora v predlogu za izvršbo določno označiti listino o sporazumu o pristojnosti. Prav tako se lahko na sklenjeni sporazum sklicuje tudi dolžnik v ugovoru.

Upnik je organiziran v pravno organizacijski obliki javnega sklada, ki ne spada med osebe, za katere veljajo pravila o gospodarskih sporih po 1. točki prvega odstavka 481. člena ZPP. Zato personalnega kriterija za sojenje po določbah ZPP o gospodarskih sporih ne izpolnjuje. Po drugem odstavku 482. člena ZPP veljajo pravila v postopku v gospodarskih sporih tudi v sporih med osebami iz 481. člena in 1. do 3. točke prvega odstavka tega člena ter državnimi organi in organizacijami z javnimi pooblastili, kadar te nastopajo v pravdi kot stranke na podlagi posebnega zakona.

VSL Sklep I Ip 1410/2025, 17. 2. 2026

Pri presoji pravnih učinkov ustavitve izvršilnega postopka je treba upoštevati, da ustavitev postopka v primeru, ko o pravnih sredstvih dolžnika še ni bilo odločeno in postopek odločanja o teh pravnih sredstvih še ni končan, pomeni zgolj prenehanje opravljanja neposrednih dejanj izvršbe. Ustavitve izvršilnega postopka zato ne gre enačiti s koncem izvršilnega postopka, ki se konča šele takrat, ko stranke in drugi udeleženci ne morejo več opravljati procesnih dejanj. Če o ugovoru

dolžnika, še ni bilo odločeno, izdani sklep o ustavitvi postopka ne pomeni konca izvršilnega postopka v celoti, temveč le konec oprave izvršbe - povsem enaka bi bila situacija, če sodišče izpodbijanega sklepa ne bi izdalo, saj je bila izvršba (kot že pojasnjeno) končana že s samo realizacijo sklepa o izvršbi. Izdaja sklepa o ustavitvi izvršilnega postopka zato ne pomeni ovire za odločanje o ugovoru dolžnika, izvršilni postopek pa se v takšnem primeru konča šele potem, ko je pravnomočno odločeno o vseh pravnih sredstvih.

Sodišče prve stopnje je pravilno opozorilo, da je v Sloveniji uveljavljen sistem bruto dohodkov, prav tako je pravilno opozorilo na razliko med odpravnino, ki je urejena v 108. členu ZDR-1, in denarnim povračilom za primer nezakonitega prenehanja pogodbe o zaposlitvi, ko nadaljevanje delovnega razmerja glede na okoliščine ni več možno, ki je urejena v 118. členu ZDR-1. Izplačilo, ki je bilo med strankama dogovorjeno s sodno poravnavo, ki je izvršilni naslov v tej zadevi, je sodišče prve stopnje pravilno štelo kot denarno povračilo iz 118. člena ZDR-1. Zmotno pa je pri tem štelo, da se od tega denarnega povračila ne plačajo prispevki za pokojninsko in invalidsko zavarovanje. V sodni praksi je že bilo poudarjeno, da se po določbi prvega in tretjega odstavka 144. člena ZPIZ-2 od denarnega povračila plačujejo tudi prispevki za pokojninsko in invalidsko zavarovanje, in da se na navedene določbe ZPIZ-2 se sklicujejo tudi drugi področni zakoni, ki urejajo obveznosti plačila prispevkov od prejemkov iz delovnega razmerja iz zdravstvenega zavarovanja, zavarovanja za primer brezposelnosti itd. Taka sodna praksa se ujema z vsebino davčnega pojasnila FURS z dne 17. 6. 2025. S predstavljenim stališčem soglaša tudi pritožbeno sodišče, saj gre pri denarnem povračilu za prejemek na podlagi delovnega razmerja - če ne bi bilo delovnega razmerja (ki je sicer res prenehalo), tudi denarnega nadomestila ne bi bilo.

VSL Sklep I Ip 1355/2025, 12. 12. 2025

Pravni interes za pritožbo ima stranka, ki zatrjuje, da je njena pritožba utemeljena, ker odločitev sodišča v njeno škodo odstopa od odločitve, ki jo je želela izposlovati. Zadošča, da stranka zgolj zatrjuje, da bi ji, če bi se pokazalo, da je pritožba utemeljena, odločitev o pritožbi prinesla konkretno in neposredno pravno korist.

Pravni interes za pritožbo ni isto kot utemeljenost pritožbe.

VSK Sklep II Ip 117/2025, 4. 9. 2025

16. člen (Pomen posameznih izrazov)

16.a člen (Identifikacijski podatki o dolžniku in upniku)

17. člen (Izvršilni naslov)

1. Splošno in načelo formalne legalitete

Ker je bil Sklad kot upnik oproščen plačila sodnih stroškov, so se ti stroški izplačali iz sredstev sodišča, torej iz javnih sredstev. Prav tako kot formalni upnik (Sklad, procesna legitimacija) ni bil zainteresiran za presojo obračunov izvršiteljev, zaradi oprostitve plačila stroškov ni imel niti interesa, da nastale izvršilne stroške terja nazaj, saj je stvarno legitimiran upnik po izvršilnem naslovu Republika Slovenija. Navedba računa za poplačilo tako ne predstavlja zgolj modalitete izpolnitve obveznosti, temveč vzpostavlja (stvarno in procesno) aktivno legitimacijo za izterjavo sporne terjatve ne glede na to, da Republika Slovenija ni izrecno navedena kot upnica, temveč na to odkazuje "zgolj" dejstvo, kdo je imetnik računa, na katerega naj se terjatev poplača. Ker je z navedenim računom upravičena upravljati prav in edino Republika Slovenija, je ta upravičena tudi izterjati terjatev, ki mora biti poplačana na račun, katerega imetnica je.

VSL Sklep I Ip 136/2026, 14. 4. 2026

Ne drži, da je v izreku izvršilnega naslova izrecno navedeno, od kakšnega zneska glavnice tečejo zakonske zamudne obresti, saj nikjer v izreku ni navedeno "od zneska ... DIN" (glede na veljavno valuto ob začetku teka zamudnih obresti), kar bi specificiralo znesek, od katerega tečejo zamudne obresti. Navedeno je hkrati tisto, česar v izvršilnem postopku ni dopustno dopolnjevati. Izrek, kakršen je, bi bil primeren, če bi tudi obresti glede na čas začetka teka tekle od zneska v isti valuti, saj bi bilo mogoče znesek, od katerega tečejo zakonske zamudne obresti, razumeti s pomočjo kontekstne razlage in ne zaradi same popolnosti izreka. Ne gre za matematično možnost izračuna, temveč gre za izvršljivost. Valuta je vsekakor bistven del definicije denarne obveznosti, saj valute nenazadnje nimajo vse enake vrednosti (ali pa ne obstajajo več) in zato ne drži, da se obresti pač izračunajo od "zneska" oz. "številke". Bistveno za odločitev v tej zadevi je, da zakonske zamudne obresti od zneska v evrih pred časom, ko je valuta evro sploh pričela obstajati, ne morejo biti obstoječ predmet obveznosti. S tem tak predmet ni niti določen, niti določljiv, izvršilni naslov pa v obrestnem delu ni primeren za izvršbo.

VSL Sklep I Ip 1320/2025, 13. 4. 2026

Dolžnice so kot takšne izrecno določene v izreku izvršilnega naslova, na katerega je izvršilno sodišče vezano tudi glede aktivne in pasivne legitimacije strank. S tem, ko je sodišče prve stopnje odločilo, da dolžnice niso pasivno legitimirane, ker lastnost le-teh kot dedinj še ni pravnomočno ugotovljena s sklepom o dedovanju, je nedopustno poseglo v izvršilni naslov.

Materialne pravice, ki niso samostojno prenosljive, ne vsebujejo razpolagalnega upravičenja prenesti pravico na novega imetnika in jih njihov imetnik ne more (pravno učinkovito) prenesti na novega imetnika ter s tem tako niso ruhljive. Dedna pravica (pravica do dediščine) je sicer premoženjska pravica, in sicer je pravica njenega nosilca, da ima v pravnih razmerjih položaj, ki mu pripada kot dediču in mu daje pravico, da postane imetnik vseh pravic in obveznosti, ki spadajo v zapuščino, in da sme od vsakogar zahtevati, da ga priznava za dediča. Dedna pravica kot celota upravičenj glede zapuščine, ki pripadajo zapustnikovemu univerzalnemu nasledniku je torej premoženjska pravica, ki pa se lahko pridobi le ob izpolnjevanju posebnih pogojev. Dedna pravica je namreč lahko vezana le na določeno osebo (dediča), je torej izrazito osebna pravica, kar pomeni, da je kot taka neprenosljiva, s tem pa ni ruhljiva. Podedovani premoženjski delež (dediščina) pa postane prenosljiv po pravnomočnosti sklepa o dedovanju, ko dedič pridobi pravico do dediščine, ki jo pred tem lahko sprejme ali se ji odpove. Tudi na premoženje, ki je še del zapuščine, upnik izvršbe tako še ni mogel predlagati.

Rubež in prenos terjatve v izvršilnem postopku predstavlja zgolj sredstvo izvršbe, od uspeha katerega je odvisno, ali bo upnik z njim poplačan. Za dovolitev izvršbe na denarno terjatev zadošča upnikovo zatrjevanje, da ima dolžnik ruhljivo terjatev zoper dolžnikovega dolžnika.

VSL Sklep I Ip 1434/2025, 19. 3. 2026

Na podlagi prvega odstavka 280. člena OZ mora biti obveznost izpolnjena upniku ali osebi, ki jo določa zakon, sodna odločba ali pogodba med upnikom in dolžnikom ali jo je določil sam upnik. V primeru, ko iz izvršilnega naslova izhaja obveznost plačila denarnega zneska, ki je po zakonu obdavčen, in je zavezanec za izpolnitev obveznosti iz izvršilnega naslova oseba, ki se po 12. členu ZDavP-2 šteje za plačnika davka, je glede na navedeno določbo OZ, ob upoštevanju kogentne davčnopravne zakonodaje, tako obveznost treba izpolniti tako, da se del denarne obveznosti, ki ustreza višini davčnega odtegljaja za plačilo davkov v zvezi s prejetim dohodkom, v imenu in za račun upnika nakaže neposredno osebi, ki jo določa zakon, preostali del pa upniku v njegovo neposredno razpolaganje. Plačilo davčnega odtegljaja je pravzaprav plačilo upniku oziroma natančneje za upnika (samo ne njemu na račun, ampak zanj državi). Če gre za obdavčljiv dohodek, tožniku sodišče torej prisodi bruto znesek, vendar pa zaradi davčne obveznosti in zakonsko predvidenega načina plačevanja davka prek plačnika davka (toženca) v neposredno razpolaganje lahko dobi le zmanjšan (neto) znesek.

VSL Sklep I Ip 1430/2025, 4. 3. 2026

Pri presoji pravnih učinkov ustavitve izvršilnega postopka je treba upoštevati, da ustavitev postopka v primeru, ko o pravnih sredstvih dolžnika še ni bilo odločeno in postopek odločanja o teh pravnih sredstvih še ni končan, pomeni zgolj prenehanje opravljanja neposrednih dejanj izvršbe. Ustavitve izvršilnega postopka zato ne gre enačiti s koncem izvršilnega postopka, ki se konča šele takrat, ko stranke in drugi udeleženci ne morejo več opravljati procesnih dejanj. Če o ugovoru dolžnika, še ni bilo odločeno, izdani sklep o ustavitvi postopka ne pomeni konca izvršilnega postopka v celoti, temveč le konec oprave izvršbe - povsem enaka bi bila situacija, če sodišče izpodbijanega sklepa ne bi izdalo, saj je bila izvršba (kot že pojasnjeno) končana že s samo realizacijo sklepa o izvršbi. Izdaja sklepa o ustavitvi izvršilnega postopka zato ne pomeni ovire za odločanje o ugovoru dolžnika, izvršilni postopek pa se v takšnem primeru konča šele potem, ko je pravnomočno odločeno o vseh pravnih sredstvih.

Sodišče prve stopnje je pravilno opozorilo, da je v Sloveniji uveljavljen sistem bruto dohodkov, prav tako je pravilno opozorilo na razliko med odpravnino, ki je urejena v 108. členu ZDR-1, in denarnim povračilom za primer nezakonitega prenehanja pogodbe o zaposlitvi, ko nadaljevanje delovnega razmerja glede na okoliščine ni več možno, ki je urejena v 118. členu ZDR-1. Izplačilo, ki je bilo med strankama dogovorjeno s sodno poravnavo, ki je izvršilni naslov v tej zadevi, je sodišče prve stopnje pravilno štelo kot denarno povračilo iz 118. člena ZDR-1. Zmotno pa je pri tem štelo, da se od tega denarnega povračila ne plačajo prispevki za pokojninsko in invalidsko zavarovanje. V sodni praksi je že bilo poudarjeno, da se po določbi prvega in tretjega odstavka 144. člena ZPIZ-2 od denarnega povračila plačujejo tudi prispevki za pokojninsko in invalidsko zavarovanje, in da se na navedene določbe ZPIZ-2 se sklicujejo tudi drugi področni zakoni, ki urejajo obveznosti plačila prispevkov od prejemkov iz delovnega razmerja iz zdravstvenega zavarovanja, zavarovanja za primer brezposelnosti itd. Taka sodna praksa se ujema z vsebino davčnega pojasnila FURS z dne 17. 6. 2025. S predstavljenim stališčem soglaša tudi pritožbeno sodišče, saj gre pri denarnem povračilu za prejemek na podlagi delovnega razmerja - če ne bi bilo delovnega razmerja (ki je sicer res prenehalo), tudi denarnega nadomestila ne bi bilo.

VSL Sklep I Ip 1355/2025, 12. 12. 2025

2. Sodna odločba in sodna poravnava

3. Izvršljiv notarski zapis

4. Druga izvršljiva odločba ali listina, za katero zakon, ratificirana in objavljena mednarodna pogodba ali pravni akt Evropske unije, ki se v Republiki Sloveniji uporablja neposredno, določa, da je izvršilni naslov

18. člen (Odločba in poravnava)

19. člen (Izvršljivost odločbe)

20. člen (Izvršljivost poravnave)

Na podlagi prvega odstavka 280. člena OZ mora biti obveznost izpolnjena upniku ali osebi, ki jo določa zakon, sodna odločba ali pogodba med upnikom in dolžnikom ali jo je določil sam upnik. V primeru, ko iz izvršilnega naslova izhaja obveznost plačila denarnega zneska, ki je po zakonu obdavčen, in je zavezanec za izpolnitev obveznosti iz izvršilnega naslova oseba, ki se po 12. členu ZDavP-2 šteje za plačnika davka, je glede na navedeno določbo OZ, ob upoštevanju kogentne davčnopravne zakonodaje, tako obveznost treba izpolniti tako, da se del denarne obveznosti, ki ustreza višini davčnega odtegljaja za plačilo davkov v zvezi s prejetim dohodkom, v imenu in za

račun upnika nakaže neposredno osebi, ki jo določa zakon, preostali del pa upniku v njegovo neposredno razpolaganje. Plačilo davčnega odtegljaja je pravzaprav plačilo upniku oziroma natančneje za upnika (samo ne njemu na račun, ampak zanj državi). Če gre za obdavčljiv dohodek, tožniku sodišče torej prisodi bruto znesek, vendar pa zaradi davčne obveznosti in zakonsko predvidenega načina plačevanja davka prek plačnika davka (toženca) v neposredno razpolaganje lahko dobi le zmanjšan (neto) znesek.

VSL Sklep I Ip 1430/2025, 4. 3. 2026

20.a člen (Izvršljivost notarskega zapisa)

Usklajeno stališče v sodni praksi je, da za izkazovanje pogoja po drugem odstavku 20. člena Zakona o potrošniških kreditih ne zadošča zgolj dokaz o oddani pošiljki, pač pa mora banka kot upnik dokazati, da je dolžniku odstop od pogodbe poizkusila vročiti in je zato izostanek vročitve opomina na strani dolžnika. Slednje si lahko zagotovi s povratnico, ki bi, če dolžnik vročilnice ne bi želel podpisati, dokazovala vsaj neuspešno vročitev zaradi nesprejetega pisanja oziroma z izpiskom o vročitvi ali poteku vročitve, ki bi ga upnik lahko pridobil od izvajalca poštnih storitev. Vrnjeno pismo pa upnik k obravnavani pritožbi prilaga šele prvič, ne da bi navedel kak opravičljiv razlog, zakaj naj tega ne bi mogel storiti že prej, zato pritožbi priloženo vrnjeno pismo predstavlja nedovoljeno pritožbeno novoto. Ravno zato, ker je sodišče prve stopnje tedaj upniku naknadno vročalo ugovor, glede katerega mu je v poprejšnjem pozivu, ker je najprej odločalo o predlogu za odlog izvršbe, pojasnilo, naj nanj ne odgovarja, bi upnik, zastopan po profesionalnem pooblaščenцу odvetniku, moral toliko bolj skrbno pregledati novo prejeto sodno pisanje ter se ne more sklicevati, da poziva enostavno "ni opazil".

VSL Sklep I Ip 287/2026, 1. 4. 2026

Izvršilno sodišče v izvršilnem postopku ne more presoјati dejstev v zvezi z ugasnitvijo hipoteke zaradi poteka časa. Obveznost iz prodajne pogodbe do glavnega dolžnika ne predstavlja iste terjatve, kot je terjatev hipotekarnega upnika do glavnega dolžnika. Ker ugotavljanje materialnopravnega prenehanja hipoteke v okviru izvršilnega postopka ni dopustno, izvršilno sodišče v okviru podanega ugovora dolžnice nima ustrezne podlage za prekinitev predmetnega postopka. Predlog za odlog izvršbe v predlogu za prekinitev izvršbe ni zajet.

VSL Sklep I Ip 1400/2025, 17. 2. 2026

21. člen (Primernost izvršilnega naslova za izvršbo)

1. Splošno

Ne drži, da je v izreku izvršilnega naslova izrecno navedeno, od kakšnega zneska glavnice tečejo zakonske zamudne obresti, saj nikjer v izreku ni navedeno "od zneska ... DIN" (glede na veljavno valuto ob začetku teka zamudnih obresti), kar bi specificiralo znesek, od katerega tečejo zamudne obresti. Navedeno je hkrati tisto, česar v izvršilnem postopku ni dopustno dopolnjevati. Izrek, kakršen je, bi bil primeren, če bi tudi obresti glede na čas začetka teka tekle od zneska v isti valuti, saj bi bilo mogoče znesek, od katerega tečejo zakonske zamudne obresti, razumeti s pomočjo kontekstne razlage in ne zaradi same popolnosti izreka. Ne gre za matematično možnost izračuna, temveč gre za izvršljivost. Valuta je vsekakor bistven del definicije denarne obveznosti, saj valute nenazadnje nimajo vse enake vrednosti (ali pa ne obstajajo več) in zato ne drži, da se obresti pač izračunajo od "zneska" oz. "številke". Bistveno za odločitev v tej zadevi je, da zakonske zamudne obresti od zneska v evrih pred časom, ko je valuta evro sploh pričela obstajati, ne morejo biti obstoječ predmet obveznosti. S tem tak predmet ni niti določen, niti določljiv, izvršilni naslov pa v obrestnem delu ni primeren za izvršbo.

VSL Sklep I Ip 1320/2025, 13. 4. 2026

Izvršilno sodišče samo vsebinsko ne more odločati o tem, ali so bili določeni izredni stroški dejansko potrebni za preživljanje otroka, kot to določa prvi odstavek 199. člena DZ, saj takšna presoja presega njegove pristojnosti in je pridržana izključno pravdnemu sodišču. Ker izredni stroški v izvršilnem naslovu niso določno opredeljeni, terjatev ni nesporno ugotovljena in zato ni primerna za izvršbo.

VSC Sklep IV Ip 1/2026, 5. 3. 2026

Konkretna pravnomočna kazenska sodba ne more predstavljati izvršilnega naslova za izpraznitev in izročitev dela konkretne nepremičnine, kot je zahteval upnik v predlogu za izvršbo. Primarno že iz razloga, ker je kazensko sodišče izpraznitev stanovanja oziroma prostorov nepremičnine na naslovu Ulica 11 določilo zgolj kot dodatni pogoj v okviru izrečene pogojne obsodbe z določeno štirimesečno mesečno zaporno kaznijo in torej ne gre za kakšno samostojno naložitev dolžnega ravnanja oziroma za samostojno obligacijo, ki bi jo bilo mogoče prisilno izvršiti v civilnem izvršilnem postopku. Povedano še drugače, dolžnost izpraznitve stanovanja oziroma prostorov se nanaša izključno na določeno kazen v okviru za storjeno kaznivo dejanje dolžniku (tam obdolžencu) izrečene pogojne obsodbe, zato ji je mogoče pripisati le kazenskopravne, ne pa tudi civilnopravnih učinkov. Navedeno pomeni, da ima neizpolnitev (tudi) navedenega dodatnega pogoja (poleg izpolnitve prvega pogoja, to je opustitve storitve novega kaznivega dejanja v preizkusni dobi dveh let) lahko le kazenskopravno posledico spremembe pogojne obsodbe v nepogojno oziroma izrek določene štirimesečne zaporne kazni, zmotno pa je upnikovo stališče, pri katerem vztraja tudi v pritožbi, da lahko že na podlagi takšnega, v pogojni kazenski obsodbi določenega dodatnega pogoja od dolžnika zahteva izpraznitev in izročitev nepremičnine v smislu samostojne obligacije, oziroma, da lahko, če obdolženec (sedaj dolžnik) navedenega prostovoljno ne izpolni, zoper njega neposredno zahteva dovolitev civilne izvršbe.

VSL Sklep I Ip 1390/2025, 4. 3. 2026

Drži sicer, da je lahko izvršilni naslov za izvršbo le listina dajatvene, ne pa tudi (z izjemo davčnih odločb) ugotovitvene (ali oblikovalne) narave. O tem ni dvoma. Ne drži pa, da sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani I Ng 12/2025 z dne 27. 10. 2025, na katerem temelji predlog za izvršbo v obravnavani zadevi, ni dajatvena listina, oziroma da v njej ni dajatvenega povelja. Res sicer v izreku (I. točka) navedenega sklepa ni zapisano, da "mora oziroma je dolžan nasprotni udeleženec (sedaj dolžnik) predlagatelju (sedaj upnik) omogočiti vpogled (z možnostjo fotografiranja/kopiranja)" v nadaljevanju I. točke izreka sklepa navedene listine, temveč je nepravdno sodišče odločilo, da se predlagatelju (sedaj upnik) omogoči vpogled v konkretne listine. Vendar pa zgolj zaradi takšnega zapisa še ni mogoče šteti, da upnik zoper dolžnika nima listine dajatvene narave.

Dikcija v sklepu I Ng 12/2025 z dne 27. 10. 2025, da se predlagatelju (sedaj upnik) "omogoči vpogled", lahko pomeni le to, da je nasprotni udeleženec (sedaj dolžnik) dolžan omogočiti vpogled (z možnostjo fotografiranja/kopiranja) predlagatelju (sedaj upnik), oziroma da navedeno nedenarno obveznost dolžnik mora izpolniti. Vse drugo je le stvar ubeseditve, ki pa na pravno naravo listine, ki je bila podlaga za vložitev predloga za izvršbo, v ničemer ne vpliva. Nenazadnje je nepravdno sodišče pri oblikovanju svojega izreka zgolj sledilo dikciji določbe 513. člena ZGD-1.

VSL Sklep I Ip 1421/2025, 17. 2. 2026

2. Rok za prostovoljno izpolnitev obveznosti

22. člen (Plačilo zamudnih obresti)

23. člen (Verodostojna listina)

Če se je upnik v predlogu za izvršbo skliceval na verodostojno listino pod kataloško številko

8, kar pomeni verodostojno listino po drugih zakonih, hkrati pa verodostojno listino označil kot "posojilna pogodba", te pomanjkljivosti v nadaljevanju ni mogoče sanirati: pogodba kot taka namreč ne pomeni verodostojne listine, upnik pa bo lahko za njeno realizacijo sprožil pravdo. Če je upnik napačno označil verodostojno listino in sicer razpolaga z listino, ki ustreza pogojem iz ZIZ, zaradi zavrženja prvotnega predloga ni izključena ponovna vložitev predloga za izvršbo.

VSL Sklep I Ip 254/2026, 11. 3. 2026

24. člen (Prehod terjatve ali obveznosti)

Sodišče lahko dovoli izvršbo tudi v korist osebe, ki v izvršilnem naslovu ni označena kot upnik, če upnik glede prehoda terjatve razpolaga z eno od kvalificiranih listin v smislu prvega odstavka 24. člena ZIZ. Upnik B. d. o. o. pa je tej zahtevi v obravnavani zadevi zadostil, saj je izvršilnemu predlogu priložil notarsko overjeno Pogodbo o odstopu terjatev z dne 6. 5. 2015, ki predstavlja po zakonu overjeno zasebno listino in s tem listino iz prvega odstavka 24. člena ZIZ.

Prenovitvena volja oz. animus novandi se ne domneva, temveč mora biti le ta izrecno in jasno izražena v vsebini dogovora, s katerim se stranke dogovorijo za novacijo. Brez konkretiziranih trditev strank sodišče njihove pogodbene volje ne more ugotavljati.

V obravnavani zadevi je dolžnik v ugovoru zatrjeval, da je z upnikom sklenil dogovor o prenovitvi upniško dolžniškega razmerja, ki naj bi ga dokazovali ugovoru priloženi izjavi z dne 2. 6. 2015 in Dogovor o plačilu obveznosti z dne 2. 6. 2015. V dokaz je dolžnik predlagal tudi lastno zaslišanje in zaslišanje priče C. C., ki je pripravila navedeni dogovor. Ni utemeljen očitek o kršitvi načela kontradiktornosti, ker sodišče prve stopnje navedenih dokazov ni izvedlo. Sodišče je namreč dolžno izvajati dokaze le ob dovolj konkretiziranih trditvah strank, v obravnavanem primeru pa je iz ugovora razviden le datum nastanka listin, ki naj bi dokazovale sklenjeni dogovor. Dolžnik bi moral jasno in nedvoumno navesti vsaj še to, kdo na strani upnika naj bi sklenil zatrjevani dogovor, saj iz ugovora in dolžnikovega odgovora na upnikov odgovor ter ugovoru priloženega Dogovora o plačilu obveznosti z dne 2. 6. 2015 izhaja, da ga je za upnika C. C. le pripravila oziroma dolžniku poslala. Po drugi strani je priloženih izjav z dne 2. 6. 2015 in Dogovora o plačilu obveznosti z dne 2. 6. 2015 razvidno, da te listine niso podpisane ne s strani C. C. ne s strani koga drugega v imenu upnika. Razloga za nepodpis dogovora o novaciji s strani upnika, če je do njega res prišlo, pa dolžnik ni pojasnil.

Niti terjatev iz naslova glavnice niti iz naslova zamudnih obresti do vložitve izvršilnega predloga še ni zastarala, saj je prišlo do pretrganja zastaranja, in sicer z dolžnikovo konkludentno pripoznavo dolga. Dolžnik namreč ne ovrže dejanske ugotovitve v izpodbijanem sklepu, da iz ugovoru priloženih potrdil o dolžnikovih delnih plačilih v obdobju od 22. 5. 2015 do 11. 11. 2024 izhaja, da med posameznimi plačili nikoli ni minilo več kot tri leta. Posledično ni nastopilo niti zastaranje tistih zakonskih zamudnih obresti, ki so zapadle po izdaji izvršilnega naslova.

VSL Sklep I Ip 95/2026, 15. 4. 2026

ZOKIPOSR torej določa domnevo, da je Republika Slovenija z dnem uveljavitve tega zakona prevzela dolg odgovornega družbenika do upnika na podlagi ex lege prenosa obveznosti izbrisane družbe na aktivnega družbenika pod pogoji, ki jih določa zakon, ki ureja obligacijska razmerja, in da je upnik v prevzem dolga privolil ter so prenehala vsa zavarovanja dolga. Zakoniti prevzem dolga s strani Republike Slovenije z dnem uveljavitve ZOKIPOSR velja pod predpostavko, da upnik tedaj že razpolaga z izvršilnim naslovom zoper družbenika (ali zoper družbo, v povezavi z listino iz 24. člena ZIZ).

Iz zakonske zahteve po obrazloženosti ugovora izhaja, da mora dolžnik pravno pomembna dejstva, ki preprečujejo izvršbo, navesti in zanje predložiti dokaze že v samem rednem ugovoru zoper sklep o izvršbi, ki mora biti vložen v (prekluzivnem) roku osmih dni od prejema sklepa o izvršbi.

Vendar pa se lahko upoštevajo tudi pozneje podane trditve in dokazi, če jih dolžnik znotraj ugovornega roka brez svoje krivde ni mogel ponuditi.

Nad družbenico B. B. se je dne 20. 10. 2016 pred Okrožnim sodiščem v Ljubljani začel postopek osebnega stečaja, v katerem so bile stečajni dolžnici s sklepom St 000/2016 z dne 12. 11. 2019, ki je postal pravnomočen 28. 11. 2019, odpuščene obveznosti, ki so nastale do začetka osebnega stečaja, to je do 20. 10. 2016. Sodišče prve stopnje je tako pravilno štelo, da na podlagi prvega odstavka 408. člena ZFPPIPP odpust obveznosti učinkuje tudi na konkretno obveznost B. B. do upnika, nastalo pred 20. 10. 2016, saj ne gre za nobeno od v zakonu predvidenih prednostnih terjatev. Ob tem je sodišče prve stopnje pravilno upoštevalo tudi določilo prvega odstavka 409. člena ZFPPIPP, po kateri s pravnomočnostjo sklepa o odpustu obveznosti preneha upnikova pravica sodno uveljavljati plačilo terjatev v delu, v katerem do pravnomočnosti sklepa o odpustu obveznosti niso bile plačane, razen terjatev, ki se lahko poplačajo iz premoženja stečajnega dolžnika, ki spada v stečajno maso v postopku osebnega stečaja skladno s 410. členom ZFPPIPP.

VSL Sklep II Ip 212/2026, 13. 3. 2026

Pogodba je bila sklenjena leta 2013, ko terjatev, ki je predmet tega postopka, še ni nastala. Po svoji naravi gre zato za tako imenovano anticipirano (vnaprej dogovorjeno) cesijo, ki pridobi pravni učinek šele z nastankom konkretne terjatve. Pogodba o cesiji je namreč po svoji pravni naravi razpolagalni pravni posel. To pomeni, da s cesijo prehaja terjatev iz premoženja cedenta v premoženje cesionarja. To pa je možno šele, ko cedent pridobi razpolagalno sposobnost. Pogoji za razpolagalno sposobnost cedenta je najmanj, da je terjatev v njegovem premoženju. V predmetni zadevi je do cesije zato prišlo šele z nastankom terjatve, to je 4.10.2024, in ne že v letu 2013.

Sodišče prve stopnje se je postavilo na stališče, da je bil dolžnik o odstopu obveščen že v letih 2014 in 2015, ko je na poziv upnika plačal dve terjatvi iz naslova pravnih stroškov cedenta, prisojeni v drugih pravnih zadevah, in da je zato izgubil pravico do uveljavljanja pobota. S takim stališčem se pritožbeno sodišče (glede na opisane okoliščine primera) ne strinja. Ker je pravni učinek cesije nastal šele 4.10.2024, je najprej takrat lahko nastal tudi pravni učinek obvestila o odstopu terjatve. Drugačna razlaga bi pomenila, da dolžnik, še preden sploh postane dolžnik, izgubi možnost ugovorov iz osnovnega razmerja med njim in cedentom, in bi bila v nasprotju z načelom nevtralnosti dolžnikovega položaja.

VSK Sklep II Ip 195/2025, 3. 7. 2025

25. člen (Izvršba proti družbeniku)

26. člen (Pogojna in vzajemna obveznost)

27. člen (Alternativna obveznost po dolžnikovi izbiri)

28. člen (Fakultativna pravica dolžnika)

29. člen (Vloge)

29.a člen (Narok)

Navedbe v zvezi z ogrožanjem otrokovega zdravja so presplošne, da bi lahko utemeljevale ukinitve stikov. Enako velja tudi za vzročno povezanost med otrokovim agresivnim ravnanjem in

očetovimi ravnanji na stikih.

Sodišče je na podlagi doslej zbranega procesnega gradiva ocenilo, da je sprožilcev otrokovih čustvenih in vedenjskih težav lahko več in da ob otrokovi želji po stikih z očetom in nedavni oceni, da so stiki z očetom otroku v korist, ni verjetno izkazana potreba po tako radikalnem posegu, kot je ukinitvev stikov, niti po ponovni uvedbi nadzorovanih stikov ali omejitvi stikov na en dan v štirinajstih dneh.

VSL Sklep IV Cp 1634/2025, 1. 10. 2025

29.b člen (Plačilo sodne takse)

S plačilom sodne takse po izteku roka ali delnim plačilom takse ni zadoščeno zavezančevi obveznosti, da takso plača v za to predvidenem roku. Ker ZPP nima določb o delnem plačilu takse, je taksno obveznost treba obravnavati kot nedeljivo obveznost. To pa pomeni, da taksa ni plačana, če ni plačana v celoti.

VSL Sklep II Ip 413/2026, 20. 4. 2026

Upoštevanje ureditev v 40.c členu ZIZ je v konkretnem primeru mogoče govoriti o nevednosti dolžnika (upnika po nasprotni izvršbi), ki predloga za nasprotno izvršbo ni vložil po kvalificiranem pravnem pooblaščenju. Kljub zapisu v potrdilu o pravnomočnosti in izvršljivosti sklepa o izvršbi z dne 9. 4. 2024, da bo zadeva po pravnomočnosti odstopljena v delo Okrajnemu sodišču v Krškem, in kljub temu, da je dolžnik (upnik po nasprotni izvršbi) po pooblaščenju sklep o ustavitvi postopka prejel s strani Okrajnega sodišča v Krškem, se dolžnik (upnik po nasprotni izvršbi) na nevednost upravičeno sklicuje. Vendarle namreč ostaja dejstvo, da je postopek, vključno z odločanjem o ugovoru, sprva tekkel na Okrajnem sodišču v Ljubljani, poleg tega pa ureditev, da je po pravnomočnosti sklepa o izvršbi na podlagi verodostojne listine za opravo izvršbe pristojno sodišče glede na dovoljena sredstva o izvršbi, še ne pomeni kar samoumevno, da je isto sodišče pristojno tudi za odločanje o vseh predlogih v zvezi s takim postopkom oziroma konkretno za odločanje o predlogu za nasprotno izvršbo. Če bi bilo to že samo po sebi logično, bi bila druga poved v citiranem tretjem odstavku 40.c člena ZIZ povsem odveč.

V trenutku prisilnega poplčila upnik je bil pravnomočen in izvršljiv sklep o izvršbi v veljavi ravno za tolikšno terjatev, kot je upnik (dolžnik po nasprotni izvršbi) prejel na svoj račun. Zato je sodišče prve stopnje svojo odločitev zmotno oprlo na določilo 5. točke prvega odstavka 67. člena ZIZ. Ne glede na to pa je izpodbijana odločitev pravilna, le da na drugi materialnopravni podlagi, in sicer na podlagi 2. točke prvega odstavka 67. člena ZIZ, ki kot razlog za nasprotno izvršbo določa položaj, ko je bil izvršilni naslov pravnomočno odpravljen, spremenjen, razveljavljen ali izrečen za neveljavnega.

V obravnavani zadevi je sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine VL 74275/2021 z dne 2. 11. 2021 izgubil moč izvršilnega naslova v obsegu, kot to izhaja iz pravnomočnega sklepa o potrditvi prisilne poravnave St 000/2021 z dne 6. 7. 2023, kar pa v postopku izvršbe nepravilno ni bilo upoštevano. Pri tem tudi ni odločilno, da je sklep o potrditvi prisilne poravnave postal pravnomočen že pred pravnomočnostjo sklepa o izvršbi.

VSL Sklep I Ip 1296/2025, 18. 3. 2026

Iz Ustave ne izhaja zahteva, da bi morala biti način in obseg taksne oprostitve za pravne osebe urejena povsem enako kot za fizične. Načelo enakosti pred zakonom po ustaljeni ustavno sodni presoji ne pomeni, da zakon (če ne gre za okoliščine iz prvega odstavka 14. člena URS) ne bi smel različno urejati položajev pravnih subjektov, temveč tega ne sme početi samovoljno, brez razumnega in stvarnega razloga. Strožjo omejitev za pravne osebe, ki jim za razliko od fizičnih oseb po veljavni zakonodaji ni omogočena oprostitvev plačila sodnih taks v celoti (omogočena pa so jim tako delna oprostitvev plačila sodnih taks kot njen odlog in obročno plačilo) utemeljuje okoliščina, da se v

primeru fizičnih oseb z institutom oprostitve plačila sodnih taks varuje (tudi) sam obstoj, eksistenca predlagatelja, ki zaradi poplačila obveznosti ne sme biti ogrožena, medtem kot obstoj pravne osebe takega varstva ne zahteva. V primeru, ko pravna oseba ni sposobna poravnati svojih obveznosti, se namreč nad njo lahko izvede postopek insolventnosti, ki nenazadnje lahko vodi v njeno prenehanje. Razlikovanje med zakonsko predvidenima obsegoma dopustne taksne ureditve je glede na navedeno po presoji pritožbenega sodišča objektivno utemeljeno, zato kršitev načela enakosti iz 14. člena URS, ki se v postopku kaže kot pravica do enakega varstva pravic (22. člen URS), v tem primeru ni podana.

VSL Sklep II Ip 158/2026, 16. 2. 2026

30. člen (Sredstva izvršbe)

Iz 2. točke prvega odstavka 55. člena ZIZ izhaja, da izvršilno sodišče mora preizkusiti vprašanje, ali je listina, na podlagi katere je bila dovoljena izvršba, izvršilni naslov ali verodostojna listina. Iz navedene zakonske dikcije izhaja, da izvršilno sodišče preizkusi le vprašanje obstoja izvršilnega naslova, to pa je v primeru izvršnice, njeno popolnost v smislu prvega odstavka 39. člena ZPreZP-1. Izvršnica mora vsebovati podatke o pogodbi oziroma drugem pravnem temelju nastanka obveznosti. To pomeni, da je podatek o pogodbi obvezna sestavina izvršnice. V konkretnem primeru je ta pogoj izpolnjen. Le izvršnica, ki ne vsebuje vseh sestavin iz prvega odstavka 39. člena, nima pravnega učinka.

Izvršilno sodišče torej le presoja v skladu z načelom stroge formalne legalitete pravilno sestavo izvršnice. Posledično v izvršilnem postopku ni mogoče odločati o veljavnosti oziroma neveljavnosti izvršilnega naslova kot o predhodnem vprašanju, za kar se neutemeljeno zavzema pritožnik, saj inštrumentarij izvršilnega postopka temu niti ni namenjen, temveč je ta presoja prepuščena sodišču v drugem, od izvršilnega postopka ločenem in zato primernem kontradiktornem (pravdnem) postopku. Vprašanje veljavnosti oziroma neveljavnosti izvršnice se lahko presoja kvečjemu v pravdnem postopku npr. po tožbi zaradi vračila neupravičeno izplačanih sredstev oziroma o morebitnem postopku po negativni ugotovitveni tožbi, da obveznost iz izvršnice ne obstoji.

Ko terjatev iz izvršnice zapade, se upnik lahko odloči ali bo izvršnico predložil v realizacijo banki ali bo na njeni podlagi začel izvršbo. Bistvena sestavina izvršnice je dolžnikova izjava, da bo upniku ob zapadlosti plačal v izvršnici določen denarni znesek. Z izvršnico dolžnik upnika nepreklicno pooblasti, da ob zapadlosti lahko zahteva izvršitev zneska, ki izhaja iz izvršnice, iz dolžnikovih denarnih sredstev pri banki, hkrati pa vsebuje dolžnikovo nepreklicno soglasje bankam, da v breme sredstev na njegovih računih izvršijo znesek, ki iz izvršnice izhaja. Če pa se upnik odloči, da bo na podlagi izvršnice zoper dolžnika pričel izvršilni postopek kot na podlagi izvršilnega naslova, pa veljajo določila ZIZ. Upnik lahko na podlagi izvršilnega naslova izbere katerokoli sredstvo izvršbe, ki jih določa ZIZ.

VSL Sklep II Ip 188/2026, 27. 3. 2026

31. člen (Seznam dolžnikovega premoženja)

32. člen (Predmet izvršbe)

33. člen (Denarna kazen)

34. člen (Več sredstev in predmetov izvršbe)

35. člen (Pristojnost)

1. Splošno

V konkretnem primeru je bila izvršba predlagana tudi na nepremičnine. Zato se krajevna pristojnost za odločitev o predlogu za izvršbo ravna po krajevni pristojnosti za odločitev o izvršbi na nepremičnine.

Zmotno je stališče Okrajnega sodišča v Ljutomeru, da je v tem primeru za samo izvršbo na delež družbenika pristojno sodišče, na območju katerega je sedež družbe v skladu s 164. členom ZIZ. Prvi odstavek 35. člena ZIZ določa, da je sodišče, ki je pristojno za odločitev o predlogu za izvršbo, pristojno tudi za odločanje o vseh drugih vprašanjih v izvršbi, če zakon ne določa drugače. Predpisana je splošna pristojnost dovolilnega sodišča za vsakršno odločanje v izvršbi, torej tudi za opravo izvršbe. Izjema od tega pravila pri izvršbi na delež družbenika ni določena. V četrtem odstavku 165. člena ZIZ je določeno, da se za izvršbo na delež družbenika smiselno uporabljajo določbe tega zakona o izvršbi na nepremičnine, vendar ta določba v pravila o krajevni pristojnosti ne posega.

VSRS Sklep III R 31/2025, 10. 2. 2026

2. Več dolžnikov
3. Več predmetov in sredstev izvršbe
4. Med sredstvi tudi nepremičnine
5. Novo sredstvo ali predmet izvršbe
6. Novo sredstvo ali predmet izvršbe na nepremičnino
7. Izvršba na poslovni delež
8. Izvršba na ladjo ali letalo

36. člen (Vrnitev v prejšnje stanje)

1. Splošno
2. Stranka postopka je pravna oseba

37. člen (Smrt stranke)

38. člen (Izvršilni stroški)

1. Upnik najprej plača stroške (prvi odstavek)
2. Predujem (drugi odstavek)
3. Varščina (tretji odstavek)
4. Upnik je dolžan povrniti stroške (šesti odstavek)

V izvršbi mora upnik tretjemu na njegovo zahtevo povrniti stroške, ki mu jih je neutemeljeno povzročil. Gre za določbo, ki sledi načelu krivde. Kot neutemeljeno povzročene je mogoče šteti tiste stroške, ki tretjemu nastanejo, ker je upnik vztrajal pri izvršbi na stvareh, za katere je vedel oziroma bi moral vedeti, da ima tretji na njih pravico, ki preprečuje izvršbo. Upnik se torej lahko razbremeni povrnitve stroškov tretjega, če za pravico tretjega ni vedel oziroma ni bil dolžan vedeti.

Stroški lahko tretjemu nastanejo tudi, če je izvršitelj storil nepravilnost pri opravljanju izvršbe, na primer, če je zarubil stvar, ki je po ZIZ oziroma Pravilniku ne bi smel zarubiti, upnik pa je vztrajal pri izvršbi kljub temu, da je za storjeno nepravilnost vedel ali bi vsaj moral vedeti. Pri tem je treba upoštevati, da mora izvršitelj sicer res opravljati izvršilna dejanja samostojno in skladno z veljavnimi predpisi, kar pa ne pomeni, da upnik v nobenem primeru na to ne more imeti vpliva.

VSL Sklep I Ip 195/2026, 17. 3. 2026

5. Dolžnik je dolžan povrniti stroške (peti odstavek)

Sodišče prve stopnje je ugovor po izteku roka dolžnikov B. B. in C. C. z dne 22. 10. 2025 pravilno zavrglo, saj je le-ta nedovoljen. Dolžnika namreč v njem nista zatrjevala nobenega novega dejstva v zvezi s samo terjatvijo, ki v času vložitve prejšnjih ugovorov še ne bi obstajalo. Tudi v tem ugovoru po roku sta dolžnika prerekala pravilnost upnikovega obračuna terjatve, in zatrjevala, da je bila terjatev že v celoti poplačana oziroma celo preplačana, kar pa ni razlog, ki bi ga bilo dopustno uveljavljati v ugovoru po roku. Poleg tega je o takšnem ugovoru po roku dolžnikov že bilo

pravnomočno odločeno, in sicer s sklepom z dne 14. 7. 2022 v zvezi s sklepom Višjega sodišča v Ljubljani I Ip 1270/2022 z dne 22. 11. 2022. Podana je torej tudi procesna ovira res iudicata.

VSL Sklep I Ip 409/2026, 20. 4. 2026

Ker je bilo ugovoru dolžnika treba ugoditi že iz razlogov, ki jih je dolžnik uveljavljal že v samem ugovoru, je sodišče prve stopnje pravilno odločilo, da dolžnik sam krije svoje stroške odgovora na upnikov odgovor na ugovor. Res je v njem dolžnik sicer prekal upnikove navedbe o domnevnem prenosu zastavne pravice za zavarovanje nove terjatve, vendar tudi, če bi to držalo, pomanjkanje vpisa zastavne pravice za zavarovanje prav izterjevane terjatve materialnopravno izključuje obstoj zastavne pravice na spornih vrednostnih papirjih. Z odgovorom na upnikov odgovor na ugovor dolžnik tako ni k ničemer prispeval k rezultatu postopka, vloga sama ni bila potrebna, upnik pa mu stroškov te vloge ni neutemeljeno povzročil. Tudi če dolžnik te vloge ne bi vložil, bi sodišče prve stopnje moralo odločiti enako.

VSL Sklep II Ip 111/2026, 9. 4. 2026

Ker je pridobitev podatkov o dolžnikovi zaposlitvi zagotovljena v okviru sodnega postopka, upnikova predhodna poizvedba ni potrebna za izvršbo v smislu petega odstavka 38. člena ZIZ.

V konkretnem primeru je pridobitev potrdila o izvršljivosti izvršilnega naslova vsebinsko in časovno povezana s pripravo predloga za izvršbo, zato so s tem povezani odvetniški stroški tudi po prepričanju pritožbenega sodišča že zajeti v nagradi po tarifni št. 31 OT.

VSK Sklep I Ip 304/2025, 9. 4. 2026

Upnik ima po veljavni ureditvi sicer prosto izbiro, koga bo predlagal za izvršitelja v posamezni izvršilni zadevi, kar pa ne pomeni, da je že zgolj zato kar samodejno upravičen do vseh stroškov, ki mu nastanejo s tem v zvezi. Navedeno se odraža tudi v določilu šestega odstavka 11. člena Pravilnika o tarifi za plačilo dela izvršiteljev in o povrnitvi stroškov v zvezi z njihovim delom, po katerem se v primeru, če je na predlog upnika za opravo izvršilnih dejanj postavljen izvršitelj s sedežem izven območja okrožnega sodišča, za katerega je imenovan, potni stroški, nastali na območju izven tega okrožnega sodišča, in dnevnice, ki pripadajo izvršitelju po določbah tega pravilnika, štejejo za stroške upnika in ne za izvršilne stroške. Takšna ureditev izhaja iz pravila, da upnik ni upravičen do vseh stroškov, ki so nastali v izvršbi, ampak le tistih, ki so bili potrebni za izvršbo. Izbira izvršitelja, ki ima sedež izven območja okrožnega sodišča, v katerega sodi okrajno sodišče, ki vodi izvršbo, pomeni za upnika stroškovno breme v delu stroškov, ki izvršitelju nastanejo od kraja njegovega sedeža do območja okrožja, ki vodi izvršbo. V takem primeru se kilometrina izračuna s pomočjo spletnega zemljevida, in sicer tako, da se ugotovi razdalja med sedežem oziroma naslovom dolžnika, ki opravlja rubež, in zunanjo mejo okrožja, ki vodi izvršbo. Razdalja in kilometrina od izvršiteljevega sedeža in mejo okrožja okrajnega sodišča, pod katero sodi dolžnik, je torej vedno upnikov strošek.

VSL Sklep I Ip 146/2026, 1. 4. 2026

Ko upnik zahteva povrnitev nadaljnjih izvršilnih stroškov izvršitelja, mu ni treba dokazovati, da je stroške dejansko poravnal. Zadošča predložitev dokončnega obračuna izvršitelja, saj ta izkazuje izvršljivo obveznost upnika do izvršitelja za opravljena dejanja izvršbe, hkrati pa ustrezno varuje pravni interes izvršitelja, da bo za opravljeno delo plačan.

V zvezi z višino terjatve ni bilo upoštevano, da je dolžnik z ugovorom zoper sklep o izvršbi glede zakonskih zamudnih obresti od glavnice in stroškov v večjem delu uspel, in sicer na podlagi sklepa o ugovoru z dne 29. 9. 2025, ki je po podatkih v spisu postal pravnomočen dne 14. 10. 2025, torej pred (neuspešnim) rubežem dne 10. 11. 2025. Upošteva je pravnomočno delno razveljavitev sklepa o izvršbi s sklepom o ugovoru glede zakonskih zamudnih obresti dolžnik utemeljeno uveljavlja, da je osnova za obračun storitve izvršitelja po tar. št. 1 Pravilnika 1700 točk in tako upniku za neuspešen popoldanski rubež pripada 637,50 točk in ne 750 točk (25 % nagrade, ki bi izvršitelju

pripadala za uspešen rubež, povečano za 50 % za popoldanski rubež).

Upniku ne pripadajo stroški za ponovno poizvedbo o naslovu dolžnika, saj dolžnika ob prvem poskusu rubeža v maju 2025 ni bil neznan, temveč ni odprl oziroma ga ni bilo doma. Upnik tudi ni dokazal potrebnosti stroškov za novo poizvedbo o vozilu dolžnika, ki je bila prav tako opravljena že ob prvem poskusu rubeža dne 23. 5. 2025. Tako ni mogoče šteti, da so bili navedeni stroški potrebni za izvršbo v smislu petega odstavka 38. člena ZIZ.

VSL Sklep I Ip 23/2026, 23. 3. 2026

Drži sicer, da v skladu z določbo prvega odstavka 61. člena Pravilnika izvršitelj obračun plačila za delo in za povračilo stroškov izvršitelja praviloma vključi v končno poročilo, ki ga na podlagi 60. člena Pravilnika izdela po opravi vseh izvršilnih dejanj v posamezni zadevi. Vendar pa je v tretjem odstavku 61. člena Pravilnika možnost izdaje obračuna predvidena tudi po opravi enega ali več posameznih izvršilnih dejanj, čeprav zadeva še ni končana, in sicer če izvršitelj oceni, da je to potrebno glede na okoliščine in naravo zadeve. Pri tem upošteva višino stroškov in plačilo za delo ter predvideno daljše časovno obdobje, ki bo potrebno za opravo vseh preostalih izvršilnih dejanj v tej zadevi, ki pa ne sme biti krajše od enega meseca. Sodišče druge stopnje nima pomislov o tem, da so okoliščine, ki opravičujejo izdajo takšnega obračuna, podane tudi v obravnavani zadevi. Kot izhaja iz podatkov spisa, dolžnik v obravnavani zadevi obročno odplačuje dolg s plačili izvršitelju. V takem primeru je izvršitelj že na podlagi določb 53., 54. in 55. člena Pravilnika sodišču in upniku še pred opravo vseh izvršilnih dejanj dolžan podati poročilo o prevzetih plačilih in o poplačilu upnika iz prevzetih plačil. Ob tem pa je tudi po oceni sodišča druge stopnje smotno, da izvršitelj sproti izdaja tudi obračune plačila za delo in za povračilo stroškov, ki jih je upniku upravičen obračunati v zvezi s prevzemi delnih plačil. Namen izvršilnega postopka je v popolnem poplačilu celotne terjatve, za izterjavo katere je dovoljena izvršba. Dolžnik je upniku dolžan povrniti tudi stroške izvršilnega postopka, vključno s stroški, ki upniku (utemeljeno) nastanejo z delom izvršitelja (prvi v zvezi s petim odstavkom 38. člena ZIZ ter 293. člen ZIZ), in sicer potem, ko jih sodišče po prejemu upnikove zahteve odmeri in dolžniku naloži v plačilo. Povrnitev stroškov, ki nastanejo z delom izvršitelja, pa lahko upnik zahteva šele po prejemu obračuna izvršitelja. Ob tem tudi ni mogoče spregledati, da se izvršitelj na podlagi izrecne določbe tretjega odstavka 38.c člena ZIZ za svoje terjatve do upnika iz naslova plačila za opravljeno delo in povračila stroškov v prvi vrsti poplača iz izterjanega zneska, torej tudi iz zneska plačila, ki ga prejme od dolžnika. Takšno poplačilo je dopustno šele na podlagi dokončnega obračuna (oziroma na podlagi sklepa sodišča, če je upnik zahteval, da o obračunu izvršitelja odloči sodišče), zaradi česar mora izvršitelj v ta namen najprej izdati obračun, v zvezi z njegovo izdajo pa si je v skladu s sedmo alinejo tar. št. 16 Pravilnika o tarifi upravičen obračunati tudi plačilo za izdelavo obračuna stroškov v višini 20 točk.

VSM Sklep I Ip 790/2025, 26. 1. 2026

O povrnitvi stroškov odloči sodišče brez obravnavanja (prvi odstavek 163. člena ZPP v povezavi s 15. členom ZIZ), zato stroškovnika oziroma vloge, ki vsebuje opredeljen stroškovnik, ni treba vročati strankam v izjavo. Vendar pa sodišče prve stopnje v pritožbeno obravnavani zadevi upnikovega stroškovnika (oziroma odgovora na ugovor) ni vročilo dolžnici niti ob vročitvi izpodbijanega sklepa, zato je ta pritožbeni očitke utemeljen.

VSC Sklep I Ip 208/2025, 9. 10. 2025

Potrebnost stroškov se vedno presoja glede na stanje v času, ko so dejanja v postopku bila opravljena. Ker v času, ko je izvršitelj vpisal (neposestno) zastavno pravico na dolžnikovem vozilu, dolg ni bil poravnal, je bilo to dejanje potrebno za izvršbo in zaradi česar je sodišče prve stopnje ta strošek utemeljeno priznalo oziroma naložilo v plačilo dolžniku.

VSC Sklep I Ip 191/2025, 10. 9. 2025

Resda ZIZ v devetem odstavku 38. člena določa, da mora sodišče o stroških odločiti v osmih dneh od prejema zahteve - a ker še ni pravnomočno odločeno o utemeljenosti predloga za izvršbo in

s tem o dovoljenosti izvršbe same - sodišče prve stopnje (še) ni moglo presoditi, ali so priglašeni stroški izvršitelja res potrebni za izvršbo, kot to določa peti odstavek 38. člena ZIZ.

VSC Sklep I Ip 134/2025, 16. 7. 2025

- 6. Tretji je dolžan povrniti stroške (sedmi odstavek)**
- 7. Priglasitev stroškov**
- 8. Vpliv stečaja na izvršilne stroške**
- 9. Stroški začasnega zastopnika**
- 10. Stroški postopka zavarovanja**
- 11. Izvršilni stroški v izvršbi po uradni dolžnosti**
- 12. Stroški pooblaščenca po uradni dolžnosti, brezplačne pravne pomoči in oprostitev stroškov postopka**
- 13. Postopek s taksami**
- 14. Izvršitelj je dolžan povrniti stroške strankam**

38.a člen (Varščina za plačilo dela in stroškov izvršitelja)

38.b člen (Hramba in izplačilo varščine)

38.c člen (Obračun plačila za delo in stroškov izvršitelja)

JEDRO

Drži sicer, da v skladu z določbo prvega odstavka 61. člena Pravilnika izvršitelj obračun plačila za delo in za povračilo stroškov izvršitelja praviloma vključi v končno poročilo, ki ga na podlagi 60. člena Pravilnika izdela po opravi vseh izvršilnih dejanj v posamezni zadevi. Vendar pa je v tretjem odstavku 61. člena Pravilnika možnost izdaje obračuna predvidena tudi po opravi enega ali več posameznih izvršilnih dejanj, čeprav zadeva še ni končana, in sicer če izvršitelj oceni, da je to potrebno glede na okoliščine in naravo zadeve. Pri tem upošteva višino stroškov in plačilo za delo ter predvideno daljše časovno obdobje, ki bo potrebno za opravo vseh preostalih izvršilnih dejanj v tej zadevi, ki pa ne sme biti krajše od enega meseca. Sodišče druge stopnje nima pomislekov o tem, da so okoliščine, ki opravičujejo izdajo takšnega obračuna, podane tudi v obravnavani zadevi. Kot izhaja iz podatkov spisa, dolžnik v obravnavani zadevi obročno odplačuje dolg s plačili izvršitelju. V takem primeru je izvršitelj že na podlagi določb 53., 54. in 55. člena Pravilnika sodišču in upniku še pred opravo vseh izvršilnih dejanj dolžan podati poročilo o prevzetih plačilih in o poplačilu upnika iz prevzetih plačil. Ob tem pa je tudi po oceni sodišča druge stopnje smotno, da izvršitelj sproti izdaja tudi obračune plačila za delo in za povračilo stroškov, ki jih je upniku upravičen obračunati v zvezi s prevzemi delnih plačil. Namen izvršilnega postopka je v popolnem poplačilu celotne terjatve, za izterjavo katere je dovoljena izvršba. Dolžnik je upniku dolžan povrniti tudi stroške izvršilnega postopka, vključno s stroški, ki upniku (utemeljeno) nastanejo z delom izvršitelja (prvi v zvezi s petim odstavkom 38. člena ZIZ ter 293. člen ZIZ), in sicer potem, ko jih sodišče po prejemu upnikove zahteve odmeri in dolžniku naloži v plačilo. Povrnitev stroškov, ki nastanejo z delom izvršitelja, pa lahko upnik zahteva šele po prejemu obračuna izvršitelja. Ob tem tudi ni mogoče spregledati, da se

izvršitelj na podlagi izrecne določbe tretjega odstavka 38.c člena ZIZ za svoje terjatve do upnika iz naslova plačila za opravljeno delo in povračila stroškov v prvi vrsti poplača iz izterjanega zneska, torej tudi iz zneska plačila, ki ga prejme od dolžnika. Takšno poplačilo je dopustno šele na podlagi dokončnega obračuna (oziroma na podlagi sklepa sodišča, če je upnik zahteval, da o obračunu izvršitelja odloči sodišče), zaradi česar mora izvršitelj v ta namen najprej izdati obračun, v zvezi z njegovo izdajo pa si je v skladu s sedmo alinejo tar. št. 16 Pravilnika o tarifi upravičen obračunati tudi plačilo za izdelavo obračuna stroškov v višini 20 točk.

VSM Sklep I Ip 790/2025, 26. 1. 2026

39. člen (Varščina)

40. člen (Vsebina predloga za izvršbo na podlagi izvršilnega naslova)

1. Splošno

Ker je pridobitev podatkov o dolžnikovi zaposlitvi zagotovljena v okviru sodnega postopka, upnikova predhodna poizvedba ni potrebna za izvršbo v smislu petega odstavka 38. člena ZIZ.

V konkretnem primeru je pridobitev potrdila o izvršljivosti izvršilnega naslova vsebinsko in časovno povezana s pripravo predloga za izvršbo, zato so s tem povezani odvetniški stroški tudi po prepričanju pritožbenega sodišča že zajeti v nagradi po tarifni št. 31 OT.

VSK Sklep I Ip 304/2025, 9. 4. 2026

2. Predlog zoper dolžnikovega delodajalca

3. Predlog z novim sredstvom, predmetom ali stranko

4. Predlog za zavarovanje

40.c člen (Pristojnost za izvršbo na podlagi verodostojne listine)

Upoštevanje ureditev v 40.c členu ZIZ je v konkretnem primeru mogoče govoriti o nevednosti dolžnika (upnika po nasprotni izvršbi), ki predloga za nasprotno izvršbo ni vložil po kvalificiranem pravnem pooblaščenju. Kljub zapisu v potrdilu o pravnomočnosti in izvršljivosti sklepa o izvršbi z dne 9. 4. 2024, da bo zadeva po pravnomočnosti odstopljena v delo Okrajnemu sodišču v Krškem, in kljub temu, da je dolžnik (upnik po nasprotni izvršbi) po pooblaščenju sklep o ustavitvi postopka prejel s strani Okrajnega sodišča v Krškem, se dolžnik (upnik po nasprotni izvršbi) na nevednost upravičeno sklicuje. Vendarle namreč ostaja dejstvo, da je postopek, vključno z odločanjem o ugovoru, sprva tekkel na Okrajnem sodišču v Ljubljani, poleg tega pa ureditev, da je po pravnomočnosti sklepa o izvršbi na podlagi verodostojne listine za opravo izvršbe pristojno sodišče glede na dovoljena sredstva o izvršbi, še ne pomeni kar samoumevno, da je isto sodišče pristojno tudi za odločanje o vseh predlogih v zvezi s takim postopkom oziroma konkretno za odločanje o predlogu za nasprotno izvršbo. Če bi bilo to že samo po sebi logično, bi bila druga poved v citiranem tretjem odstavku 40.c člena ZIZ povsem odveč.

V trenutku prisilnega poplačila upnik je bil pravnomočen in izvršljiv sklep o izvršbi v veljavi ravno za tolikšno terjatev, kot je upnik (dolžnik po nasprotni izvršbi) prejel na svoj račun. Zato je sodišče prve stopnje svojo odločitev zmotno oprlo na določilo 5. točke prvega odstavka 67. člena ZIZ. Ne glede na to pa je izpodbijana odločitev pravilna, le da na drugi materialnopravni podlagi, in sicer na podlagi 2. točke prvega odstavka 67. člena ZIZ, ki kot razlog za nasprotno izvršbo določa položaj, ko je bil izvršilni naslov pravnomočno odpravljen, spremenjen, razveljavljen ali izrečen za

neveljavnega.

V obravnavani zadevi je sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine VL 74275/2021 z dne 2. 11. 2021 izgubil moč izvršilnega naslova v obsegu, kot to izhaja iz pravnomočnega sklepa o potrditvi prisilne poravnave St 000/2021 z dne 6. 7. 2023, kar pa v postopku izvršbe nepravilno ni bilo upoštevano. Pri tem tudi ni odločilno, da je sklep o potrditvi prisilne poravnave postal pravnomočen že pred pravnomočnostjo sklepa o izvršbi.

VSL Sklep I Ip 1296/2025, 18. 3. 2026

41. člen (Predlog za izvršbo na podlagi verodostojne listine)

Če se je upnik v predlogu za izvršbo skliceval na verodostojno listino pod kataloško številko 8, kar pomeni verodostojno listino po drugih zakonih, hkrati pa verodostojno listino označil kot "posojilna pogodba", te pomanjkljivosti v nadaljevanju ni mogoče sanirati: pogodba kot taka namreč ne pomeni verodostojne listine, upnik pa bo lahko za njeno realizacijo sprožil pravdo. Če je upnik napačno označil verodostojno listino in sicer razpolaga z listino, ki ustreza pogojem iz ZIZ, zaradi zavrženja prvotnega predloga ni izključena ponovna vložitev predloga za izvršbo.

VSL Sklep I Ip 254/2026, 11. 3. 2026

Za sojenje je splošno krajevno pristojno sodišče, na območju katerega ima tožena stranka stalno prebivališče. Stranki pa se lahko v primeru, ko zakon ne določa izključne pristojnosti kakšnega sodišča, sporazumeta, da jima na prvi stopnji sodi sodišče, ki ni krajevno pristojno, če je to sodišče tudi stvarno pristojno. V takšnem primeru lahko upnik v predlogu za izvršbo na podlagi verodostojne listine predlaga, naj se v primeru dolžnikovega ugovora postopek nadaljuje pred sodiščem, pristojnim po tem dogovoru. Pri tem mora v predlogu za izvršbo določno označiti listino o sporazumu o pristojnosti. Prav tako se lahko na sklenjeni sporazum sklicuje tudi dolžnik v ugovoru.

Upnik je organiziran v pravno organizacijski obliki javnega sklada, ki ne spada med osebe, za katere veljajo pravila o gospodarskih sporih po 1. točki prvega odstavka 481. člena ZPP. Zato personalnega kriterija za sojenje po določbah ZPP o gospodarskih sporih ne izpolnjuje. Po drugem odstavku 482. člena ZPP veljajo pravila v postopku v gospodarskih sporih tudi v sporih med osebami iz 481. člena in 1. do 3. točke prvega odstavka tega člena ter državnimi organi in organizacijami z javnimi pooblastili, kadar te nastopajo v pravdi kot stranke na podlagi posebnega zakona.

VSL Sklep I Ip 1410/2025, 17. 2. 2026

Okrožno sodišče v Kopru se je izreklo za krajevno nepristojno, še preden je tožeča stranka dopolnila tožbo in preden je tožena stranka lahko odgovorila na tožbo, torej v fazi postopka, v kateri procesne predpostavke za obravnavo ugovora krajevne nepristojnosti po prvem odstavku 22. člena ZPP niso bile podane. Sodišče bi se zato lahko izreklo za krajevno nepristojno le pod pogoji iz drugega odstavka 22. člena ZPP, ki pa niso izpolnjeni, saj izključna krajevna pristojnost drugega sodišča ni določena.

VSRS Sklep III R 1/2026, 10. 3. 2026

41.a člen (Predlog za izvršbo na podlagi priložene menice)

42. člen (Potrdilo o izvršljivosti)

Vročanje s fikcijo se v skladu z določbo 139. člena ZPP lahko opravi le na naslovu dejanskega bivališča. Trditveno in dokazno breme, da vročitev ni bila opravljena na naslovu dejanskega bivališča,

sta na stranki, ki predlaga razveljavitev klavzule pravnomočnosti in izvršljivosti.

Vsaka razveljavitev klavzule pravnomočnosti in izvršljivosti pomeni poseg v načelo pravne varnosti iz 2. člena Ustave RS. US RS je v zadevi U-I-279/08-0 poudarilo, da je ena od osrednjih razsežnosti človekove pravice do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave RS pravica stranke do kontradiktornega postopka oziroma do izjavljanja v postopku. Bistveni predpogoj za njeno učinkovito izvrševanje je pravica do informacije; stranka namreč pravice do izjave v postopku ne more uresničiti, če ni zagotovljeno, da bo predhodno izvedela za procesna dejanja, glede katerih se ima pravico izjaviti. Najpomembnejši procesni institut, namenjen vzpostavitvi stika sodišča s stranko in s tem udejanjenju strankine pravice do obveščenosti, pa je vročanje. Ugotovilo je tudi, da je vročitev pisanja na naslovu formalno prijavljenega bivališča, čeprav stranka tam dejansko ne prebiva, v neskladju z 22. členom Ustave. Pravilnost vročitve je torej ustavna kategorija in kot taka dolžniku zagotavlja enako varstvo pravic iz 22. člena Ustave RS. Šele, če je bilo spoštovano enako varstvo pravic vseh strank, lahko govorimo o pravni državi.

VSL Sklep I Ip 241/2026, 4. 3. 2026

Bolezen pooblaščenca je lahko kvečjemu razlog za vrnitev v prejšnje stanje, ne vpliva pa na pravilnost vročitve.

VSL Sklep II Cp 2291/2025, 22. 12. 2025

42.a člen (Potrdilo o izvršljivosti na podlagi Uredbe 2201/2003/ES, Uredbe 805/2004/ES, Uredbe 1896/2006/ES, Uredbe 861/2007/ES, Uredbe 4/2009/ES, Uredbe 1215/2012/EU, Uredbe 606/2013/EU, Uredbe 2016/1103/EU in Uredbe 2016/1104/EU ter na podlagi Uredbe 207/2009/ES, Uredbe 6/2002/ES, Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti za atomsko energijo in Pogodbe o delovanju Evropske unije)

42.b člen (Priznanje in izvršitev tuje odločbe, tuje poravnave ali tuje javne listine)

a42.b člen (Priznanje in izvršitev po Uredbi 1215/2012/EU in Uredbi 606/2013/EU)

42.c člen (Popravek in razveljavitev potrdila o izvršljivosti)

43. člen (Umik in omejitev predloga)

1. Splošno

Sklep o ustavitvi izvršilnega postopka je zgolj deklaratorne narave. Za nadaljnjo izvršbo zaradi umika predloga za izvršbo ni več podlage. Zato ni odločilno, da sklep o ustavitvi postopka v času prejema vloge novega upnika še ni bil pravnomočen.

VSC Sklep I Ip 180/2025, 8. 10. 2025

Upnik lahko po določbi prvega odstavka 43. člena ZIZ med postopkom umakne predlog za izvršbo in sodišče na podlagi tretjega odstavka tega člena izvršilni postopek ustavi. Sklep o ustavitvi postopka je v takšnem primeru deklaratorne narave, posledica ustavitve postopka pa je razveljavitev opravljenih izvršilnih dejanj.

VSC Sklep I Ip 179/2025, 8. 10. 2025

2. Umik s privolitvijo dolžnika

44. člen (Sklep o izvršbi)

44.a člen (Določitev izvršitelja)

Upnik ima po veljavni ureditvi sicer prosto izbiro, koga bo predlagal za izvršitelja v posamezni izvršilni zadevi, kar pa ne pomeni, da je že zgolj zato kar samodejno upravičen do vseh stroškov, ki mu nastanejo s tem v zvezi. Navedeno se odraža tudi v določilu šestega odstavka 11. člena Pravilnika o tarifi za plačilo dela izvršiteljev in o povrnitvi stroškov v zvezi z njihovim delom, po katerem se v primeru, če je na predlog upnika za opravo izvršilnih dejanj postavljen izvršitelj s sedežem izven območja okrožnega sodišča, za katerega je imenovan, potni stroški, nastali na območju izven tega okrožnega sodišča, in dnevnice, ki pripadajo izvršitelju po določbah tega pravilnika, štejejo za stroške upnika in ne za izvršilne stroške. Takšna ureditev izhaja iz pravila, da upnik ni upravičen do vseh stroškov, ki so nastali v izvršbi, ampak le tistih, ki so bili potrebni za izvršbo. Izbira izvršitelja, ki ima sedež izven območja okrožnega sodišča, v katerega sodi okrajno sodišče, ki vodi izvršbo, pomeni za upnika stroškovno breme v delu stroškov, ki izvršitelju nastanejo od kraja njegovega sedeža do območja okrožja, ki vodi izvršbo. V takem primeru se kilometrina izračuna s pomočjo spletnega zemljevida, in sicer tako, da se ugotovi razdalja med sedežem oziroma naslovom dolžnika, ki opravlja rubež, in zunanjo mejo okrožja, ki vodi izvršbo. Razdalja in kilometrina od izvršiteljevega sedeža in mejo okrožja okrajnega sodišča, pod katero sodi dolžnik, je torej vedno upnikov strošek.

VSL Sklep I Ip 146/2026, 1. 4. 2026

44.b člen (Določitev pooblaščenega udeleženca trga vrednostnih papirjev)

Ni relevantne sodne prakse.

45. člen (Vročitev sklepa o izvršbi)

V primerjavi s pravnim postopkom je v izvršilnem postopku načelo kontradiktornosti omejeno in tako ZIZ le v nekaterih primerih določa, da mora sodišče dati nasprotni stranki možnost, da se izreče o vlogi druge stranke. To v ugovornem postopku velja za vročitev obrazloženega dolžnikovega ugovora upniku, za druge vloge pa ZIZ tega ne določa. Ker tako za upnikov odgovor na ugovor v ZIZ ni posebej določeno, da ga je treba vročiti dolžniku, opustitev vročitve odgovora na ugovor še ne pomeni nujno očitane absolutne bistvene kršitve postopka iz 8. točke drugega odstavka 339. člena v zvezi s 15. členom ZIZ - kršitve načela kontradiktornosti. V primerih, ko ni jasne in nedvoumne zakonske norme, ki bi določala, ali je neko vlogo treba vročiti nasprotniku v opredelitev ali ne, mora sodišče izhajati iz težnje po varovanju bistva človekove pravice do izjave, ki je v tem, da se lahko posameznik izjavi o vsem, kar je pomembno za odločitev o njegovi pravici. Povedano drugače - nasprotniku ni treba vročiti vlog, ki ne morejo vplivati na končni izid postopka.

Sodišče je dovolilo predlagano izvršbo na podlagi izvršilnega naslova, ki je naveden v predlogu za izvršbo, ki je bil dolžniku vročen skupaj s sklepom o izvršbi in ki je, glede na drugi odstavek 45. člena ZIZ, sestavni del sklepa o izvršbi. V primeru, ko sodišče predlagano izvršbo dovoli, vsebine predloga za izvršbo ne prepisuje, saj bi to bilo neekonomično. Tudi enotna in usklajena sodna praksa določbo drugega odstavka 45. člena ZIZ razlagata tako, da predlog za izvršbo šteje kot sestavni del sklepa o izvršbi.

VSL Sklep IV Ip 180/2026, 25. 2. 2026

46. člen (Izvršba na podlagi nepravnomočnega sklepa)

Izvršilni postopek mora biti hiter in učinkovit, prav zato in zaradi dejstva, da upnik že razpolaga z izvršilnim naslovom zoper dolžnika, pa je razumljivo, da sta ugovorni in pritožbeni rok krajša kot v pravdnem postopku, to je 8 in ne 15 dni. V zvezi z določbo tretjega odstavka 46. člena ZIZ višje sodišče opozarja na že zavzeto stališče Ustavnega sodišča RS (odločba št. U-I-339/98), da popolna nesupenzivnost ugovora oziroma pritožbe v izvršbi na dolžnikova denarna sredstva ni neustavna oziroma ni v nasprotju z zahtevo po učinkovitosti pravice pravnega sredstva. Če se naknadno izkaže, da je bilo vloženo pravno sredstvo utemeljeno, se namreč dolžnik lahko posluži instituta nasprotne izvršbe.

Zakonska možnost fiktivne vročitve po četrtem odstavku 142. člena ZPP je odraz zahteve po učinkoviti pravici do sodnega varstva in sojenja brez nepotrebnega odlašanja, pri čemer je korektiv taki ureditvi institut vrnitve v prejšnje stanje, če fikcija vročitve dejansko ni bila pravilno opravljena.

VSL Sklep I Ip 161/2026, 13. 4. 2026

47. člen (Meje izvršbe)

48. člen (Čas izvršbe)

Ni relevantne sodne prakse.

49. člen (Ravnanje izvršitelja)

50. člen (Izvršba v prostoru pravne osebe)

51. člen (Pomoč policije)

52. člen (Nepravilnosti pri opravljanju izvršbe)

53. člen (Ugovor kot edino dolžnikovo pravno sredstvo)

1. Splošno

Na pritožbeni očitek, da sodišče prve stopnje ne bi smelo upoštevati stališč ustavnega sodišča (v nadaljevanju USRS) glede razlage zakonskega prava in prava EU, ker je taka razlaga zunaj njegove pristojnosti, sodišče druge stopnje odgovarja, da je sklicevanje sodišča prve stopnje na sodno prakso USRS utemeljeno že zaradi prepričljivosti podane argumentacije, torej zaradi moči argumenta. Pri tem pa tudi velja, da izrek ustavne odločbe zavezuje skupaj z nosilnimi razlogi obrazložitve odločitve, kar je lahko tudi razumevanje zakona (tretji odstavek 1. člena Zakona o ustavnem sodišču - ZUstS).

Tudi SEU predpostavke neravnotežja položajev pogodbenih strank ne omejuje le na količinsko ekonomsko presojo, ki jo poudarja toženka, torej primerjavo med skupnim zneskom transakcije, ki je bil predmet pogodbe, na eni strani in stroškov, ki so bili na podlagi tega pogoja naloženi potrošniku, ampak je dovolj že resni poseg v pravni položaj.

Tako zastaralni rok ni začel teči niti od trenutka, ko se je oblikovala navedena sodna praksa VSRS in SEU v letu 2023, kot je zavzelo stališče sodišče prve stopnje. Zagotovo bi začetek teka

zastaralnega roka pred tem trenutkom pomenil pretogo razumevanje pravil o zastaranju, ki bi nesorazmerno poseglo v pravico potrošnikov do sodnega varstva, kot je obrazložilo sodišče prve stopnje. Vendar pravo EU skladna razlaga daje potrošniku še ugodnejši položaj, po katerem, kot je bilo obrazloženo, velja domneva, da je potrošnik seznanjen z nepoštenim pogojem šele z odločitvijo sodišča, za obdobje pred tem pa je trditveno in dokazno breme na banki, ki mora upoštevati, da se od potrošnika ne pričakuje pravnega raziskovanja.

Iz presoje sodišča prve stopnje, da kreditna pogodba vsebuje nepošten pogoj in je zato po drugem odstavku 23. člena ZVPot pogodba nična, ne izhaja samodejno, da je bil pridobitelj že ob sklenitvi pravnega posla nepošten tudi v smislu 193. člena OZ. Nepoštenost pridobitelja po 193. členu OZ temelji na subjektivnem merilu, saj je pomemben odnos pridobitelja do dejstev, ki vzpostavljajo ničnost pogodbe.

VSM Sodba in sklep I Cp 9/2026, 31. 3. 2026

ZOKIPOSR torej določa domnevo, da je Republika Slovenija z dnem uveljavitve tega zakona prevzela dolg odgovornega družbenika do upnika na podlagi ex lege prenosa obveznosti izbrisane družbe na aktivnega družbenika pod pogoji, ki jih določa zakon, ki ureja obligacijska razmerja, in da je upnik v prevzem dolga privolil ter so prenehala vsa zavarovanja dolga. Zakoniti prevzem dolga s strani Republike Slovenije z dnem uveljavitve ZOKIPOSR velja pod predpostavko, da upnik tedaj že razpolaga z izvršilnim naslovom zoper družbenika (ali zoper družbo, v povezavi z listino iz 24. člena ZIZ).

Iz zakonske zahteve po obrazloženosti ugovora izhaja, da mora dolжник pravno pomembna dejstva, ki preprečujejo izvršbo, navesti in zanje predložiti dokaze že v samem rednem ugovoru zoper sklep o izvršbi, ki mora biti vložen v (prekluzivnem) roku osmih dni od prejema sklepa o izvršbi. Vendar pa se lahko upoštevajo tudi pozneje podane trditve in dokazi, če jih dolжник znotraj ugovornega roka brez svoje krivde ni mogel ponuditi.

Nad družbenico B. B. se je dne 20. 10. 2016 pred Okrožnim sodiščem v Ljubljani začel postopek osebnega stečaja, v katerem so bile stečajni dolžniki s sklepom St 000/2016 z dne 12. 11. 2019, ki je postal pravnomočen 28. 11. 2019, odpuščene obveznosti, ki so nastale do začetka osebnega stečaja, to je do 20. 10. 2016. Sodišče prve stopnje je tako pravilno štelo, da na podlagi prvega odstavka 408. člena ZFPPIPP odpust obveznosti učinkuje tudi na konkretno obveznost B. B. do upnika, nastalo pred 20. 10. 2016, saj ne gre za nobeno od v zakonu predvidenih prednostnih terjatev. Ob tem je sodišče prve stopnje pravilno upoštevalo tudi določilo prvega odstavka 409. člena ZFPPIPP, po kateri s pravnomočnostjo sklepa o odpustu obveznosti preneha upnikova pravica sodno uveljavljati plačilo terjatev v delu, v katerem do pravnomočnosti sklepa o odpustu obveznosti niso bile plačane, razen terjatev, ki se lahko poplačajo iz premoženja stečajnega dolžnika, ki spada v stečajno maso v postopku osebnega stečaja skladno s 410. členom ZFPPIPP.

VSL Sklep II Ip 212/2026, 13. 3. 2026

Drži sicer, da je lahko izvršilni naslov za izvršbo le listina dajatvene, ne pa tudi (z izjemo davčnih odločb) ugotovitvene (ali oblikovalne) narave. O tem ni dvoma. Ne drži pa, da sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani I Ng 12/2025 z dne 27. 10. 2025, na katerem temelji predlog za izvršbo v obravnavani zadevi, ni dajatvena listina, oziroma da v njej ni dajatvenega povelja. Res sicer v izreku (I. točka) navedenega sklepa ni zapisano, da "mora oziroma je dolžan nasprotni udeleženec (sedaj dolжник) predlagatelju (sedaj upnik) omogočiti vpogled (z možnostjo fotografiranja/kopiranja)" v nadaljevanju I. točke izreka sklepa navedene listine, temveč je nepravdno sodišče odločilo, da se predlagatelju (sedaj upnik) omogoči vpogled v konkretne listine. Vendar pa zgolj zaradi takšnega zapisa še ni mogoče šteti, da upnik zoper dolžnika nima listine dajatvene narave.

Dikcija v sklepu I Ng 12/2025 z dne 27. 10. 2025, da se predlagatelju (sedaj upnik) "omogoči vpogled", lahko pomeni le to, da je nasprotni udeleženec (sedaj dolжник) dolžan omogočiti vpogled (z možnostjo fotografiranja/kopiranja) predlagatelju (sedaj upnik), oziroma da navedeno nedenarno

obveznost dolžnik mora izpolniti. Vse drugo je le stvar ubeseditve, ki pa na pravno naravo listine, ki je bila podlaga za vložitev predloga za izvršbo, v ničemer ne vpliva. Nenazadnje je nepravdno sodišče pri oblikovanju svojega izreka zgolj sledilo dikciji določbe 513. člena ZGD-1.

VSL Sklep I Ip 1421/2025, 17. 2. 2026

Prvostopno sodišče je pravilno pojasnilo, da mora potrošnik prejeti informacije takšne intenzitete, da se mora zavedati, da s sklenitvijo pogodbe prevzema valutno tveganje, ki ga bo ob znižanju vrednosti valute, v kateri prejema dohodke, morda ekonomsko gledano težko nosil, in zaradi česar ni dovolj, da se potrošnik na podlagi pojasnil banke zaveda možnosti sprememb valutnega tečaja, temveč mu je treba dati jasno vedeti, da se tečaj v dolgoročnih, več desetletij trajajočih pogodbenih razmerjih, lahko znatno spremeni, ter da ima to lahko nezanemarljive negativne ekonomske učinke na njegovo življenje - ključno je, da informacije povprečnemu potrošniku omogočajo oceno dejanskega tveganja, ki mu je v primeru velikega znižanja vrednosti valute, v kateri prejema dohodek, izpostavljen v celotnem pogodbenem obdobju.

VSC Sklep I Cp 350/2025, 7. 1. 2026

Pritožnica s pritožbenimi navedbami o tem, da preplačila v konkretnem primeru ni, ker tožeča stranka dolguje ne le glavnico, temveč tudi pogodbene obresti, ne more omajati zaključkov prvostopnega sodišča, upošteva odločbo SEU C-520/21 s stališčem, da kreditna institucija pri restituciji zneskov, plačanih na podlagi nične potrošniške kreditne pogodbe, ne more zahtevati nadomestila, ki bi presegalo vračilo prejetega kapitala. Glede na standard verjetnosti in namen začasne odredbe pritožba zato s sklicevanjem na zastavljeno vprašanje Vrhovnega sodišča v predlogu za predhodno odločanje v II Ips 14/2025 ne more ovreči pravih zaključkov sodišča o preplačilu.

VSC Sklep I Cp 321/2025, 22. 10. 2025

Dokaz, ki ga je dolžnik priložil ugovoru, je v širšem smislu v neposredni zvezi s poboto, ki ga dolžnik zatrjuje, zato je sodišče prve stopnje tak ugovor pravilno štelo za obrazložen in na njegovi podlagi razveljavilo sklepa o izvršbi. Drugačna odločitev bi bila v nasprotju z ustavno zahtevo po enakosti orožij in bi posegla v dolžnikovo pravico do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave RS ter v pravico do poštenega sojenja, dolžniku pa bi odvzeli možnost, da se o njegovi obveznosti na podlagi vseh razpoložljivih dokaznih sredstev odloči v pravnem postopku.

VSK Sklep II Ip 150/2025, 11. 9. 2025

V obravnavanem sporu, ki je potrošniški spor, je sodišče prve stopnje pogoje za izdajo začasne odredbe po drugi alineji drugega odstavka 272. člena ZIZ presojalo v duhu nacionalne zakonodaje, ne da bi pri tem vsebinsko (čeprav se je nanje sklicevalo) upoštevalo pravo EU, zavezujočo odločbo SEU in načelo lojalne razlage.

VSC Sklep I Cp 130/2025, 14. 5. 2025

2. Vročanje ugovora v odgovor

V primerjavi s pravnim postopkom je v izvršilnem postopku načelo kontradiktornosti omejeno in tako ZIZ le v nekaterih primerih določa, da mora sodišče dati nasprotni stranki možnost, da se izreče o vlogi druge stranke. To v ugovornem postopku velja za vročitev obrazloženega dolžnikovega ugovora upniku, za druge vloge pa ZIZ tega ne določa. Ker tako za upnikov odgovor na ugovor v ZIZ ni posebej določeno, da ga je treba vročiti dolžniku, opustitev vročitve odgovora na ugovor še ne pomeni nujno očitane absolutne bistvene kršitve postopka iz 8. točke drugega odstavka 339. člena v zvezi s 15. členom ZIZ - kršitve načela kontradiktornosti. V primerih, ko ni jasne in nedvoumne zakonske norme, ki bi določala, ali je neka vloga treba vročiti nasprotniku v opredelitev ali ne, mora sodišče izhajati iz težnje po varovanju bistva človekove pravice do izjave, ki je v tem, da se lahko posameznik izjavi o vsem, kar je pomembno za odločitev o njegovi pravici. Povedano drugače - nasprotniku ni treba vročiti vloge, ki ne morejo vplivati na končni izid postopka.

Sodišče je dovolilo predlagano izvršbo na podlagi izvršilnega naslova, ki je naveden v

predlogu za izvršbo, ki je bil dolžniku vročen skupaj s sklepom o izvršbi in ki je, glede na drugi odstavek 45. člena ZIZ, sestavni del sklepa o izvršbi. V primeru, ko sodišče predlagano izvršbo dovoli, vsebine predloga za izvršbo ne prepisuje, saj bi to bilo neekonomično. Tudi enotna in usklajena sodna praksa določbo drugega odstavka 45. člena ZIZ razlagata tako, da predlog za izvršbo šteje kot sestavni del sklepa o izvršbi.

VSL Sklep IV Ip 180/2026, 25. 2. 2026

Pritrditi je sicer pritožbi, da sama opustitev ali nepravilna izpolnitev pojasnilne dolžnosti sama po sebi ne vodi do ničnostne sankcije, ne pa tudi nadaljnji graji, da dodatnih pogojev sodišče ni presojalo in da v tem delu sklep ni obrazložen. Prvostopno sodišče se je v zvezi z vsebino dolžne pojasnilne dolžnosti kot neločljivim elementom presoje nepoštenih pogodbenih pogojev po prvem odstavku 24. člena ZVPot oprlo na stališča Vrhovnega sodišča, ki je v svojo sodno prakso preneslo kriterije, katere je glede obsega in vsebine pojasnilne dolžnosti začrtalo SEU.

VSC Sklep I Cp 329/2025, 6. 11. 2025

54. člen (Pristojnost)

55. člen (Razlogi za ugovor)

1. Splošno

Dolžnica je s pritožbenimi navedbami in predloženim dokazilom uspela vzbuditi dvom v ugotovitev sodišča prve stopnje o datumu vložitve ugovora in posledično v zaključek o njegovi prepoznavnosti.

VSC Sklep I Ip 244/2025, 12. 11. 2025

2. Ugovor glede izvršilnega naslova - listina ni izvršilni naslov, odločba je razveljavljena, odpravljena ali spremenjena - in obsega terjatve

Iz 2. točke prvega odstavka 55. člena ZIZ izhaja, da izvršilno sodišče mora preizkusiti vprašanje, ali je listina, na podlagi katere je bila dovoljena izvršba, izvršilni naslov ali verodostojna listina. Iz navedene zakonske dikcije izhaja, da izvršilno sodišče preizkusi le vprašanje obstoja izvršilnega naslova, to pa je v primeru izvršnice, njeno popolnost v smislu prvega odstavka 39. člena ZPreZP-1. Izvršnica mora vsebovati podatke o pogodbi oziroma drugem pravnem temelju nastanka obveznosti. To pomeni, da je podatek o pogodbi obvezna sestavina izvršnice. V konkretnem primeru je ta pogoj izpolnjen. Le izvršnica, ki ne vsebuje vseh sestavin iz prvega odstavka 39. člena, nima pravnega učinka.

Izvršilno sodišče torej le presoja v skladu z načelom stroge formalne legalitete pravilno sestavo izvršnice. Posledično v izvršilnem postopku ni mogoče odločati o veljavnosti oziroma neveljavnosti izvršilnega naslova kot o predhodnem vprašanju, za kar se neutemeljeno zavzema pritožnik, saj inštrumentarij izvršilnega postopka temu niti ni namenjen, temveč je ta presoja prepuščena sodišču v drugem, od izvršilnega postopka ločenem in zato primernem kontradiktornem (pravdnem) postopku. Vprašanje veljavnosti oziroma neveljavnosti izvršnice se lahko presoja kvečjemu v pravdnem postopku npr. po tožbi zaradi vračila neupravičeno izplačanih sredstev oziroma o morebitnem postopku po negativni ugotovitveni tožbi, da obveznost iz izvršnice ne obstoji.

Ko terjatev iz izvršnice zapade, se upnik lahko odloči ali bo izvršnico predložil v realizacijo banki ali bo na njeni podlagi začel izvršbo. Bistvena sestavina izvršnice je dolžnikova izjava, da bo upniku ob zapadlosti plačal v izvršnici določen denarni znesek. Z izvršnico dolžnik upnika nepreklicno pooblasti, da ob zapadlosti lahko zahteva izvršitev zneska, ki izhaja iz izvršnice, iz dolžnikovih denarnih sredstev pri banki, hkrati pa vsebuje dolžnikovo nepreklicno soglasje bankam, da v breme sredstev na njegovih računih izvršijo znesek, ki iz izvršnice izhaja. Če pa se upnik odloči,

da bo na podlagi izvršnice zoper dolžnika pričel izvršilni postopek kot na podlagi izvršilnega naslova, pa veljajo določila ZIZ. Upnik lahko na podlagi izvršilnega naslova izbere katerokoli sredstvo izvršbe, ki jih določa ZIZ.

VSL Sklep II Ip 188/2026, 27. 3. 2026

- 3. Ugovor pobota**
- 4. Ugovorni razlog stečaja oziroma prisilne poravnave**
- 5. Ugovor zastaranja**
- 6. Ugovor pri izvršbi na podedovano premoženje**
- 7. Ugovor pri izvršbi terjatve v tuji valuti**
- 8. Ugovor, da terjatev še ni zapadla - predčasna zapadlost, upnik je izpolnitev odložil za čas, ki še ni potekel**
- 9. Ugovor pri izvršitvi delovne odločbe**
- 10. Ugovor izpolnitve obveznosti oziroma prenehanja obveznosti**
- 11. Ugovor v postopku zavarovanja**
- 12. Ugovor glede predmeta izvršbe (7. točka)**
- 13. Ugovorni razlog pri izterjavi preživninske terjatve**

Ustaljeno stališče sodne prakse, da roditelj ne more sem izbirati, ali bo otroku kot preživnino plačeval določen denarni znesek, ali pa mu bo zagotovil preživljanje na drug način. Če pa se stranki sporazumeta drugače, se lahko preživnina daje tudi na drug način. Čeprav upnik že razpolaga z izvršilnim naslovom zoper roditelja, iz katerega izhaja določen način izpolnitve preživninske obveznosti, je torej mogoč tudi drugačen dogovor med preživljalcem in preživljancem, pri čemer pride v poštev tudi neformalen, konkludenten sporazum.

Za odločitev v obravnavani zadevi so pravno pomembne ugovorne navedbe, da je dolžnica od oktobra 2017 do maja 2020 svojo preživninsko obveznost izpolnjevala na drugačen, zgoraj opisani način. Kot je višje sodišče že pojasnilo v svojem, v tej zadevi izdanem sklepu I Ip 49/2025 z dne 12. 2. 2025, sicer pri tem ni odločilno, ali je bila življenjska skupnost med staršema in otrokom dejansko ponovno vzpostavljena ali ne, bistveno je, ali je preživninski zavezanec v soglasju s preživninskim upravičencem oziroma njegovim zakonitim zastopnikom svojo preživninsko obveznost res izpolnil na drug način, pri čemer je takšno soglasje lahko tudi konkludentno. Na obstoj konkludentnega dogovora pa lahko posredno nakazuje tudi okoliščina, da je življenjska skupnost dejansko spet bila vzpostavljena in sta posledično v njej oba starša, torej tudi preživninski zavezanec, otroka dejansko preživljala. Povedano še drugače, če bi se izkazalo, da je dolžnica v spornem obdobju res na drug način izpolnjevala svojo preživninsko obveznost do upnika, upnikov oče pa je s tem, ko je takšno izpolnitev sprejemal in ves ta čas zoper dolžnico ni zahteval izvršbe za izterjavo preživnine, konkludentno soglašal, bi bil to razlog, ki bi preprečeval predmetno izvršbo.

VSL Sklep IV Ip 278/2026, 25. 3. 2026

Izvršilno sodišče samo vsebinsko ne more odločati o tem, ali so bili določeni izredni stroški dejansko potrebni za preživljanje otroka, kot to določa prvi odstavek 199. člena DZ, saj takšna presoja presega njegove pristojnosti in je pridržana izključno pravnemu sodišču. Ker izredni stroški v izvršilnem naslovu niso določno opredeljeni, terjatev ni nesporno ugotovljena in zato ni primerna za

izvršbo.

VSC Sklep IV Ip 1/2026, 5. 3. 2026

14. Ugovor družbenika, delničarja

15. Ugovor, da terjatev ni prešla na upnika oziroma obveznost ni prešla na dolžnika (12. točka)

56. člen (Ugovor po izteku roka)

Sodišče prve stopnje je ugovor po izteku roka dolžnikov B. B. in C. C. z dne 22. 10. 2025 pravilno zavrglo, saj je le-ta nedovoljen. Dolžnika namreč v njem nista zatrjevala nobenega novega dejstva v zvezi s samo terjatvijo, ki v času vložitve prejšnjih ugovorov še ne bi obstajalo. Tudi v tem ugovoru po roku sta dolžnika prerekala pravilnost upnikovega obračuna terjatve, in zatrjevala, da je bila terjatev že v celoti poplačana oziroma celo preplačana, kar pa ni razlog, ki bi ga bilo dopustno uveljavljati v ugovoru po roku. Poleg tega je o takšnem ugovoru po roku dolžnikov že bilo pravnomočno odločeno, in sicer s sklepom z dne 14. 7. 2022 v zvezi s sklepom Višjega sodišča v Ljubljani I Ip 1270/2022 z dne 22. 11. 2022. Podana je torej tudi procesna ovira res iudicata.

VSL Sklep I Ip 409/2026, 20. 4. 2026

ZOKIPOSR torej določa domnevo, da je Republika Slovenija z dnem uveljavitve tega zakona prevzela dolg odgovornega družbenika do upnika na podlagi ex lege prenosa obveznosti izbrisane družbe na aktivnega družbenika pod pogoji, ki jih določa zakon, ki ureja obligacijska razmerja, in da je upnik v prevzem dolga privolil ter so prenehala vsa zavarovanja dolga. Zakoniti prevzem dolga s strani Republike Slovenije z dnem uveljavitve ZOKIPOSR velja pod predpostavko, da upnik tedaj že razpolaga z izvršilnim naslovom zoper družbenika (ali zoper družbo, v povezavi z listino iz 24. člena ZIZ).

Iz zakonske zahteve po obrazloženosti ugovora izhaja, da mora dolžnik pravno pomembna dejstva, ki preprečujejo izvršbo, navesti in zanje predložiti dokaze že v samem rednem ugovoru zoper sklep o izvršbi, ki mora biti vložen v (prekluzivnem) roku osmih dni od prejema sklepa o izvršbi. Vendar pa se lahko upoštevajo tudi pozneje podane trditve in dokazi, če jih dolžnik znotraj ugovornega roka brez svoje krivde ni mogel ponuditi.

Nad družbenico B. B. se je dne 20. 10. 2016 pred Okrožnim sodiščem v Ljubljani začel postopek osebnega stečaja, v katerem so bile stečajni dolžnici s sklepom St 000/2016 z dne 12. 11. 2019, ki je postal pravnomočen 28. 11. 2019, odpuščene obveznosti, ki so nastale do začetka osebnega stečaja, to je do 20. 10. 2016. Sodišče prve stopnje je tako pravilno štelo, da na podlagi prvega odstavka 408. člena ZFPPIPP odpust obveznosti učinkuje tudi na konkretno obveznost B. B. do upnika, nastalo pred 20. 10. 2016, saj ne gre za nobeno od v zakonu predvidenih prednostnih terjatev. Ob tem je sodišče prve stopnje pravilno upoštevalo tudi določilo prvega odstavka 409. člena ZFPPIPP, po kateri s pravnomočnostjo sklepa o odpustu obveznosti preneha upnikova pravica sodno uveljavljati plačilo terjatev v delu, v katerem do pravnomočnosti sklepa o odpustu obveznosti niso bile plačane, razen terjatev, ki se lahko poplačajo iz premoženja stečajnega dolžnika, ki spada v stečajno maso v postopku osebnega stečaja skladno s 410. členom ZFPPIPP.

VSL Sklep II Ip 212/2026, 13. 3. 2026

56.a člen (Ugovor zoper pravno nasledstvo)

57. člen (Odgovor na ugovor)

58. člen (Sklep o ugovoru)

Ker je bilo ugovoru dolžnika treba ugoditi že iz razlogov, ki jih je dolžnik uveljavljal že v samem ugovoru, je sodišče prve stopnje pravilno odločilo, da dolžnik sam krije svoje stroške odgovora na upnikov odgovor na ugovor. Res je v njem dolžnik sicer prerekal upnikove navedbe o domnevnem prenosu zastavne pravice za zavarovanje nove terjatve, vendar tudi, če bi to držalo, pomanjkanje vpisa zastavne pravice za zavarovanje prav izterjevané terjatve materialnopravno izključuje obstoj zastavne pravice na spornih vrednostnih papirjih. Z odgovorom na upnikov odgovor na ugovor dolžnik tako ni k ničemer prispeval k rezultatu postopka, vloga sama ni bila potrebna, upnik pa mu stroškov te vloge ni neutemeljeno povzročil. Tudi če dolžnik te vloge ne bi vložil, bi sodišče prve stopnje moralo odločiti enako.

VSL Sklep II Ip 111/2026, 9. 4. 2026

Plačila, ki se izvajajo z rubežem plače pri delodajalcu in z rubežem sredstev pri organizaciji za plačilni promet oziroma banki, so posledica realizacije sklepa o izvršbi in prisilnega poplačila in jih dolžnik ne more uveljavljati kot razlog za ugovor po izteku roka.

VSC Sklep IV Ip 32/2026, 19. 2. 2026

59. člen (Pravda ali drug postopek za nedopustnost izvršbe)

60. člen (Obravnavanje nedopustnosti)

61. člen (Ugovor zoper sklep na podlagi verodostojne listine)

1. Splošno

Za sojenje je splošno krajevno pristojno sodišče, na območju katerega ima tožena stranka stalno prebivališče. Stranki pa se lahko v primeru, ko zakon ne določa izključne pristojnosti kakšnega sodišča, sporazumeta, da jima na prvi stopnji sodi sodišče, ki ni krajevno pristojno, če je to sodišče tudi stvarno pristojno. V takšnem primeru lahko upnik v predlogu za izvršbo na podlagi verodostojne listine predlaga, naj se v primeru dolžnikovega ugovora postopek nadaljuje pred sodiščem, pristojnim po tem dogovoru. Pri tem mora v predlogu za izvršbo določno označiti listino o sporazumu o pristojnosti. Prav tako se lahko na sklenjeni sporazum sklicuje tudi dolžnik v ugovoru.

Upnik je organiziran v pravno organizacijski obliki javnega sklada, ki ne spada med osebe, za katere veljajo pravila o gospodarskih sporih po 1. točki prvega odstavka 481. člena ZPP. Zato personalnega kriterija za sojenje po določbah ZPP o gospodarskih sporih ne izpolnjuje. Po drugem odstavku 482. člena ZPP veljajo pravila v postopku v gospodarskih sporih tudi v sporih med osebami iz 481. člena in 1. do 3. točke prvega odstavka tega člena ter državnimi organi in organizacijami z javnimi pooblastili, kadar te nastopajo v pravdi kot stranke na podlagi posebnega zakona.

VSL Sklep I Ip 1410/2025, 17. 2. 2026

2. **Obrazložенost ugovora zoper sklep o izvršbi, izdan na podlagi verodostojne listine**
3. **Ugovor po roku**
4. **Ugovori meničnih zavezancev – menica**

62. člen (Postopek pri ugovoru zoper sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine)

1. Postopek z ugovorom

Za sojenje je splošno krajevno pristojno sodišče, na območju katerega ima tožena stranka stalno prebivališče. Stranki pa se lahko v primeru, ko zakon ne določa izključne pristojnosti kakšnega sodišča, sporazumeta, da jima na prvi stopnji sodi sodišče, ki ni krajevno pristojno, če je to sodišče tudi stvarno pristojno. V takšnem primeru lahko upnik v predlogu za izvršbo na podlagi verodostojne listine predlaga, naj se v primeru dolžnikovega ugovora postopek nadaljuje pred sodiščem, pristojnim po tem dogovoru. Pri tem mora v predlogu za izvršbo določno označiti listino o sporazumu o pristojnosti. Prav tako se lahko na sklenjeni sporazum sklicuje tudi dolžnik v ugovoru.

Upnik je organiziran v pravno organizacijski obliki javnega sklada, ki ne spada med osebe, za katere veljajo pravila o gospodarskih sporih po 1. točki prvega odstavka 481. člena ZPP. Zato personalnega kriterija za sojenje po določbah ZPP o gospodarskih sporih ne izpolnjuje. Po drugem odstavku 482. člena ZPP veljajo pravila v postopku v gospodarskih sporih tudi v sporih med osebami iz 481. člena in 1. do 3. točke prvega odstavka tega člena ter državnimi organi in organizacijami z javnimi pooblastili, kadar te nastopajo v pravdi kot stranke na podlagi posebnega zakona.

VSL Sklep I Ip 1410/2025, 17. 2. 2026

Dokaz, ki ga je dolžnik priložil ugovoru, je v širšem smislu v neposredni zvezi s poboto, ki ga dolžnik zatrjuje, zato je sodišče prve stopnje tak ugovor pravilno štelo za obrazložen in na njegovi podlagi razveljavilo sklepa o izvršbi. Drugačna odločitev bi bila v nasprotju z ustavno zahtevo po enakosti orožij in bi posegla v dolžnikovo pravico do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave RS ter v pravico do poštenega sojenja, dolžniku pa bi odvzeli možnost, da se o njegovi obveznosti na podlagi vseh razpoložljivih dokaznih sredstev odloči v pravnem postopku.

VSK Sklep II Ip 150/2025, 11. 9. 2025

Okrožno sodišče v Kopru se je izreklo za krajevno nepristojno, še preden je tožeča stranka dopolnila tožbo in preden je tožena stranka lahko odgovorila na tožbo, torej v fazi postopka, v kateri procesne predpostavke za obravnavo ugovora krajevnе nepristojnosti po prvem odstavku 22. člena ZPP niso bile podane. Sodišče bi se zato lahko izreklo za krajevno nepristojno le pod pogoji iz drugega odstavka 22. člena ZPP, ki pa niso izpolnjeni, saj izključna krajevna pristojnost drugega sodišča ni določena.

VSRS Sklep III R 1/2026, 10. 3. 2026

2. **Postopek z ugovorom – menica**
3. **Sklep o izvršbi izdan na podlagi verodostojne listine kot izvršilni naslov**

63. člen (Obnova postopka)

64. člen (Pogoji in rok za ugovor)

Tretji ima pravico, da verjetno izkaže, da ima na predmetu izvršbe pravico, ki preprečuje

izvršbo, vendar pa je to možno šele takrat, ko je ta predmet individualiziran, torej praviloma takrat, ko se izvršba že opravlja, saj je praviloma s sklepom o izvršbi (kot je to tudi v tem konkretnem primeru) izvršba dovoljena na neopredeljene dolžnikove premočnine in ne na točno določene premočnine, pa čeprav so lokalizirane z naslovom stanovanja na naslovu dolžnika. Predmeti izvršbe v tej zadevi sploh še niso bili zarubljeni in s tem individualizirani, kljub temu, da je izvršitelj že poizkusil opraviti rubež, ki pa zaradi dolžnikove odsotnosti ni bil izveden. Zato je ugovor tretje v trenutku, ko do rubeža in cenitve premočnin še ni prišlo, preuranjen.

VSL Sklep I Ip 2/2026, 11. 3. 2026

65. člen (Sklep o ugovoru)

- 1. Splošno**
- 2. Rok za vložitev tožbe na nedopustnost izvršbe**
- 3. Predlog tretjega za odlog izvršbe zaradi vložitve tožbe na nedopustnost**
- 4. Odločitve v pravnem postopku - nedopustnost izvršbe**

66. člen (Kdaj se ne more zahtevati, da se izvršba izreče za nedopustno)

67. člen (Razlogi za nasprotno izvršbo)

Izvršilni postopek mora biti hiter in učinkovit, prav zato in zaradi dejstva, da upnik že razpolaga z izvršilnim naslovom zoper dolžnika, pa je razumljivo, da sta ugovorni in pritožbeni rok krajša kot v pravnem postopku, to je 8 in ne 15 dni. V zvezi z določbo tretjega odstavka 46. člena ZIZ višje sodišče opozarja na že zavzeto stališče Ustavnega sodišča RS (odločba št. U-I-339/98), da popolna nesupenzivnost ugovora oziroma pritožbe v izvršbi na dolžnikova denarna sredstva ni neustavna oziroma ni v nasprotju z zahtevo po učinkovitosti pravice pravnega sredstva. Če se naknadno izkaže, da je bilo vloženo pravno sredstvo utemeljeno, se namreč dolžnik lahko posluži instituta nasprotne izvršbe.

Zakonska možnost fiktivne vročitve po četrtem odstavku 142. člena ZPP je odraz zahteve po učinkoviti pravici do sodnega varstva in sojenja brez nepotrebnega odlašanja, pri čemer je korektiv taki ureditvi institut vrnitve v prejšnje stanje, če fikcija vročitve dejansko ni bila pravilno opravljena.

VSL Sklep I Ip 161/2026, 13. 4. 2026

Upoštevaje ureditev v 40.c členu ZIZ je v konkretnem primeru mogoče govoriti o nevednosti dolžnika (upnika po nasprotni izvršbi), ki predloga za nasprotno izvršbo ni vložil po kvalificiranem pravnem pooblaščenju. Kljub zapisu v potrdilu o pravnomočnosti in izvršljivosti sklepa o izvršbi z dne 9. 4. 2024, da bo zadeva po pravnomočnosti odstopljena v delo Okrajnemu sodišču v Krškem, in kljub temu, da je dolžnik (upnik po nasprotni izvršbi) po pooblaščenju sklep o ustavitvi postopka prejel s strani Okrajnega sodišča v Krškem, se dolžnik (upnik po nasprotni izvršbi) na nevednost upravičeno sklicuje. Vendarle namreč ostaja dejstvo, da je postopek, vključno z odločanjem o ugovoru, sprva tekel na Okrajnem sodišču v Ljubljani, poleg tega pa ureditev, da je po pravnomočnosti sklepa o izvršbi na podlagi verodostojne listine za opravo izvršbe pristojno sodišče glede na dovoljena sredstva o izvršbi, še ne pomeni kar samoumevno, da je isto sodišče pristojno tudi za odločanje o vseh predlogih v zvezi s takim postopkom oziroma konkretno za odločanje o predlogu za nasprotno izvršbo. Če bi bilo to že samo po sebi logično, bi bila druga poved v citiranem tretjem

odstavku 40.c člena ZIZ povsem odveč.

V trenutku prisilnega poplačila upnik je bil pravnomočen in izvršljiv sklep o izvršbi v veljavi ravno za tolikšno terjatev, kot je upnik (dolžnik po nasprotni izvršbi) prejel na svoj račun. Zato je sodišče prve stopnje svojo odločitev zmotno oprlo na določilo 5. točke prvega odstavka 67. člena ZIZ. Ne glede na to pa je izpodbijana odločitev pravilna, le da na drugi materialnopravni podlagi, in sicer na podlagi 2. točke prvega odstavka 67. člena ZIZ, ki kot razlog za nasprotno izvršbo določa položaj, ko je bil izvršilni naslov pravnomočno odpravljen, spremenjen, razveljavljen ali izrečen za neveljavnega.

V obravnavani zadevi je sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine VL 74275/2021 z dne 2. 11. 2021 izgubil moč izvršilnega naslova v obsegu, kot to izhaja iz pravnomočnega sklepa o potrditvi prisilne poravnave St 000/2021 z dne 6. 7. 2023, kar pa v postopku izvršbe nepravilno ni bilo upoštevano. Pri tem tudi ni odločilno, da je sklep o potrditvi prisilne poravnave postal pravnomočen že pred pravnomočnostjo sklepa o izvršbi.

VSL Sklep I Ip 1296/2025, 18. 3. 2026

68. člen (Postopek s predlogom za nasprotno izvršbo)

69. člen (Sklep o nasprotni izvršbi)

70. člen (Če nasprotna izvršba ni mogoča)

71. člen (Na predlog dolžnika in po uradni dolžnosti)

1. Splošno

2. Pogoji za odlog izvršbe

Na pritožbeni očitek, da sodišče prve stopnje ne bi smelo upoštevati stališč ustavnega sodišča (v nadaljevanju USRS) glede razlage zakonskega prava in prava EU, ker je taka razlaga zunaj njegove pristojnosti, sodišče druge stopnje odgovarja, da je sklicevanje sodišča prve stopnje na sodno prakso USRS utemeljeno že zaradi prepričljivosti podane argumentacije, torej zaradi moči argumenta. Pri tem pa tudi velja, da izrek ustavne odločbe zavezuje skupaj z nosilnimi razlogi obrazložitve odločitve, kar je lahko tudi razumevanje zakona (tretji odstavek 1. člena Zakona o ustavnem sodišču - ZUstS).

Tudi SEU predpostavke neravnotežja položajev pogodbenih strank ne omejuje le na količinsko ekonomsko presojo, ki jo poudarja toženka, torej primerjavo med skupnim zneskom transakcije, ki je bil predmet pogodbe, na eni strani in stroškov, ki so bili na podlagi tega pogoja naloženi potrošniku, ampak je dovolj že resni poseg v pravni položaj.

Tako zastaralni rok ni začel teči niti od trenutka, ko se je oblikovala navedena sodna praksa VSRS in SEU v letu 2023, kot je zavzelo stališče sodišče prve stopnje. Zagotovo bi začetek teka zastaralnega roka pred tem trenutkom pomenil pretogo razumevanje pravil o zastaranju, ki bi nesorazmerno poseglo v pravico potrošnikov do sodnega varstva, kot je obrazložilo sodišče prve stopnje. Vendar pravu EU skladna razlaga daje potrošniku še ugodnejši položaj, po katerem, kot je bilo obrazloženo, velja domneva, da je potrošnik seznanjen z nepoštenim pogojem šele z odločitvijo sodišča, za obdobje pred tem pa je trditveno in dokazno breme na banki, ki mora upoštevati, da se od potrošnika ne pričakuje pravnega raziskovanja.

Iz presoje sodišča prve stopnje, da kreditna pogodba vsebuje nepošten pogoj in je zato po drugem odstavku 23. člena ZVPot pogodba nična, ne izhaja samodejno, da je bil pridobitelj že ob

sklenitvi pravnega posla nepošten tudi v smislu 193. člena OZ. Nepoštenost pridobitelja po 193. členu OZ temelji na subjektivnem merilu, saj je pomemben odnos pridobitelja do dejstev, ki vzpostavljajo ničnost pogodbe.

VSM Sodba in sklep I Cp 9/2026, 31. 3. 2026

Upnik ima odprti račun v Evropski uniji in na ta račun bodo nakazana sredstva, na katera se bo opravila izvršba. Seveda je hipotetično možno, da nekdo sredstva takoj nakaže na drug svoj račun, kot je tudi možno, da jih takoj dvigne z računa, ali pa nakaže na račun izven EU tretji osebi itd. Vendar pa bi to potem pomenilo, da je vedno podana nevarnost, da bo morebiten vrnitveni zahtevek za z izvršbo pridobljena sredstva otežen, posledično pa predlog za odlog izvršbe vedno utemeljen. Po prepričanju pritožbenega sodišča ni mogoče izhajati zgolj iz takšnih hipotetičnih možnosti, saj te kot take ne pomenijo neke realne nevarnosti, ki bi grozila.

Dolžnik je obdržal celotno obveznost do nekdanjih varčevalcev z deviznimi računi in deviznimi hranilnimi knjižicami, med katere spada tudi upnik. Kaj po njegovi razlagi pomeni upravljanje s preostankom premoženja, dolžnik ne pojasni, po prepričanju pritožbenega sodišča pa glede na ureditev po UZITUL to pomeni med drugim tudi poplačilo nekdanjih varčevalcev.

VSL Sklep I Ip 322/2026, 25. 3. 2026

Izvršilno sodišče v izvršilnem postopku ne more presoјati dejstev v zvezi z ugasnitvijo hipoteke zaradi poteka časa. Obveznost iz prodajne pogodbe do glavnega dolžnika ne predstavlja iste terjatve, kot je terjatev hipotekarnega upnika do glavnega dolžnika. Ker ugotavljanje materialnopravnega prenehanja hipoteke v okviru izvršilnega postopka ni dopustno, izvršilno sodišče v okviru podanega ugovora dolžnice nima ustrezne podlage za prekinitve predmetnega postopka. Predlog za odlog izvršbe v predlogu za prekinitve izvršbe ni zajet.

VSL Sklep I Ip 1400/2025, 17. 2. 2026

Pri ureditvenih začasnih odredbah, pri katerih je predlog enak tožbenemu zahtevku, je treba upoštevati, da ne gre le za "matematični" izračun potencialnih posledic za vsako od strank. Večjo težo je treba dati položaju dolžnika, ki mora nekaj izpolniti, čeprav njegova obveznost še ni pravnomočno ugotovljena in čeprav ni izkazano, da upniku grozi težko nadomestljiva škoda. Le če so posledice v primeru neizdaje začasnih odredbe za upnika bistveno bolj neugodne, kot bi bile posledice za dolžnika, če bi bila začasna odredba izdana, so izpolnjeni pogoji za izdajo ureditvene začasne odredbe po tretji alineji prvega odstavka 71. člena Zakona o izvršbi in zavarovanju. Drugačna razlaga bi pomenila, da so pogoji za izdajo začasnih odredb praktično vedno izpolnjeni.

VSK Sklep Cpg 73/2025, 4. 9. 2025

Iz citirane zakonske dikcije nedvoumno jasno izhaja, da se izvršba odloži le na podlagi predloga dolžnika in ne po uradni dolžnosti, kot je to sicer mogoče v situacijah iz drugega odstavka 71. člena ZIZ. Navedeno pomeni, da je dolžnik tisti, ki mora v predlogu za odlog izvršbe navesti vsa dejstva, na katera opira predlog in predlagati tudi dokaze, s katerimi se ta dejstva dokazujejo. Dolžnik je odgovoren, da priskrbi ustrezno trditveno podlago in sodišče lahko praviloma opre svojo odločbo samo na dejstva, ki jih je navedel dolžnik.

VSM Sklep II Ip 504/2025, 13. 8. 2025

3. Odlog iz posebno upravičenih razlogov
4. Varščina kot pogoj za odlog
5. Izvršba zaradi varstva in vzgoje otrok
6. Nedopustnost pogodbenih pogojev
7. Izvršba na dolžnikov dom
8. Odlog v postopku začasne odredbe

72. člen (Na predlog upnika)

1. Splošno
2. Odlog premičninske izvršbe

73. člen (Na predlog tretjega)

1. Splošno
2. Varščina

74. člen (Čas, za katerega se izvršba odlaga)

75. člen (Nadaljevanje odložene izvršbe)

76. člen (Ustavitev izvršbe)

1. Splošno

Upnik ne prereka, da je bila v času odločanja sodišča prve stopnje dne 28. 10. 2025 že izdana začasna odredba, ki je spremenila dotedanji način in čas izvrševanja stikov, določen po prejšnjem izvršilnem naslovu, ki je bil podlaga za izdajo sklepa o izvršbi v tej izvršilni zadevi. To pa je že zadosten pogoj, da je sodišče prve stopnje uporabilo 76. členu ZIZ, po katerem sodišče ustavi izvršbo po uradni dolžnosti, če je izvršilni naslov pravnomočno odpravljen, spremenjen, razveljavljen ali izrečen za neveljavnega, oziroma če je razveljavljeno potrdilo o izvršljivosti.

To, da začasna odredba še ni pravnomočna, ne zadrži njene izvršitve, ima pa tudi naravo sklepa o izvršbi. Že zaradi slednjega ne bi hkrati mogla teči dva nasprotujoča si izvršilna postopka.

VSL Sklep IV Ip 244/2026, 11. 3. 2026

2. Ustavitev v zvezi s postopki zavarovanja

77. člen (Če je v predlogu navedeno, kje so stvari)

78. člen (Če v predlogu ni navedeno, kje so stvari)

79. člen (Predmeti, izvzeti iz izvršbe)

80. člen (Omejitve izvršbe proti pravnim osebam, podjetniku in zasebniku)

81. člen (Izvršilna dejanja)

82. člen (Obvestilo o rubežu)

V izvršbi mora upnik tretjemu na njegovo zahtevo povrniti stroške, ki mu jih je neutemeljeno povzročil. Gre za določbo, ki sledi načelu krivde. Kot neutemeljeno povzročene je mogoče šteti tiste stroške, ki tretjemu nastanejo, ker je upnik vztrajal pri izvršbi na stvareh, za katere je vedel oziroma bi moral vedeti, da ima tretji na njih pravico, ki preprečuje izvršbo. Upnik se torej lahko razbremeni povrnitve stroškov tretjega, če za pravico tretjega ni vedel oziroma ni bil dolžan vedeti.

Stroški lahko tretjemu nastanejo tudi, če je izvršitelj storil nepravilnost pri opravljanju izvršbe, na primer, če je zarubil stvar, ki je po ZIZ oziroma Pravilniku ne bi smel zarubiti, upnik pa je vztrajal pri izvršbi kljub temu, da je za storjeno nepravilnost vedel ali bi vsaj moral vedeti. Pri tem je treba upoštevati, da mora izvršitelj sicer res opravljati izvršilna dejanja samostojno in skladno z veljavnimi predpisi, kar pa ne pomeni, da upnik v nobenem primeru na to ne more imeti vpliva.

VSL Sklep I Ip 195/2026, 17. 3. 2026

83. člen (Predmet rubeža)

V izvršbi mora upnik tretjemu na njegovo zahtevo povrniti stroške, ki mu jih je neutemeljeno povzročil. Gre za določbo, ki sledi načelu krivde. Kot neutemeljeno povzročene je mogoče šteti tiste stroške, ki tretjemu nastanejo, ker je upnik vztrajal pri izvršbi na stvareh, za katere je vedel oziroma bi moral vedeti, da ima tretji na njih pravico, ki preprečuje izvršbo. Upnik se torej lahko razbremeni povrnitve stroškov tretjega, če za pravico tretjega ni vedel oziroma ni bil dolžan vedeti.

Stroški lahko tretjemu nastanejo tudi, če je izvršitelj storil nepravilnost pri opravljanju izvršbe, na primer, če je zarubil stvar, ki je po ZIZ oziroma Pravilniku ne bi smel zarubiti, upnik pa je vztrajal pri izvršbi kljub temu, da je za storjeno nepravilnost vedel ali bi vsaj moral vedeti. Pri tem je treba upoštevati, da mora izvršitelj sicer res opravljati izvršilna dejanja samostojno in skladno z veljavnimi predpisi, kar pa ne pomeni, da upnik v nobenem primeru na to ne more imeti vpliva.

VSL Sklep I Ip 195/2026, 17. 3. 2026

84. člen (Obseg rubeža)

84.a člen (Učinki rubeža gotovine in prostovoljnega plačila)

85. člen (Hramba zarubljenih stvari)

86. člen (Prepoved razpolaganja z zarubljenimi stvarmi)

87. člen (Pridobitev zastavne pravice)

88. člen (Neuspešen ali neizveden rubež)

89. člen (Cenitev)

90. člen (Rubežni in cenilni zapisnik)

91. člen (Zaznamba namesto rubeža)

92. člen (Čas prodaje)

93. člen (Način prodaje)

93.a člen (Spletni iskalnik prodaj premičnin)

Ni relevantne sodne prakse.

94. člen (Prodajna cena)

95. člen (Ustavitev izvršbe)

96. člen (Obveznosti in pravice kupca in izvršitelja)

97. člen (Če je en sam upnik)

98. člen (Če je več upnikov)

99. člen (Uporaba določb o izvršbi na nepremičnine)

100. člen (Krajevna pristojnost)

101. člen (Prejemki, ki so izvzeti iz izvršbe)

Denarne pomoči socialno šibkim osebam, ki jih izplačujejo dobrodelne ustanove, niso prejemek, ki bi objektivno zagotavljal eksistenčni minimum oziroma minimalno socialno varnost osebam, ki si tega ne morejo zagotoviti same. Navedeno je ustavna naloga države. V pravnem redu ni instrumentov, ki bi dobrodelne ustanove silili v to, da svoje pomoči socialno šibkim omejijo le na z vidika Ustave nujne primere in na nujni obseg. Izvzetje njihovih denarnih pomoči iz izvršbe bi v številnih primerih nesorazmerno poseglo v zaščitene ustavnopravne položaje upnikov. Člen 34 Ustave in prvi odstavek 50. člena Ustave ne zahtevata izvzetja iz izvršbe denarnih pomoči, ki jih dobrodelne ustanove izplačujejo pomoči potrebnim prejemnikom. Splošne dobrodelne humanitarne organizacije so v primerjavi z dobrodelnimi ustanovami bolj omejene in močnejše nadzorovane glede načina dobrodelnega delovanja in glede finančnega poslovanja. Treba je upoštevati tudi določeno polje proste presoje, ki ga ima zakonodajalec pri izbiri tega, kateri tip zasebnih neprofitnih organizacij bo spodbujal prek izvzetja njihovih denarnih pomoči iz izvršbe. Za razlikovanje v bistvenem enakih položajev, ki se kaže v tem, da so denarne pomoči, ki jih socialno šibkim prejemnikom izplačujejo splošne dobrodelne humanitarne organizacije, izvzete iz izvršbe, po namenu enake denarne pomoči, ki jo izplačujejo dobrodelne ustanove, pa niso, obstaja razumen razlog.

U-I-164/25, 10. 6. 2026

102. člen (Omejitve izvršbe)

102.a člen (Nadomestilo izvrševalca sklepa o izvršbi)

103. člen (Davki in prispevki, izvzeti iz izvršbe)

104. člen (Način izvršbe)

Dokaz, ki ga je dolžnik priložil ugovoru, je v širšem smislu v neposredni zvezi s poboto, ki

ga dolžnik zatrjuje, zato je sodišče prve stopnje tak ugovor pravilno štelo za obrazložen in na njegovi podlagi razveljavilo sklepa o izvršbi. Drugačna odločitev bi bila v nasprotju z ustavno zahtevo po enakosti orožij in bi posegla v dolžnikovo pravico do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave RS ter v pravico do poštenega sojenja, dolžniku pa bi odvzeli možnost, da se o njegovi obveznosti na podlagi vseh razpoložljivih dokaznih sredstev odloči v pravnem postopku.

VSK Sklep II Ip 150/2025, 11. 9. 2025

105. člen (Obseg izvršbe)

106. člen (Občasne dajatve)

Del dolžnikovega ugovora predstavlja njegovo nasprotovanje pogojev za izvršbo za izterjavo še nezapadlih obrokov preživitine. V tem delu pritožbeno sodišče pritrjuje presoji sodišča prve stopnje, da ugovor ni utemeljen. Dolžnik namreč preživnin ni redno plačeval, poleg tega pa jih je plačeval v prenizkem znesku.

Dolžnik v pritožbi govori o zavarovanju s predhodno odredbo, vendar pa v obravnavani zadevi upnica ni predlagala zavarovanja, ampak izvršbo po 106. členu ZIZ, kar sta dva samostojna in medsebojno neodvisna pravna instituta.

Za sprejeto stroškovno odločitev ni materialno pravne podlage: ne ZIZ in tudi ne ZPP ne predvidevata, da bi sodišče sklenilo, da bo o stroških odločeno s posebnim sklepom, pri čemer taka odločitev tudi ni obrazložena.

VSL Sklep IV Ip 214/2026, 4. 3. 2026

107. člen (Učinek)

Dolžnice so kot takšne izrecno določene v izreku izvršilnega naslova, na katerega je izvršilno sodišče vezano tudi glede aktivne in pasivne legitimacije strank. S tem, ko je sodišče prve stopnje odločilo, da dolžnice niso pasivno legitimirane, ker lastnost le-teh kot dedinj še ni pravnomočno ugotovljena s sklepom o dedovanju, je nedopustno poseglo v izvršilni naslov.

Materialne pravice, ki niso samostojno prenosljive, ne vsebujejo razpolagalnega upravičenja prenesti pravico na novega imetnika in jih njihov imetnik ne more (pravno učinkovito) prenesti na novega imetnika ter s tem tako niso ruhljive. Dedna pravica (pravica do dediščine) je sicer premoženjska pravica, in sicer je pravica njenega nosilca, da ima v pravnih razmerjih položaj, ki mu pripada kot dediču in mu daje pravico, da postane imetnik vseh pravic in obveznosti, ki spadajo v zapuščino, in da sme od vsakogar zahtevati, da ga priznava za dediča. Dedna pravica kot celota upravičenj glede zapuščine, ki pripadajo zapustnikovemu univerzalnemu nasledniku je torej premoženjska pravica, ki pa se lahko pridobi le ob izpolnjevanju posebnih pogojev. Dedna pravica je namreč lahko vezana le na določeno osebo (dediča), je torej izrazito osebna pravica, kar pomeni, da je kot taka neprenosljiva, s tem pa ni ruhljiva. Podedovani premoženjski delež (dediščina) pa postane prenosljiv po pravnomočnosti sklepa o dedovanju, ko dedič pridobi pravico do dediščine, ki jo pred tem lahko sprejme ali se ji odpove. Tudi na premoženje, ki je še del zapuščine, upnik izvršbe tako še ni mogel predlagati.

Rubež in prenos terjatve v izvršilnem postopku predstavlja zgolj sredstvo izvršbe, od uspeha katerega je odvisno, ali bo upnik z njim poplačan. Za dovolitev izvršbe na denarno terjatev zadošča upnikovo zatrjevanje, da ima dolžnik ruhljivo terjatev zoper dolžnikovega dolžnika.

VSL Sklep I Ip 1434/2025, 19. 3. 2026

Pri prisilnem prenosu bodočih terjatev v izterjavo ni nastopil oblikovalni učinek prenosa (čeprav je bil toženi stranki vročen sklep o prenosu), ker so bile terjatve pred začetkom učinkovanja rubeža že prostovoljno na podlagi pravnega posla v obliki notarskega zapisa odstopljene tožeči stranki.

Konkurenca med pogodbeno in prisilno cesijo se rešuje s pravili o večkratnih odstopih istih terjatev. Zgodnejši pogodbeni odstop ima prednost pred kasnejšim prisilnim prenosom tudi, ko so predmet odstopa/rubeža bodoče terjatve.

VSL Sodba in sklep I Cpg 34/2025, 10. 2. 2026

108. člen (Rubež terjatve iz vrednostnega papirja)

109. člen (Zastavna pravica na obrestih)

Ni relevantne sodne prakse.

110. člen (Vrstni red)

111. člen (Izjava dolžnikovega dolžnika)

Pri prisilnem prenosu bodočih terjatev v izterjavo ni nastopil oblikovalni učinek prenosa (čeprav je bil toženi stranki vročen sklep o prenosu), ker so bile terjatve pred začetkom učinkovanja rubeža že prostovoljno na podlagi pravnega posla v obliki notarskega zapisa odstopljene tožeči stranki.

Konkurenca med pogodbeno in prisilno cesijo se rešuje s pravili o večkratnih odstopih istih terjatev. Zgodnejši pogodbeni odstop ima prednost pred kasnejšim prisilnim prenosom tudi, ko so predmet odstopa/rubeža bodoče terjatve.

VSL Sodba in sklep I Cpg 34/2025, 10. 2. 2026

112. člen (Odgovornost dolžnikovega dolžnika)

113. člen (Rubež terjatve, zavarovane z zastavno pravico, ki je vpisana v zemljiški knjigi)

114. člen (Vrsta prenosa)

Pri prisilnem prenosu bodočih terjatev v izterjavo ni nastopil oblikovalni učinek prenosa (čeprav je bil toženi stranki vročen sklep o prenosu), ker so bile terjatve pred začetkom učinkovanja rubeža že prostovoljno na podlagi pravnega posla v obliki notarskega zapisa odstopljene tožeči stranki.

Konkurenca med pogodbeno in prisilno cesijo se rešuje s pravili o večkratnih odstopih istih terjatev. Zgodnejši pogodbeni odstop ima prednost pred kasnejšim prisilnim prenosom tudi, ko so predmet odstopa/rubeža bodoče terjatve.

VSL Sodba in sklep I Cpg 34/2025, 10. 2. 2026

Sklep o prenosu terjatve, s katerim sodišče na upnikov predlog prenese nanj zarubljeno terjatev dolžnika do dolžnikovega dolžnika v izterjavo ali namesto plačila (114. člen ZIZ), sme sodišče izdati, ko so za to izpolnjeni procesni pogoji, med katerimi je najpomembnejši ta, da je sklep

o rubežu terjatve že pravnomočen (115. člen ZIZ).

Namen določbe drugega odstavka 115. člena ZIZ je v varstvu upnika in ne dolžnika. Upnik je namreč tisti, ki potrebuje informacijo o tem, ali dolžnikov dolžnik zarubljeno terjatev priznava in ali je ta pripravljen dolg poravnati.

VSC Sklep I Ip 245/2025, 19. 11. 2025

115. člen (Sklep o prenosu)

116. člen (Posebni pogoji za prenos nedeljive terjatve)

117. člen (Kdaj je prenos opravljen)

118. člen (Obveznosti dolžnika in upnika)

119. člen (Položitev terjatve pri sodišču)

120. člen (Pravice upnika)

Pri prisilnem prenosu bodočih terjatev v izterjavo ni nastopil oblikovalni učinek prenosa (čeprav je bil toženi stranki vročen sklep o prenosu), ker so bile terjatve pred začetkom učinkovanja rubeža že prostovoljno na podlagi pravnega posla v obliki notarskega zapisa odstopljene tožeči stranki.

Konkurenca med pogodbeno in prisilno cesijo se rešuje s pravili o večkratnih odstopih istih terjatev. Zgodnejši pogodbeni odstop ima prednost pred kasnejšim prisilnim prenosom tudi, ko so predmet odstopa/rubeža bodoče terjatve.

VSL Sodba in sklep I Cpg 34/2025, 10. 2. 2026

121. člen (Prenos v izterjavo terjatve, vpisane v zemljiški knjigi)

122. člen (Če je obveznost dolžnikovega dolžnika pogojena z izročitvijo stvari)

123. člen (Obvestilo o tožbi za izterjavo prenesene terjatve)

Pri prisilnem prenosu bodočih terjatev v izterjavo ni nastopil oblikovalni učinek prenosa (čeprav je bil toženi stranki vročen sklep o prenosu), ker so bile terjatve pred začetkom učinkovanja rubeža že prostovoljno na podlagi pravnega posla v obliki notarskega zapisa odstopljene tožeči stranki.

Konkurenca med pogodbeno in prisilno cesijo se rešuje s pravili o večkratnih odstopih istih terjatev. Zgodnejši pogodbeni odstop ima prednost pred kasnejšim prisilnim prenosom tudi, ko so predmet odstopa/rubeža bodoče terjatve.

VSL Sodba in sklep I Cpg 34/2025, 10. 2. 2026

124. člen (Zamuda pri izterjavi prenesene terjatve)

125. člen (Poplačilo upnika)

126. člen (Izterjava zneska, ki presega upnikovo terjatev)

Ni relevantne sodne prakse.

127. člen (Prenos namesto plačila)

Pri prisilnem prenosu bodočih terjatev v izterjavo ni nastopil oblikovalni učinek prenosa (čeprav je bil toženi stranki vročen sklep o prenosu), ker so bile terjatve pred začetkom učinkovanja rubeža že prostovoljno na podlagi pravnega posla v obliki notarskega zapisa odstopljene tožeči stranki.

Konkurenca med pogodbeno in prisilno cesijo se rešuje s pravili o večkratnih odstopih istih terjatev. Zgodnejši pogodbeni odstop ima prednost pred kasnejšim prisilnim prenosom tudi, ko so predmet odstopa/rubeža bodoče terjatve.

VSL Sodba in sklep I Cpg 34/2025, 10. 2. 2026

128. člen (Uporaba določb tega poglavja)

129. člen (Sklep o izvršbi)

130. člen (Povečanje plače)

Ni relevantne sodne prakse.

131. člen (Če ima več oseb pravico do preživnine)

Ni relevantne sodne prakse.

132. člen (Kraj plačila)

133. člen (Prenehanje delovnega razmerja)

133.a člen (Ustavitev izvršbe)

134. člen (Odgovornost za opuščeno odtegnitev in izplačilo zapadlih zneskov)

135. člen (Upravna izplačilna prepoved)

136. člen (Uporaba določb tega poglavja)

137. člen (Omejitev izvršbe)

138. člen (Sklep o izvršbi)

139. člen (Izvršba na sredstva v tuji valuti)

141. člen (Način poplacha terjatev)

1. Splošno

Pravica do seznanitve je nujen predpogoj za uresničenje pravice do izjave (22. člen Ustave RS). Ker gre za pomembno procesno odločitev o ustavitvi izvršbe, mora dati sodišče možnost strankam, da se o procesnem gradivu (obvestilu organizacije za plačilni promet in po uradni dolžnosti opravljenem vpogledu v uradne evidence) izjavijo še pred izdajo sklepa o ustavitvi pred sodiščem prve stopnje.

VSM Sklep I Ip 41/2021, 10. 3. 2021

2. Odlog izvršbe na dolžnikova denarna sredstva pri organizaciji za plačilni promet

142. člen (Izvršba na hranilno vlogo)

Ni relevantne sodne prakse.

143. člen (Občasne dajatve)

144. člen (Vrstni red poravnave terjatev s posameznih računov)

145. člen (Izvršba na več dolžnikovih računov)

146. člen (Izvršba proti solidarnemu dolžniku)

147. člen (Odgovornost organizacije za plačilni promet)

148. člen (Gospodarske zadeve)

149. člen (Izvršba na sredstva države, samoupravnih lokalnih skupnosti in javnih zavodov)

150. člen (Prenos pred pravnomočnostjo sklepa o izvršbi)

151. člen (Izvršba na več dolžnikovih računov)

Ni relevantne sodne prakse.

152. člen (Krajevna pristojnost)

Ni relevantne sodne prakse.

153. člen (Način izvršbe)

154. člen (Učinek prenosa)

155. člen (Če dolžnikova terjatev še ni zapadla; tožba proti dolžnikovemu

dolžniku)

156. člen (Uporaba določb o izvršbi na denarno terjatev)

157. člen (Izročitev premičnin v hrambo)

158. člen (Prodaja stvari in poplačilo upnika)

159. člen (Izročitev upniku)

Ni relevantne sodne prakse.

160. člen (Prodaja)

Ni relevantne sodne prakse.

161. člen (Uporaba določb o izvršbi na nepremičnine)

Ni relevantne sodne prakse.

162. člen (Krajevna pristojnost)

163. člen (Način izvršbe)

Dolžnice so kot takšne izrecno določene v izreku izvršilnega naslova, na katerega je izvršilno sodišče vezano tudi glede aktivne in pasivne legitimacije strank. S tem, ko je sodišče prve stopnje odločilo, da dolžnice niso pasivno legitimirane, ker lastnost le-teh kot dedinj še ni pravnomočno ugotovljena s sklepom o dedovanju, je nedopustno poseglo v izvršilni naslov.

Materialne pravice, ki niso samostojno prenosljive, ne vsebujejo razpolagalnega upravičenja prenesti pravico na novega imetnika in jih njihov imetnik ne more (pravno učinkovito) prenesti na novega imetnika ter s tem tako niso ruhljive. Dedna pravica (pravica do dediščine) je sicer premoženjska pravica, in sicer je pravica njenega nosilca, da ima v pravnih razmerjih položaj, ki mu pripada kot dediču in mu daje pravico, da postane imetnik vseh pravic in obveznosti, ki spadajo v zapuščino, in da sme od vsakogar zahtevati, da ga priznava za dediča. Dedna pravica kot celota upravičenj glede zapuščine, ki pripadajo zapustnikovemu univerzalnemu nasledniku je torej premoženjska pravica, ki pa se lahko pridobi le ob izpolnjevanju posebnih pogojev. Dedna pravica je namreč lahko vezana le na določeno osebo (dediča), je torej izrazito osebna pravica, kar pomeni, da je kot taka neprenosljiva, s tem pa ni ruhljiva. Podedovani premoženjski delež (dediščina) pa postane prenosljiv po pravnomočnosti sklepa o dedovanju, ko dedič pridobi pravico do dediščine, ki jo pred tem lahko sprejme ali se ji odpove. Tudi na premoženje, ki je še del zapuščine, upnik izvršbe tako še ni mogel predlagati.

Rubež in prenos terjatve v izvršilnem postopku predstavlja zgolj sredstvo izvršbe, od uspeha katerega je odvisno, ali bo upnik z njim poplačan. Za dovolitev izvršbe na denarno terjatev zadošča

upnikovo zatrjevanje, da ima dolžnik rubljivo terjatev zoper dolžnikovega dolžnika.

VSL Sklep I Ip 1434/2025, 19. 3. 2026

163.a člen (Krajevna pristojnost)

163.b člen (Vpis sklepa o izvršbi)

163.c člen (Izvršba za izterjavo denarne terjatve)

163.č člen (Izvršba za izročitev vrednostnih papirjev)

Ni relevantne sodne prakse.

164. člen (Krajevna pristojnost)

165. člen (Način izvršbe)

166. člen (Krajevna pristojnost)

V konkretnem primeru je bila izvršba predlagana tudi na nepremičnine. Zato se krajevna pristojnost za odločitev o predlogu za izvršbo ravna po krajevni pristojnosti za odločitev o izvršbi na nepremičnine.

Zmotno je stališče Okrajnega sodišča v Ljutomeru, da je v tem primeru za samo izvršbo na delež družbenika pristojno sodišče, na območju katerega je sedež družbe v skladu s 164. členom ZIZ. Prvi odstavek 35. člena ZIZ določa, da je sodišče, ki je pristojno za odločitev o predlogu za izvršbo, pristojno tudi za odločanje o vseh drugih vprašanjih v izvršbi, če zakon ne določa drugače. Predpisana je splošna pristojnost dovolilnega sodišča za vsakršno odločanje v izvršbi, torej tudi za opravo izvršbe. Izjema od tega pravila pri izvršbi na delež družbenika ni določena. V četrtem odstavku 165. člena ZIZ je določeno, da se za izvršbo na delež družbenika smiselno uporabljajo določbe tega zakona o izvršbi na nepremičnine, vendar ta določba v pravila o krajevni pristojnosti ne posega.

VSRS Sklep III R 31/2025, 10. 2. 2026

167. člen (Izvršilna dejanja)

168. člen (Dokaz o dolžnikovi lastnini)

1. Splošno

2. Dolžnik ni vpisan kot lastnik nepremičnine

Če je lastninska pravica v zemljiški knjigi vpisana na nekoga drugega, morata sodišče in upnik postopati, kot je to določeno v tretjem do šestem odstavku 168. člena ZIZ. V takem primeru mora upnik priložiti listino, ki je primerna za vpis dolžnikove lastninske pravice (tretji odstavek 168. člena ZIZ). Izjema velja, če je bil predlog za vpis lastninske pravice na dolžnika na podlagi takšne listine že vložen. Sodišče prve stopnje je zato moralo počakati na pravnomočnosti sklepa o vpisu, nato pa je

nadaljevalo izvršilni postopek z izdajo sklepa o izvršbi.

VSC Sklep I Ip 195/2025, 17. 9. 2025

3. Nepremičnina ni vpisana v zemljiško knjigo

169. člen (Izvršba na druga sredstva ali na drugo nepremičnino)

1. Splošno

2. Izvršba na nepremičnino, ki je dolžnikov dom

170. člen (Zaznamba izvršbe)

171. člen (Pristop k izvršbi)

171.a člen (Prodaja nepremičnine kot celote)

172. člen (Poplačilo zastavnega upnika in upnika zemljiškega dolga)

172.a člen (Oklic imetniku zemljiškega pisma)

173. člen (Prenehanje zastavne pravice in zemljiškega dolga)

174. člen (Služnosti, stavbne pravice in stvarna bremena)

175. člen (Najemno in zakupno razmerje)

176. člen (Ogled nepremičnine)

177. člen (Nepremičnine izvzete iz izvršbe)

178. člen (Način ugotovitve vrednosti)

1. Splošno

Zgolj zato, ker je bila cenitev iz drugega sodnega postopka uporabljena za ugotovitev vrednosti nepremičnin v izvršilnem postopku, stroški, ki so udeležencu tistega postopka v zvezi s cenitvijo nastali, ne postanejo stroški izvršilnega postopka, v katerem je bila cenitev uporabljena, in ne pomenijo stroškov, za katere velja prednostni vrstni red poplačila po 1. točki prvega odstavka 197. člena ZIZ.

VSM Sklep I Ip 73/2026, 30. 3. 2026

2. Ponovna ugotovitev vrednosti nepremičnine

179. člen (Sklep o ugotovitvi vrednosti)

180. člen (Ustavitev izvršbe po predlogu)

181. člen (Odredba o prodaji)

Drži sicer, da predkupni upravičenec po ZIZ ne more biti oproščen plačila varščine, je pa lahko oproščen njenega plačila upnik. Vendar pa navedeno ni ovira, da upnik, ki je hkrati tudi predkupni upravičenec, pri prijavi na spletno javno dražbo v vlogi predkupnega upravičenca označi, da (kot hkrati upnik) uveljavlja oprostitev plačila varščine. Upnik A. A. je namreč v konkretnem primeru skladno z drugim odstavkom 8. člena Pravilnika ob prijavi na spletno dražbo kot predkupni upravičenec storil prav to. Kasneje pa je svojo vlogo spremenil in se označil kot upnika.

Sodišče prve stopnje je pravilno štelo, da je pritožnik v portalu e-dražbe svojo vlogo na spletni dražbi spremenil po lastni volji, čeprav je že prej kot predkupni upravičenec in hkrati upnik oprostitev plačila varščine (kot upnika) lahko uveljavljal oziroma je imel možnost uveljavljati. Povedano še drugače, tudi če je predkupni upravičenec hkrati upnik, ki je po ZIZ (za razliko od predkupnega upravičenca) lahko oproščen plačila varščine, glede na določbe Pravilnika ni v ničemer prikrajšan oziroma ni v slabšem položaju, kot če bi bil zgolj predkupni upravičenec.

Drži sicer, da mora udeleženec spletne javne dražbe ob prijavi na le-to v sistemu e-dražbe označiti, v kateri vlogi bo nastopal na dražbi. Vendar pa to dejstvo oziroma v konkretnem primeru dejstvo, da je pritožnik najprej sebe označil kot predkupnega upravičenca, ni bilo ovira, da je hkrati uveljavljal oprostitev plačila varščine, kar sicer po ZIZ lahko stori le kot upnik in ne tudi kot predkupni upravičenec. Povedano drugače, čeprav je pritožnik ob prijavi na spletno javno dražbo moral izbrati le eno vlogo, v kateri bo nastopal na dražbi, zaradi tega ni bil v ničemer prikrajšan. Kljub temu, da je najprej izbral vlogo predkupnega upravičenca, je namreč še vedno lahko označil opcijo oprostitve plačila varščine, čeprav mu ta pravica po ZIZ kot predkupnemu upravičencu ne pripada. Ne glede na to pa je nato pritožnik (še pred potrditvijo s strani urednika objave) svojo vlogo udeleženca na spletni dražbi spremenil tako, da se je označil kot upnika. Urednik objave je po pregledu to (spremenjeno) prijavo potrdil. O takšni potrditvi (ali zavrnitvi) s strani urednika je zainteresirani kupec obveščen znotraj sistema portala e-dražbe.

Od urednikove potrditve prijave dražitelj svoje vloge na spletni dražbi sam ne more več spreminjati. Še vedno pa mu ostane možnost, da sodišče zaprosi za drugačno vlogo. Urednik lahko potem potrjenega dražitelja zavrne ter mu spremeni vlogo in le-to potrdi. Čeprav je torej pritožnik v obravnavani zadevi sam po svoji volji (to je kljub temu, da je najprej tudi kot predkupni upravičenec lahko uveljavljal oprostitev plačila varščine) spremenil svojo vlogo od prvotno označenega predkupnega upravičenca v upnika, je celo še po potrditvi vloge upnika s strani urednika objave imel opcijo, da sodišče zaprosi za (ponovno) spremembo vloge.

VSL Sklep I Ip 175/2026, 19. 2. 2026

181.a člen (Spletni iskalnik prodaj nepremičnin)

182. člen (Predkupna in odkupna pravica)

Drži sicer, da predkupni upravičenec po ZIZ ne more biti oproščen plačila varščine, je pa

lahko oproščen njenega plačila upnik. Vendar pa navedeno ni ovira, da upnik, ki je hkrati tudi predkupni upravičenec, pri prijavi na spletno javno dražbo v vlogi predkupnega upravičenca označi, da (kot hkrati upnik) uveljavlja oprostitev plačila varščine. Upnik A. A. je namreč v konkretnem primeru skladno z drugim odstavkom 8. člena Pravilnika ob prijavi na spletno dražbo kot predkupni upravičenec storil prav to. Kasneje pa je svojo vlogo spremenil in se označil kot upnika.

Sodišče prve stopnje je pravilno štelo, da je pritožnik v portalu e-dražbe svojo vlogo na spletni dražbi spremenil po lastni volji, čeprav je že prej kot predkupni upravičenec in hkrati upnik oprostitev plačila varščine (kot upnika) lahko uveljavljal oziroma je imel možnost uveljavljati. Povedano še drugače, tudi če je predkupni upravičenec hkrati upnik, ki je po ZIZ (za razliko od predkupnega upravičenca) lahko oproščen plačila varščine, glede na določbe Pravilnika ni v ničemer prikrajšan oziroma ni v slabšem položaju, kot če bi bil zgolj predkupni upravičenec.

Drži sicer, da mora udeleženec spletne javne dražbe ob prijavi na le-to v sistemu e-dražbe označiti, v kateri vlogi bo nastopal na dražbi. Vendar pa to dejstvo oziroma v konkretnem primeru dejstvo, da je pritožnik najprej sebe označil kot predkupnega upravičenca, ni bilo ovira, da je hkrati uveljavljal oprostitev plačila varščine, kar sicer po ZIZ lahko stori le kot upnik in ne tudi kot predkupni upravičenec. Povedano drugače, čeprav je pritožnik ob prijavi na spletno javno dražbo moral izbrati le eno vlogo, v kateri bo nastopal na dražbi, zaradi tega ni bil v ničemer prikrajšan. Kljub temu, da je najprej izbral vlogo predkupnega upravičenca, je namreč še vedno lahko označil opcijo oprostitve plačila varščine, čeprav mu ta pravica po ZIZ kot predkupnemu upravičencu ne pripada. Ne glede na to pa je nato pritožnik (še pred potrditvijo s strani urednika objave) svojo vlogo udeleženca na spletni dražbi spremenil tako, da se je označil kot upnika. Urednik objave je po pregledu to (spremenjeno) prijavo potrdil. O takšni potrditvi (ali zavrnitvi) s strani urednika je zainteresirani kupec obveščen znotraj sistema portala e-dražbe.

Od urednikove potrditve prijave dražitelj svoje vloge na spletni dražbi sam ne more več spreminjati. Še vedno pa mu ostane možnost, da sodišče zaprosi za drugačno vlogo. Urednik lahko potem potrjenega dražitelja zavrne ter mu spremeni vlogo in le-to potrdi. Čeprav je torej pritožnik v obravnavani zadevi sam po svoji volji (to je kljub temu, da je najprej tudi kot predkupni upravičenec lahko uveljavljal oprostitev plačila varščine) spremenil svojo vlogo od prvotno označenega predkupnega upravičenca v upnika, je celo še po potrditvi vloge upnika s strani urednika objave imel opcijo, da sodišče zaprosi za (ponovno) spremembo vloge.

VSL Sklep I Ip 175/2026, 19. 2. 2026

183. člen (Način prodaje)

184. člen (Pogoji za prodajo)

185. člen (Položitev varščine)

Drži sicer, da predkupni upravičenec po ZIZ ne more biti oproščen plačila varščine, je pa lahko oproščen njenega plačila upnik. Vendar pa navedeno ni ovira, da upnik, ki je hkrati tudi predkupni upravičenec, pri prijavi na spletno javno dražbo v vlogi predkupnega upravičenca označi, da (kot hkrati upnik) uveljavlja oprostitev plačila varščine. Upnik A. A. je namreč v konkretnem primeru skladno z drugim odstavkom 8. člena Pravilnika ob prijavi na spletno dražbo kot predkupni upravičenec storil prav to. Kasneje pa je svojo vlogo spremenil in se označil kot upnika.

Sodišče prve stopnje je pravilno štelo, da je pritožnik v portalu e-dražbe svojo vlogo na spletni dražbi spremenil po lastni volji, čeprav je že prej kot predkupni upravičenec in hkrati upnik oprostitev plačila varščine (kot upnika) lahko uveljavljal oziroma je imel možnost uveljavljati. Povedano še

drugače, tudi če je predkupni upravičenec hkrati upnik, ki je po ZIZ (za razliko od predkupnega upravičenca) lahko oproščen plačila varščine, glede na določbe Pravilnika ni v ničemer prikrajšan oziroma ni v slabšem položaju, kot če bi bil zgolj predkupni upravičenec.

Drži sicer, da mora udeleženec spletne javne dražbe ob prijavi na le-to v sistemu e-dražbe označiti, v kateri vlogi bo nastopal na dražbi. Vendar pa to dejstvo oziroma v konkretnem primeru dejstvo, da je pritožnik najprej sebe označil kot predkupnega upravičenca, ni bilo ovira, da je hkrati uveljavljal oprostitev plačila varščine, kar sicer po ZIZ lahko stori le kot upnik in ne tudi kot predkupni upravičenec. Povedano drugače, čeprav je pritožnik ob prijavi na spletno javno dražbo moral izbrati le eno vlogo, v kateri bo nastopal na dražbi, zaradi tega ni bil v ničemer prikrajšan. Kljub temu, da je najprej izbral vlogo predkupnega upravičenca, je namreč še vedno lahko označil opcijo oprostitve plačila varščine, čeprav mu ta pravica po ZIZ kot predkupnemu upravičencu ne pripada. Ne glede na to pa je nato pritožnik (še pred potrditvijo s strani urednika objave) svojo vlogo udeleženca na spletni dražbi spremenil tako, da se je označil kot upnika. Urednik objave je po pregledu to (spremenjeno) prijavo potrdil. O takšni potrditvi (ali zavrnitvi) s strani urednika je zainteresirani kupec obveščen znotraj sistema portala e-dražbe.

Od urednikove potrditve prijave dražitelj svoje vloge na spletni dražbi sam ne more več spreminjati. Še vedno pa mu ostane možnost, da sodišče zaprosi za drugačno vlogo. Urednik lahko potem potrjenega dražitelja zavrne ter mu spremeni vlogo in le-to potrdi. Čeprav je torej pritožnik v obravnavani zadevi sam po svoji volji (to je kljub temu, da je najprej tudi kot predkupni upravičenec lahko uveljavljal oprostitev plačila varščine) spremenil svojo vlogo od prvotno označenega predkupnega upravičenca v upnika, je celo še po potrditvi vloge upnika s strani urednika objave imel opcijo, da sodišče zaprosi za (ponovno) spremembo vloge.

VSL Sklep I Ip 175/2026, 19. 2. 2026

186. člen (Če je pri prodaji navzoč en sam ponudnik)

187. člen (Kdo ne more biti kupec)

188. člen (Prodajna cena)

188.a člen (Spletna javna dražba)

189. člen (Prodajni narok in domik)

Tretji odstavek 189. člena ZIZ določa, da ko je dražba končana, sodišče ugotovi, kateri ponudnik je ponudil najvišjo ceno in razglasi, da je temu ponudniku domaknjena nepremičnina, šesti odstavek istega člena pa, da o domiku nepremičnine izda sodišče sklep, ki ga vroči vsem, katerim je vročilo odredbo o prodaji, ter vsem udeležencem dražbe. Zoper sklep o domiku ni pritožbe. Nepravilnosti pri dražbi se lahko uveljavljajo v pritožbi zoper sklep o izročitvi nepremičnine kupcu. Zakonski določbi s tem nalagata obveznost sodišču izdati sklep o domiku po končani dražbi, pri čemer pa zakon ne določa natančnega roka, do katerega je potrebno izdati sklep, vsekakor pa pred izdajo sklepa o izročitvi nepremičnine. Bistvo izdaje sklepa o domiku je torej seznanitev strank in ponudnika o dani najugodnejši ponudbi, pri čemer pa ne vzdržijo pritožbene trditve, da v primeru, ko

sodišče ne izda sklepa o domiku, rok za plačilo kupnine še ni mogel začeti teči.

Dolžnost sodišča je, da izda sklep o domiku, kar pa se v konkretnem primeru ni zgodilo.

Pravilnik o objavah prodaj v spletnem iskalniku in spletnih javnih dražbah v izvršilnih postopkih (v nadaljevanju Pravilnik, veljaven od 7. 1. 2021 do 7. 3. 2026, torej v času izdaje izpodbijanega sklepa) v tretjem odstavku 12. člena določa, da je tekom spletne javne dražbe dražitelj znotraj sistema portala e-dražbe seznanjen z vsakokratno najboljšo ponudbo in s tem, ali je njegova ponudba najboljša, v 14. členu pa, da se po končani spletni javni dražbi samodejno izdela poročilo o poteku dražbe, ki je dražiteljem znotraj sistema portala e-dražbe na voljo v anonimizirani obliki, urednikom objave pa v neanonimizirani obliki. Enako določa tudi trenutno veljaven Pravilnik (Uradni list RS št. 13-502/2026, ki je v uporabi od 7. 3. 2026 v tretjem odstavku 13. člena ter v 16. členu). Kupec je bil v konkretnem primeru seznanjen s tem, da je bila njegova ponudba najugodnejša, in sicer v višini 61.875,00 EUR, nasprotnega v pritožbi niti ne zatrjuje, to pa potrjuje tudi plačilo kupnine dne 6. 11. 2025 v višini 50.500,00 EUR, kar predstavlja 98% od celotne kupnine in to kljub neizdaji sklepa o domiku. Ravno plačilo kupnine v višini 50.500,00 EUR potrjuje kupčevo gotovost, da je bila njegova ponudba na spletni javni dražbi najugodnejša in odpravlja kakršenkoli dvom o tem, da ni bil prepričan, da je ravno on najugodnejši ponudnik. Nasprotno, če kupnina sploh ne bi bila (niti delno) plačana, bi se lahko vzpostavil dvom, ali je bil najboljši ponudnik seznanjen z dano najugodnejšo ponudbo. Kupec pa tudi ne pojasni, zakaj je pretežni del kupnine plačal v roku kljub neizdaji sklepa o domiku in v pritožbi zatrjevani negotovosti. Zato opustitev izdaje sklepa o domiku ni vplivala na izdajo izpodbijanega sklepa, ki je spletno javno dražbo dne 9. 10. 2025 razveljavilo zaradi nepravočasnega celotnega plačila kupnine.

VSL Sklep I Ip 55/2026, 18. 3. 2026

189.a člen (Prodaja z zavezujočim zbiranjem ponudb)

Ni relevantne sodne prakse.

190. člen (Domik pri prodaji z neposredno pogodbo)

191. člen (Položitev kupnine)

Tretji odstavek 189. člena ZIZ določa, da ko je dražba končana, sodišče ugotovi, kateri ponudnik je ponudil najvišjo ceno in razglasi, da je temu ponudniku domaknjena nepremičnina, šesti odstavek istega člena pa, da o domiku nepremičnine izda sodišče sklep, ki ga vroči vsem, katerim je vročilo odredbo o prodaji, ter vsem udeležencem dražbe. Zoper sklep o domiku ni pritožbe. Nepravilnosti pri dražbi se lahko uveljavljajo v pritožbi zoper sklep o izročitvi nepremičnine kupcu. Zakonski določbi s tem nalagata obveznost sodišču izdati sklep o domiku po končani dražbi, pri čemer pa zakon ne določa natančnega roka, do katerega je potrebno izdati sklep, vsekakor pa pred izdajo sklepa o izročitvi nepremičnine. Bistvo izdaje sklepa o domiku je torej seznanitev strank in ponudnika o dani najugodnejši ponudbi, pri čemer pa ne vzdržijo pritožbene trditve, da v primeru, ko sodišče ne izda sklepa o domiku, rok za plačilo kupnine še ni mogel začeti teči.

Dolžnost sodišča je, da izda sklep o domiku, kar pa se v konkretnem primeru ni zgodilo.

Pravilnik o objavah prodaj v spletnem iskalniku in spletnih javnih dražbah v izvršilnih postopkih (v nadaljevanju Pravilnik, veljaven od 7. 1. 2021 do 7. 3. 2026, torej v času izdaje izpodbijanega sklepa) v tretjem odstavku 12. člena določa, da je tekom spletne javne dražbe dražitelj znotraj sistema portala e-dražbe seznanjen z vsakokratno najboljšo ponudbo in s tem, ali je njegova ponudba najboljša, v 14. členu pa, da se po končani spletni javni dražbi samodejno izdela poročilo o

poteku dražbe, ki je dražiteljem znotraj sistema portala e-dražbe na voljo v anonimizirani obliki, urednikom objave pa v neanonimizirani obliki. Enako določa tudi trenutno veljaven Pravilnik (Uradni list RS št. 13-502/2026, ki je v uporabi od 7. 3. 2026 v tretjem odstavku 13. člena ter v 16. členu). Kupec je bil v konkretnem primeru seznanjen s tem, da je bila njegova ponudba najugodnejša, in sicer v višini 61.875,00 EUR, nasprotnega v pritožbi niti ne zatrjuje, to pa potrjuje tudi plačilo kupnine dne 6. 11. 2025 v višini 50.500,00 EUR, kar predstavlja 98% od celotne kupnine in to kljub neizdaji sklepa o domiku. Ravno plačilo kupnine v višini 50.500,00 EUR potrjuje kupčevo gotovost, da je bila njegova ponudba na spletni javni dražbi najugodnejša in odpravlja kakršenkoli dvom o tem, da ni bil prepričan, da je ravno on najugodnejši ponudnik. Nasprotno, če kupnina sploh ne bi bila (niti delno) plačana, bi se lahko vzpostavil dvom, ali je bil najboljši ponudnik seznanjen z dano najugodnejšo ponudbo. Kupec pa tudi ne pojasni, zakaj je pretežni del kupnine plačal v roku kljub neizdaji sklepa o domiku in v pritožbi zatrjevani negotovosti. Zato opustitev izdaje sklepa o domiku ni vplivala na izdajo izpodbijanega sklepa, ki je spletno javno dražbo dne 9. 10. 2025 razveljavilo zaradi nepravočasnega celotnega plačila kupnine.

VSL Sklep I Ip 55/2026, 18. 3. 2026

192. člen (Izročitev nepremičnine kupcu)

Sodišče prve stopnje je z izpodbijanim sklepom o izročitvi nepremičnine kupcu napačno uporabilo določbo 192. člena ZIZ. Po navedeni določbi sodišče v sklepu o izročitvi nepremičnine naloži dolžniku, da se izseli, vendar le v primeru, ko je predmet izvršbe nepremičnina kot celota. V obravnavani zadevi pa je bil predmet prodaje le dolžnikov idealni delež na nepremičnini do 2/3.

VSK Sklep I Ip 20/2026, 13. 3. 2026

193. člen (Varstvo kupčevih pravic)

194. člen (Ustavitev izvršbe)

Drži sicer, da predkupni upravičenec po ZIZ ne more biti oproščen plačila varščine, je pa lahko oproščen njenega plačila upnik. Vendar pa navedeno ni ovira, da upnik, ki je hkrati tudi predkupni upravičenec, pri prijavi na spletno javno dražbo v vlogi predkupnega upravičenca označi, da (kot hkrati upnik) uveljavlja oprostitev plačila varščine. Upnik A. A. je namreč v konkretnem primeru skladno z drugim odstavkom 8. člena Pravilnika ob prijavi na spletno dražbo kot predkupni upravičenec storil prav to. Kasneje pa je svojo vlogo spremenil in se označil kot upnika.

Sodišče prve stopnje je pravilno štelo, da je pritožnik v portalu e-dražbe svojo vlogo na spletni dražbi spremenil po lastni volji, čeprav je že prej kot predkupni upravičenec in hkrati upnik oprostitev plačila varščine (kot upnika) lahko uveljavljal oziroma je imel možnost uveljavljati. Povedano še drugače, tudi če je predkupni upravičenec hkrati upnik, ki je po ZIZ (za razliko od predkupnega upravičenca) lahko oproščen plačila varščine, glede na določbe Pravilnika ni v ničemer prikrajšan oziroma ni v slabšem položaju, kot če bi bil zgolj predkupni upravičenec.

Drži sicer, da mora udeleženec spletne javne dražbe ob prijavi na le-to v sistemu e-dražbe označiti, v kateri vlogi bo nastopal na dražbi. Vendar pa to dejstvo oziroma v konkretnem primeru dejstvo, da je pritožnik najprej sebe označil kot predkupnega upravičenca, ni bilo ovira, da je hkrati uveljavljal oprostitev plačila varščine, kar sicer po ZIZ lahko stori le kot upnik in ne tudi kot predkupni upravičenec. Povedano drugače, čeprav je pritožnik ob prijavi na spletno javno dražbo moral izbrati le eno vlogo, v kateri bo nastopal na dražbi, zaradi tega ni bil v ničemer prikrajšan. Kljub temu, da je najprej izbral vlogo predkupnega upravičenca, je namreč še vedno lahko označil opcijo oprostitve plačila varščine, čeprav mu ta pravica po ZIZ kot predkupnemu upravičencu ne

pripada. Ne glede na to pa je nato pritožnik (še pred potrditvijo s strani urednika objave) svojo vlogo udeleženca na spletni dražbi spremenil tako, da se je označil kot upnika. Urednik objave je po pregledu to (spremenjeno) prijavo potrdil. O takšni potrditvi (ali zavrnitvi) s strani urednika je zainteresirani kupec obveščen znotraj sistema portala e-dražbe.

Od urednikove potrditve prijave dražitelj svoje vloge na spletni dražbi sam ne more več spreminjati. Še vedno pa mu ostane možnost, da sodišče zaprosi za drugačno vlogo. Urednik lahko potem potrjenega dražitelja zavrne ter mu spremeni vlogo in le-to potrdi. Čeprav je torej pritožnik v obravnavani zadevi sam po svoji volji (to je kljub temu, da je najprej tudi kot predkupni upravičenec lahko uveljavljal oprostitev plačila varščine) spremenil svojo vlogo od prvotno označenega predkupnega upravičenca v upnika, je celo še po potrditvi vloge upnika s strani urednika objave imel opcijo, da sodišče zaprosi za (ponovno) spremembo vloge.

VSL Sklep I Ip 175/2026, 19. 2. 2026

195. člen (Kdaj se poplačajo)

196. člen (Kateri upniki se poplačajo)

Zgolj zato, ker je bila cenitev iz drugega sodnega postopka uporabljena za ugotovitev vrednosti nepremičnin v izvršilnem postopku, stroški, ki so udeležencu tistega postopka v zvezi s cenitvijo nastali, ne postanejo stroški izvršilnega postopka, v katerem je bila cenitev uporabljena, in ne pomenijo stroškov, za katere velja prednostni vrstni red poplačila po 1. točki prvega odstavka 197. člena ZIZ.

VSM Sklep I Ip 73/2026, 30. 3. 2026

197. člen (Prednost pri poplačilu)

Zgolj zato, ker je bila cenitev iz drugega sodnega postopka uporabljena za ugotovitev vrednosti nepremičnin v izvršilnem postopku, stroški, ki so udeležencu tistega postopka v zvezi s cenitvijo nastali, ne postanejo stroški izvršilnega postopka, v katerem je bila cenitev uporabljena, in ne pomenijo stroškov, za katere velja prednostni vrstni red poplačila po 1. točki prvega odstavka 197. člena ZIZ.

VSM Sklep I Ip 73/2026, 30. 3. 2026

Tretji odstavek 189. člena ZIZ določa, da ko je dražba končana, sodišče ugotovi, kateri ponudnik je ponudil najvišjo ceno in razglasi, da je temu ponudniku domaknjena nepremičnina, šesti odstavek istega člena pa, da o domiku nepremičnine izda sodišče sklep, ki ga vroči vsem, katerim je vročilo odredbo o prodaji, ter vsem udeležencem dražbe. Zoper sklep o domiku ni pritožbe. Nepravilnosti pri dražbi se lahko uveljavljajo v pritožbi zoper sklep o izročitvi nepremičnine kupcu. Zakonski določbi s tem nalagata obveznost sodišču izdati sklep o domiku po končani dražbi, pri čemer pa zakon ne določa natančnega roka, do katerega je potrebno izdati sklep, vsekakor pa pred izdajo sklepa o izročitvi nepremičnine. Bistvo izdaje sklepa o domiku je torej seznanitev strank in ponudnika o dani najugodnejši ponudbi, pri čemer pa ne vzdržijo pritožbene trditve, da v primeru, ko sodišče ne izda sklepa o domiku, rok za plačilo kupnine še ni mogel začeti teči.

Dolžnost sodišča je, da izda sklep o domiku, kar pa se v konkretnem primeru ni zgodilo.

Pravilnik o objavah prodaj v spletnem iskalniku in spletnih javnih dražbah v izvršilnih postopkih (v nadaljevanju Pravilnik, veljaven od 7. 1. 2021 do 7. 3. 2026, torej v času izdaje izpodbijanega sklepa) v tretjem odstavku 12. člena določa, da je tekom spletne javne dražbe dražitelj znotraj sistema portala e-dražbe seznanjen z vsakokratno najboljšo ponudbo in s tem, ali je njegova

ponudba najboljša, v 14. členu pa, da se po končani spletni javni dražbi samodejno izdela poročilo o poteku dražbe, ki je dražiteljem znotraj sistema portala e-dražbe na voljo v anonimizirani obliki, urednikom objave pa v neanonimizirani obliki. Enako določa tudi trenutno veljaven Pravilnik (Uradni list RS št. 13-502/2026, ki je v uporabi od 7. 3. 2026 v tretjem odstavku 13. člena ter v 16. členu). Kupec je bil v konkretnem primeru seznanjen s tem, da je bila njegova ponudba najugodnejša, in sicer v višini 61.875,00 EUR, nasprotnega v pritožbi niti ne zatrjuje, to pa potrjuje tudi plačilo kupnine dne 6. 11. 2025 v višini 50.500,00 EUR, kar predstavlja 98% od celotne kupnine in to kljub neizdaji sklepa o domiku. Ravno plačilo kupnine v višini 50.500,00 EUR potrjuje kupčevo gotovost, da je bila njegova ponudba na spletni javni dražbi najugodnejša in odpravlja kakršenkoli dvom o tem, da ni bil prepričan, da je ravno on najugodnejši ponudnik. Nasprotno, če kupnina sploh ne bi bila (niti delno) plačana, bi se lahko vzpostavil dvom, ali je bil najboljši ponudnik seznanjen z dano najugodnejšo ponudbo. Kupec pa tudi ne pojasni, zakaj je pretežni del kupnine plačal v roku kljub neizdaji sklepa o domiku in v pritožbi zatrjevani negotovosti. Zato opustitev izdaje sklepa o domiku ni vplivala na izdajo izpodbijanega sklepa, ki je spletno javno dražbo dne 9. 10. 2025 razveljavilo zaradi nepravočasnega celotnega plačila kupnine.

VSL Sklep I Ip 55/2026, 18. 3. 2026

198. člen (Vrstni red drugih terjatev)

Zgolj zato, ker je bila cenitev iz drugega sodnega postopka uporabljena za ugotovitev vrednosti nepremičnin v izvršilnem postopku, stroški, ki so udeležencu tistega postopka v zvezi s cenitvijo nastali, ne postanejo stroški izvršilnega postopka, v katerem je bila cenitev uporabljena, in ne pomenijo stroškov, za katere velja prednostni vrstni red poplačila po 1. točki prvega odstavka 197. člena ZIZ.

VSM Sklep I Ip 73/2026, 30. 3. 2026

Tretji odstavek 189. člena ZIZ določa, da ko je dražba končana, sodišče ugotovi, kateri ponudnik je ponudil najvišjo ceno in razglasi, da je temu ponudniku domaknjena nepremičnina, šesti odstavek istega člena pa, da o domiku nepremičnine izda sodišče sklep, ki ga vroči vsem, katerim je vročilo odredbo o prodaji, ter vsem udeležencem dražbe. Zoper sklep o domiku ni pritožbe. Nepravilnosti pri dražbi se lahko uveljavljajo v pritožbi zoper sklep o izročitvi nepremičnine kupcu. Zakonski določbi s tem nalagata obveznost sodišču izdati sklep o domiku po končani dražbi, pri čemer pa zakon ne določa natančnega roka, do katerega je potrebno izdati sklep, vsekakor pa pred izdajo sklepa o izročitvi nepremičnine. Bistvo izdaje sklepa o domiku je torej seznanitev strank in ponudnika o dani najugodnejši ponudbi, pri čemer pa ne vzdržijo pritožbene trditve, da v primeru, ko sodišče ne izda sklepa o domiku, rok za plačilo kupnine še ni mogel začeti teči.

Dolžnost sodišča je, da izda sklep o domiku, kar pa se v konkretnem primeru ni zgodilo.

Pravilnik o objavah prodaj v spletnem iskalniku in spletnih javnih dražbah v izvršilnih postopkih (v nadaljevanju Pravilnik, veljaven od 7. 1. 2021 do 7. 3. 2026, torej v času izdaje izpodbijanega sklepa) v tretjem odstavku 12. člena določa, da je tekom spletne javne dražbe dražitelj znotraj sistema portala e-dražbe seznanjen z vsakokratno najboljšo ponudbo in s tem, ali je njegova ponudba najboljša, v 14. členu pa, da se po končani spletni javni dražbi samodejno izdela poročilo o poteku dražbe, ki je dražiteljem znotraj sistema portala e-dražbe na voljo v anonimizirani obliki, urednikom objave pa v neanonimizirani obliki. Enako določa tudi trenutno veljaven Pravilnik (Uradni list RS št. 13-502/2026, ki je v uporabi od 7. 3. 2026 v tretjem odstavku 13. člena ter v 16. členu). Kupec je bil v konkretnem primeru seznanjen s tem, da je bila njegova ponudba najugodnejša, in sicer v višini 61.875,00 EUR, nasprotnega v pritožbi niti ne zatrjuje, to pa potrjuje tudi plačilo kupnine dne 6. 11. 2025 v višini 50.500,00 EUR, kar predstavlja 98% od celotne kupnine in to kljub neizdaji sklepa o domiku. Ravno plačilo kupnine v višini 50.500,00 EUR potrjuje kupčevo gotovost, da je bila njegova ponudba na spletni javni dražbi najugodnejša in odpravlja kakršenkoli dvom o tem, da ni bil

prepričan, da je ravno on najugodnejši ponudnik. Nasprotno, če kupnina sploh ne bi bila (niti delno) plačana, bi se lahko vzpostavil dvom, ali je bil najboljši ponudnik seznanjen z dano najugodnejšo ponudbo. Kupec pa tudi ne pojasni, zakaj je pretežni del kupnine plačal v roku kljub neizdaji sklepa o domiku in v pritožbi zatrjevani negotovosti. Zato opustitev izdaje sklepa o domiku ni vplivala na izdajo izpodbijanega sklepa, ki je spletno javno dražbo dne 9. 10. 2025 razveljavilo zaradi nepravočasnega celotnega plačila kupnine.

VSL Sklep I Ip 55/2026, 18. 3. 2026

199. člen (Nadomestila za osebne služnosti, stavbne pravice in stvarna bremena)

Ni relevantne sodne prakse.

200. člen (Sorazmerno poplačilo terjatev)

200.a člen (Poplačilo upnika, ki je kupec nepremičnine)

200.b člen (Povezane osebe)

201. člen (Izpodbijanje terjatev)

V fazi poplačila terjatve ni mogoče več izpodbijati izvršilnega naslova. Tudi če izvršilni naslov za izterjevanje terjatev ne bi obstajal, je sklep o izvršbi pravnomočen, to pa pomeni, da je pravnomočno odločeno, za kakšen znesek se izvršba opravlja in jo izvršilno sodišče tudi mora opraviti ter terjatve v višini iz sklepa o izvršbi, kolikor niso zmanjšane zaradi delnih plačil, iz kupnine za nepremičnine tudi poplačati. V tej fazi postopka ne pride več v poštev nikakršno pozivanje k popravi izvršilnega predloga, niti sodišče nima kakšne dodatne dolžnosti "za nazaj" preverjati izvršilnega naslova ali samo raziskovati morebitnih delnih poplačil terjatve, ki niti ne izhajajo iz podatkov v samem spisu. Pravnomočnost sklepa o izvršbi sanira tudi morebitne napake v izvršilnem naslovu, pri čemer izvršljivost izvršilnega naslova v ničemer ne preprečijo dodatki h kreditnim pogodbam, s katerimi se olajšuje dolžnikova obveznost, glede sporazuma o zavarovanju pa zadostuje tudi sklicevanje na kreditno pogodbo. Iz podobnih razlogov se dolžnica v tej fazi postopka ne more sklicevati na zastaranje. Neutemeljeno dolžnica v tem postopku uveljavlja, da naj upnik ne bi imel poplačilne pravice. V izvršilnem postopku se namreč vpisana hipoteka šteje kot veljavna vse dokler ni izbrisana iz zemljiške knjige, izvršilno sodišče je torej vezano na stanje iz zemljiške knjige.

VSL Sklep I Ip 169/2026, 24. 3. 2026

202. člen (Napotitev na pravdo)

203. člen (Nezapadla terjatev)

204. člen (Nezapadla terjatev občasnih prejemkov)

205. člen (Pogojna terjatev)

206. člen (Predznamba zastavne pravice in zaznamba spora)

Ni relevantne sodne prakse.

207. člen (Razdelitveni narok)

208. člen (Sklep o poplačilu)

Zgolj zato, ker je bila cenitev iz drugega sodnega postopka uporabljena za ugotovitev vrednosti nepremičnin v izvršilnem postopku, stroški, ki so udeležencu tistega postopka v zvezi s cenitvijo nastali, ne postanejo stroški izvršilnega postopka, v katerem je bila cenitev uporabljena, in ne pomenijo stroškov, za katere velja prednostni vrstni red poplačila po 1. točki prvega odstavka 197. člena ZIZ.

VSM Sklep I Ip 73/2026, 30. 3. 2026

V fazi poplačila terjatve ni mogoče več izpodbijati izvršilnega naslova. Tudi če izvršilni naslov za izterjevano terjatev ne bi obstajal, je sklep o izvršbi pravnomočen, to pa pomeni, da je pravnomočno odločeno, za kakšen znesek se izvršba opravlja in jo izvršilno sodišče tudi mora opraviti ter terjatve v višini iz sklepa o izvršbi, kolikor niso zmanjšane zaradi delnih plačil, iz kupnine za nepremičnine tudi poplačati. V tej fazi postopka ne pride več v poštev nikakršno pozivanje k popravi izvršilnega predloga, niti sodišče nima kakšne dodatne dolžnosti "za nazaj" preverjati izvršilnega naslova ali samo raziskovati morebitnih delnih poplačil terjatve, ki niti ne izhajajo iz podatkov v samem spisu. Pravnomočnost sklepa o izvršbi sanira tudi morebitne napake v izvršilnem naslovu, pri čemer izvršljivost izvršilnega naslova v ničemer ne preprečijo dodatki h kreditnim pogodbam, s katerimi se olajšuje dolžnikova obveznost, glede sporazuma o zavarovanju pa zadostuje tudi sklicevanje na kreditno pogodbo. Iz podobnih razlogov se dolžnica v tej fazi postopka ne more sklicevati na zastaranje. Neutemeljeno dolžnica v tem postopku uveljavlja, da naj upnik ne bi imel poplačilne pravice. V izvršilnem postopku se namreč vpisana hipoteka šteje kot veljavna vse dokler ni izbrisana iz zemljiške knjige, izvršilno sodišče je torej vezano na stanje iz zemljiške knjige.

VSL Sklep I Ip 169/2026, 24. 3. 2026

209. člen (Izbris pravic in bremen)

210. člen (Dolžnikova pravica na prodanem stanovanju)

Sodišče prve stopnje je z izpodbijanim sklepom o izročitvi nepremičnine kupcu napačno uporabilo določbo 192. člena ZIZ. Po navedeni določbi sodišče v sklepu o izročitvi nepremičnine

naloži dolžniku, da se izseli, vendar le v primeru, ko je predmet izvršbe nepremičnina kot celota. V obravnavani zadevi pa je bil predmet prodaje le dolžnikov idealni delež na nepremičnini do 2/3.

VSK Sklep I Ip 20/2026, 13. 3. 2026

211. člen (Uporaba določb tega poglavja, če nepremičnina ni vpisana v zemljiško knjigo)

211.a člen (Izvršba na stavbno pravico)

212. člen (Sodni penali)

213. člen (Krajevna pristojnost)

214. člen (Če so stvari pri dolžniku ali pri kom drugem)

215. člen (Če stvari niso bile najdene ne pri dolžniku ne pri kom drugem)

216. člen (Če so stvari pri dolžniku ali pri kom drugem)

217. člen (Če stvari niso bile najdene ne pri dolžniku ne pri kom drugem)

Ni relevantne sodne prakse.

218. člen (Če stvari ni bilo mogoče kupiti niti drugje)

Ni relevantne sodne prakse.

219. člen (Pravica do odškodnine)

220. člen (Krajevna pristojnost)

221. člen (Način izvršbe)

222. člen (Odstranitev premočnin)

223. člen (Prodaja premočnih stvari)

224. člen (Krajevna pristojnost)

224.a člen (Sodelovanje izvršitelja)

225. člen (Dejanje, ki ga lahko opravi tudi kdo drug)

Izrek denarne kazni je za primer neizpolnitve dolžnikove obveznosti določen le za primer, ko mora dolžnik po izvršilnem naslovu storiti nekaj, kar ne more namesto njega storiti nihče drug (226. člen ZIZ). Odstranitev vozila, ki je parkirano pred vhodom v sporni prostor, pa ni dejanje, ki ga ne bi mogel opraviti kdo drug. Vozilo, tudi če je zaklenjeno, je tako mogoče odstraniti z uporabo drugega ustreznega vozila, pri sami odstranitvi pa tudi ne gre za opravilo, ki bi bilo tako tesno vezano na tožene stranke, da za tožnico kot upnico njegova oprava s strani druge osebe ne bi imela pomena.

Sredstev izvršbe za uveljavitev nedenarne terjatve upnik ne more poljubno izbirati. Če upnik predlaga izvršilno sredstvo oziroma sredstvo zavarovanja, ki z zakonom ni predvideno (ali če ni povezave med sredstvom in začasno odredbo), sodišče predlog za začasno odredbo zavrne.

VSL Sklep I Cp 1635/2025, 1. 10. 2025

ZFPPIPP upnikove legitimacije za vložitev predloga za začetek stečajnega postopka nikjer izrecno ne omejuje na denarne terjatve. Določbe ZFPPIPP je pravilno razlagati tako, da je začetek stečajnega postopka upravičen predlagati tudi upnik nedenarne terjatve. Bistveno je le, da terjatev neposredno vpliva na obseg stečajne mase, saj se le takšne nedenarne terjatve pretvorijo v denarne. Prav taka je terjatev prve upnice za opravo storitve (gradbenih del za preprečitev posedanja zemljišča), ki po naravi stvari zahteva denarna sredstva.

Tudi sicer ni najti utemeljenega razloga za stališče, da upnik nedenarne terjatve, ki jo sicer lahko prijavi v stečaju, ne bi mogel predlagati začetka tega postopka (tako kot upnik denarne terjatve). Insolventen dolžnik ne more izpolnjevati ne denarnih ne nedenarnih dajatvenih in storitvenih terjatev, ki zahtevajo denarna sredstva. Stečaj je zato namenjen vsem upnikom takšnih terjatev, ki so z vidika dolžnikove izpolnitve v enakem položaju in morajo biti ob njegovi insolventnosti obravnavni enako. Pretvorbo nedenarnih terjatev v denarne osmišlja prav zahteva po enakem obravnavanju upnikov. Razlaga, ki upniku nedenarne terjatve omogoča uveljavitev pravic šele od pretvorbe terjatve v denarno (kar predpostavlja, da se je stečajni postopek že začel), vodi v začaran krog in lahko zanj pomeni zanikanje prava ter dejansko izgubo terjatve, s tem pa kršitev ustavne pravice do sodnega varstva (prvi odstavek 23. člena URS) oziroma konvencijske pravice do dostopa do sodišča (prvi odstavek 6. člena EKČP).

Na upnikovo procesno legitimacijo tudi ne vpliva okoliščina, ali njegova nedenarna terjatev

omogoča nadomestno izvršbo ali ne (225. in 226. člen ZIZ). Presplošno in zato zmotno je stališče sodišča prve stopnje, da upnik nenadomestne nadenarne terjatve ne more imeti interesa za poplačilo iz dolžnikovega premoženja in da se tovrstna terjatev ne pretvori v denarno ter je upnik ne more prijaviti v stečajnem postopku. Takšna je usoda zgolj tistih (nedenarnih) terjatev, ki na stečajno maso ne vplivajo (npr. terjatve, ki se uveljavljajo z izbrisno in motenjsko tožbo, terjatev za izpraznitev in izročitev nepremičnine, terjatev za razveljavitev disciplinskega ukrepa ipd). Ali terjatev prve upnice, ki jo zoper dolžnico uveljavlja v izvršbi, vpliva na stečajno maso, sodišče prve stopnje zaradi zmotne uporabe materialnega prava ni ugotavljalo.

Presoja zlorabe pravic v zvezi s sodnimi penali.

Noben postopek za uveljavitev pravic ni imun za morebitne zlorabe, ki jih zato more in mora preizkušati in preprečiti tudi stečajno sodišče. Zlorabe prav tako ni mogoče v celoti in avtomatično izključiti s sklicevanjem na predhodne (pravnomočno zaključene) postopke v zvezi s terjatvami upnikov. Sodišče prve stopnje zato ni imelo formalnih ovir za presojo, ali upnici v stečajnem postopku zlorabljata pravice. Nasprotno stališče upnic je zmotno. Utemeljen pa je njun pritožbeni očitke, da takšnega razloga za zavrnitev predloga nista mogli pričakovati in se zato o tem nista mogli ustrezno izjaviti. Zaključek sodišča prve stopnje o zlorabi pravic prav tako nima zadostnih, jasnih in skladnih razlogov ter temelji na nepopolno ugotovljenem dejanskem stanju.

Upnici pravilno opozarjata, da jima sodišče prve stopnje v zvezi z očitano zlorabo ni omogočilo pravice do izjave. Iz podatkov spisa je razbrati, da sodišče o tem ni razpravljalo s strankami, upnici pa takšne zavrnitve predloga kljub skrbnosti nista mogli predvideti. Glede na vsebino njunega predloga sta lahko razumno pričakovali le trditveno in dokazno breme v zvezi s podatki, dejstvi in okoliščinami iz prvega, drugega, četrtega in petega odstavka 232. člena ZFPPIPP. Sodišče prve stopnje morebitnih pomanjkljivosti s tem povezanih trditev ali dokazov ni ugotovilo (nasprotno, ugotovilo je celo, da je prva upnica izkazala nadenarno storitveno terjatev, druga upnica pa denarno terjatev in da je dolžnica insolventna), a je predlog zavrnilo zaradi ugotovljene zlorabe pravic na podlagi kriterijev, ki jih je v zvezi s tem izoblikovalo Ustavno sodišče v zadevi Up-306/17. Procesno gradivo dolžnice, ki je glede na razloge izpodbijanega sklepa sodišču prve stopnje zbudilo sum o zlorabi, takšnega postopanja ni nakazovalo. Če je sodišče kljub temu menilo, da je predlog za začetek stečajnega postopka lahko posledica zlorabe, bi moralo tako stališče v okviru materialnega procesnega vodstva razkriti strankam in jim v zvezi s tem omogočiti izjavo, kar bi lahko storilo na naroku, ki sta se ga udeležila tako pooblaščenec upnic kot druga upnica osebno. Ker ni tako ravnalo, predlog za začetek stečajnega postopka pa je zavrnilo zaradi zlorabe pravic, ki jo je oprlo tudi na (nepredvidljivo) stališče o neizpolnjenosti trditvenega bremena upnic, je zagrešilo absolutno bistveno kršitev postopka iz 8. točke drugega odstavka 339. člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 121. člena ZFPPIPP.

VSL Sklep Cst 112/2025, 20. 5. 2025

226. člen (Dejanje, ki ga more opravi le dolžnik)

Sklep o zavarovanju ima učinek sklepa o izvršbi (268. člen ZIZ). Pritožnika pravilno opozarjata, da je sestavni del sklepa o izvršbi za izterjavo nadenarne terjatve po 227. in 226. členu ZIZ tudi izrek denarne kazni za primer kršitve naloženega ravnanja, vendar ob tem zanemarita dvoje: 1. da sta sama predlagala izdajo dveh začasnih odredb in da sta le v zvezi z drugo, po vsebini prepovedno začasno odredbo (ki je bila zavrnjena), kot sredstvo zavarovanja predlagala denarno kazen; in 2. da pri zavarovanju z začasnim zadržanjem učinkovanja kreditne pogodbe izrek denarne kazni že po naravi stvari ni potreben, saj zadržanje učinkovanja nastopi že s samo začasno odredbo, ne glede na voljo in ravnanje toženke.

VSL Sklep II Cp 1111/2025, 6. 2. 2026

Sodišče prve stopnje je pravilno ocenilo, da gre v predmetni zadevi za nenadomestno dejanje (prvi odstavek 226. člena ZIZ), ki ga lahko opravi le toženka sama.

VSM Sklep II Cp 99/2026, 2. 2. 2026

Izrek denarne kazni je za primer neizpolnitve dolžnikove obveznosti določen le za primer, ko mora dolžnik po izvršilnem naslovu storiti nekaj, kar ne more namesto njega storiti nihče drug (226. člen ZIZ). Odstranitev vozila, ki je parkirano pred vhodom v sporni prostor, pa ni dejanje, ki ga ne bi mogel opraviti kdo drug. Vozilo, tudi če je zaklenjeno, je tako mogoče odstraniti z uporabo drugega ustreznega vozila, pri sami odstranitvi pa tudi ne gre za opravilo, ki bi bilo tako tesno vezano na tožene stranke, da za tožnico kot upnico njegova oprava s strani druge osebe ne bi imela pomena.

Sredstev izvršbe za uveljavitev nedenarne terjatve upnik ne more poljubno izbirati. Če upnik predlaga izvršilno sredstvo oziroma sredstvo zavarovanja, ki z zakonom ni predvideno (ali če ni povezave med sredstvom in začasno odredbo), sodišče predlog za začasno odredbo zavrne.

VSL Sklep I Cp 1635/2025, 1. 10. 2025

Nasprotna udeleženca sta sklep o začasni odredbi prejela 15. 3. 2025 in deklice, kljub seznanjenosti z njeno vsebino, v sedemdnevnem roku nista pripeljala niti v šolo, niti na zdravniški pregled. Zato začasne odredbe nista izvršila, saj nista opravila naloženih nenadomestnih dejanj, ki jih lahko opravita le onadva.

VSC Sklep I Cp 309/2025, 18. 9. 2025

ZFPPIPP upnikove legitimacije za vložitev predloga za začetek stečajnega postopka nikjer izrecno ne omejuje na denarne terjatve. Določbe ZFPPIPP je pravilno razlagati tako, da je začetek stečajnega postopka upravičen predlagati tudi upnik nedenarne terjatve. Bistveno je le, da terjatev neposredno vpliva na obseg stečajne mase, saj se le takšne nedenarne terjatve pretvorijo v denarne. Prav taka je terjatev prve upnice za opravo storitve (gradbenih del za preprečitev posedanja zemljišča), ki po naravi stvari zahteva denarna sredstva.

Tudi sicer ni najti utemeljenega razloga za stališče, da upnik nedenarne terjatve, ki jo sicer lahko prijavi v stečaju, ne bi mogel predlagati začetka tega postopka (tako kot upnik denarne terjatve). Insolventen dolžnik ne more izpolnjevati ne denarnih ne nedenarnih dajatvenih in storitvenih terjatev, ki zahtevajo denarna sredstva. Stečaj je zato namenjen vsem upnikom takšnih terjatev, ki so z vidika dolžnikove izpolnitve v enakem položaju in morajo biti ob njegovi insolventnosti obravnavni enako. Pretvorbo nedenarnih terjatev v denarne osmišlja prav zahteva po enakem obravnavanju upnikov. Razlaga, ki upniku nedenarne terjatve omogoča uveljavitev pravic šele od pretvorbe terjatve v denarno (kar predpostavlja, da se je stečajni postopek že začel), vodi v začaran krog in lahko zanj pomeni zanikanje prava ter dejansko izgubo terjatve, s tem pa kršitev ustavne pravice do sodnega varstva (prvi odstavek 23. člena URS) oziroma konvencijske pravice do dostopa do sodišča (prvi odstavek 6. člena EKČP).

Na upnikovo procesno legitimacijo tudi ne vpliva okoliščina, ali njegova nedenarna terjatev omogoča nadomestno izvršbo ali ne (225. in 226. člen ZIZ). Presplošno in zato zmotno je stališče sodišča prve stopnje, da upnik nenadomestne nedenarne terjatve ne more imeti interesa za poplačilo iz dolžnikovega premoženja in da se tovrstna terjatev ne pretvori v denarno ter je upnik ne more prijaviti v stečajnem postopku. Takšna je usoda zgolj tistih (nedenarnih) terjatev, ki na stečajno maso ne vplivajo (npr. terjatve, ki se uveljavljajo z izbrisno in motenjsko tožbo, terjatev za izpraznitev in izročitev nepremičnine, terjatev za razveljavitev disciplinskega ukrepa ipd). Ali terjatev prve upnice, ki jo zoper dolžnico uveljavlja v izvršbi, vpliva na stečajno maso, sodišče prve stopnje zaradi zmotne uporabe materialnega prava ni ugotavljalo.

Presoja zlorabe pravic v zvezi s sodnimi penali.

Noben postopek za uveljavitev pravic ni imun za morebitne zlorabe, ki jih zato more in mora preizkušati in preprečiti tudi stečajno sodišče. Zlorabe prav tako ni mogoče v celoti in avtomatično

izključiti s sklicevanjem na predhodne (pravnomočno zaključene) postopke v zvezi s terjatvami upnikov. Sodišče prve stopnje zato ni imelo formalnih ovir za presojo, ali upnici v stečajnem postopku zlorabljata pravice. Nasprotno stališče upnic je zmotno. Utemeljen pa je njun pritožbeni očitke, da takšnega razloga za zavrnitev predloga nista mogli pričakovati in se zato o tem nista mogli ustrezno izjaviti. Zaključek sodišča prve stopnje o zlorabi pravic prav tako nima zadostnih, jasnih in skladnih razlogov ter temelji na nepopolno ugotovljenem dejanskem stanju.

Upnici pravilno opozarjata, da jima sodišče prve stopnje v zvezi z očitano zlorabo ni omogočilo pravice do izjave. Iz podatkov spisa je razbrati, da sodišče o tem ni razpravljalo s strankami, upnici pa takšne zavrnitve predloga kljub skrbnosti nista mogli predvideti. Glede na vsebino njunega predloga sta lahko razumno pričakovali le trditveno in dokazno breme v zvezi s podatki, dejstvi in okoliščinami iz prvega, drugega, četrtega in petega odstavka 232. člena ZFPPIPP. Sodišče prve stopnje morebitnih pomanjkljivosti s tem povezanih trditev ali dokazov ni ugotovilo (nasprotno, ugotovilo je celo, da je prva upnica izkazala nedenarno storitveno terjatev, druga upnica pa denarno terjatev in da je dolžnica insolventna), a je predlog zavrnilo zaradi ugotovljene zlorabe pravic na podlagi kriterijev, ki jih je v zvezi s tem izoblikovalo Ustavno sodišče v zadevi Up-306/17. Procesno gradivo dolžnice, ki je glede na razloge izpodbijanega sklepa sodišču prve stopnje zbudilo sum o zlorabi, takšnega postopanja ni nakazovalo. Če je sodišče kljub temu menilo, da je predlog za začetek stečajnega postopka lahko posledica zlorabe, bi moralo tako stališče v okviru materialnega procesnega vodstva razkriti strankam in jim v zvezi s tem omogočiti izjavo, kar bi lahko storilo na naroku, ki sta se ga udeležila tako pooblaščenec upnic kot druga upnica osebno. Ker ni tako ravnalo, predlog za začetek stečajnega postopka pa je zavrnilo zaradi zlorabe pravic, ki jo je oprlo tudi na (nepredvidljivo) stališče o neizpolnjenosti trditvenega bremena upnic, je zagrešilo absolutno bistveno kršitev postopka iz 8. točke drugega odstavka 339. člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 121. člena ZFPPIPP.

VSL Sklep Cst 112/2025, 20. 5. 2025

227. člen (Dopustitev in opustitev)

Sklep o zavarovanju ima učinek sklepa o izvršbi (268. člen ZIZ). Pritožnika pravilno opozarjata, da je sestavni del sklepa o izvršbi za izterjavo nedenarne terjatve po 227. in 226. členu ZIZ tudi izrek denarne kazni za primer kršitve naloženega ravnanja, vendar ob tem zanemarita dvoje: 1. da sta sama predlagala izdajo dveh začasnih odredb in da sta le v zvezi z drugo, po vsebini prepovedno začasno odredbo (ki je bila zavrnjena), kot sredstvo zavarovanja predlagala denarno kazen; in 2. da pri zavarovanju z začasnim zadržanjem učinkovanja kreditne pogodbe izrek denarne kazni že po naravi stvari ni potreben, saj zadržanje učinkovanja nastopi že s samo začasno odredbo, ne glede na voljo in ravnanje toženke.

VSL Sklep II Cp 1111/2025, 6. 2. 2026

228. člen (Vzpostavitev prejšnjega stanja)

229. člen (Ponovno motenje posesti)

230. člen (Krajevna pristojnost)

231. člen (Rok za vložitev predloga za izvršbo)

232. člen (Način izvršbe)

233. člen (Nadomestilo plače pri vrnitvi delavca na delo)

234. člen (Krajevna pristojnost)

235. člen (Fizična razdelitev)

236. člen (Razdelitev s prodajo)

237. člen (Stroški postopka)

238. člen (Izjava volje)

Predznamba je vrsta glavnega vpisa, ki bi jo lahko predlagateljica uspešno predlagala, če v času vložitve predloga ne bi imela listine, ki bi bila primerna podlaga za nepogojni vpis pridobitve pravice, temveč eno od listin iz 49. člena ZZK-1. Predlagateljica po uspehu pred revizijskim sodiščem razpolaga s pravnomočno sodbo, ki tožencu nalaga, da ji (kot tožnici) v petnajstih dneh izstavi za zemljiškoknjžni vpis njene (so)lastninske pravice primerno listino. Gre za listino, ki je lahko podlaga za vknjižbo in ne za predznambo.

VSK Sklep CDn 155/2024, 29. 11. 2024

238.a člen (Krajevna pristojnost)

238.b člen (Izvršilni predlog in sklep)

238.c člen (Učinkovanje sklepa)

238.č člen (Izvršilna sredstva)

238.d člen (Posredna izročitev)

238.e člen (Neposredna izročitev)

238.f člen (Izvršitev odločbe o osebnih stikih)

238.g člen (Izvršitev odločbe o prepovedi stikov)

Ni relevantne sodne prakse.

239. člen (Uporaba določb o izvršbi)

Opozorilo na tveganje ne pomeni obveznosti predvidevanja oziroma napovedovanja dolgoročnega gibanja tečaja CHF/EUR, temveč obveznost opozarjanja na realno možnost, da se to v obdobju odplačevanja kredita lahko zgodi.

VSL Sklep II Cp 2240/2025, 2. 2. 2026

Izrek denarne kazni je za primer neizpolnitve dolžnikove obveznosti določen le za primer, ko mora dolžnik po izvršilnem naslovu storiti nekaj, kar ne more namesto njega storiti nihče drug (226. člen ZIZ). Odstranitev vozila, ki je parkirano pred vhodom v sporni prostor, pa ni dejanje, ki ga ne bi mogel opraviti kdo drug. Vozilo, tudi če je zaklenjeno, je tako mogoče odstraniti z uporabo drugega ustreznega vozila, pri sami odstranitvi pa tudi ne gre za opravilo, ki bi bilo tako tesno vezano na tožene stranke, da za tožnico kot upnico njegova oprava s strani druge osebe ne bi imela pomena.

Sredstev izvršbe za uveljavitev nederarne terjatve upnik ne more poljubno izbirati. Če upnik predlaga izvršilno sredstvo oziroma sredstvo zavarovanja, ki z zakonom ni predvideno (ali če ni povezave med sredstvom in začasno odredbo), sodišče predlog za začasno odredbo zavrne.

VSL Sklep I Cp 1635/2025, 1. 10. 2025

V obravnavanem sporu, ki je potrošniški spor, je sodišče prve stopnje pogoje za izdajo začasne odredbe po drugi alineji drugega odstavka 272. člena ZIZ presojalo v duhu nacionalne zakonodaje, ne da bi pri tem vsebinsko (čeprav se je nanje sklicevalo) upoštevalo pravo EU, zavezujočo odločbo SEU in načelo lojalne razlage.

VSC Sklep I Cp 130/2025, 14. 5. 2025

239.a člen (Sklep o zavarovanju in določitev izvršitelja)

Ni relevantne sodne prakse.

240. člen (Sredstva zavarovanja)

241. člen (Nedopustnost zavarovanja)

242. člen (Krajevna pristojnost)

243. člen (Pogoji za zastavno pravico)

244. člen (Način pridobitve zastavne pravice na nepremičnini)

245. člen (Učinek vknjižbe in zaznambe)

245.a člen (Krajevna pristojnost)

245.b člen (Pogoji za zastavno pravico)

245.c člen (Način pridobitve zastavne pravice na poslovnem deležu)

246. člen (Krajevna pristojnost)

Ni relevantne sodne prakse.

247. člen (Pogoji za zastavno pravico)

248. člen (Način pridobitve zastavne pravice na premičnini)

254. člen (Uporaba določb tega poglavja, če nepremičnina ni vpisana v zemljiški

knjigi)

256. člen (Krajevna pristojnost)

257. člen (Pogoji za predhodno odredbo)

1. Splošno
2. Odločba, ki je podlaga za izdajo predhodne odredbe
3. Izkaz nevarnosti

258. člen (Domnevana nevarnost)

259. člen (Zavarovanje še ne zapadlih občasnih dajatev)

Del dolžnikovega ugovora predstavlja njegovo nasprotovanje pogojev za izvršbo za izterjavo še nezapadlih obrokov preživnine. V tem delu pritožbeno sodišče pritrjuje presoji sodišča prve stopnje, da ugovor ni utemeljen. Dolžnik namreč preživnin ni redno plačeval, poleg tega pa jih je plačeval v prenizkem znesku.

Dolžnik v pritožbi govori o zavarovanju s predhodno odredbo, vendar pa v obravnavani zadevi upnica ni predlagala zavarovanja, ampak izvršbo po 106. členu ZIZ, kar sta dva samostojna in medsebojno neodvisna pravna instituta.

Za sprejeto stroškovno odločitev ni materialno pravne podlage: ne ZIZ in tudi ne ZPP ne predvidevata, da bi sodišče sklenilo, da bo o stroških odločeno s posebnim sklepom, pri čemer taka odločitev tudi ni obrazložena.

VSL Sklep IV Ip 214/2026, 4. 3. 2026

260. člen (Vrste predhodnih odredb)

- 1. Rubež premičnin**
- 2. Rubež denarne terjatve ali terjatve, da se izročijo stvari**
- 3. Rubež drugih premoženjskih oziroma materialnih pravic**
- 4. Rubež denarnega zneska na dolžnikovem računu pri organizaciji za plačilni promet**
- 5. Vpis zastavne pravice v sodnem registru na deležu družbenika v družbi oziroma v centralnem registru vrednostnih papirjev na nematerializiranih vrednostnih papirjih**
- 6. Predznamba zastavne pravice na dolžnikovi nepremičnini ali na pravici vknjiženi na nepremičnini**
- 7. Več predhodnih odredb**
- 8. Razno**

262. člen (Prodaja zarubljenih stvari in prenos dolžnikove terjatve)

263. člen (Sklep o predhodni odredbi)

264. člen (Prenehanje predhodne odredbe)

265. člen (Ustavitev v primeru, če upnik ne zahteva izvršbe)

266. člen (Krajevna pristojnost)

267. člen (Kdaj je mogoče izdati začasno odredbo)

268. člen (Učinek sklepa o začasni odredbi)

Upnik ne prereka, da je bila v času odločanja sodišča prve stopnje dne 28. 10. 2025 že izdana začasna odredba, ki je spremenila dotedanji način in čas izvrševanja stikov, določen po prejšnjem izvršilnem naslovu, ki je bil podlaga za izdajo sklepa o izvršbi v tej izvršilni zadevi. To pa je že zadosten pogoj, da je sodišče prve stopnje uporabilo 76. členu ZIZ, po katerem sodišče ustavi izvršbo po uradni dolžnosti, če je izvršilni naslov pravnomočno odpravljen, spremenjen, razveljavljen ali izrečen za neveljavnega, oziroma če je razveljavljeno potrdilo o izvršljivosti.

To, da začasna odredba še ni pravnomočna, ne zadrži njene izvršitve, ima pa tudi naravo sklepa o izvršbi. Že zaradi slednjega ne bi hkrati mogla teči dva nasprotujoča si izvršilna postopka.

VSL Sklep IV Ip 244/2026, 11. 3. 2026

Sklep o zavarovanju ima učinek sklepa o izvršbi (268. člen ZIZ). Pritožnika pravilno opozarjata, da je sestavni del sklepa o izvršbi za izterjavo nederarne terjatve po 227. in 226. členu ZIZ tudi izrek denarne kazni za primer kršitve naloženega ravnanja, vendar ob tem zanemarita dvoje:

1. da sta sama predlagala izdajo dveh začasnih odredb in da sta le v zvezi z drugo, po vsebini prepovedno začasno odredbo (ki je bila zavrnjena), kot sredstvo zavarovanja predlagala denarno kazen; in 2. da pri zavarovanju z začasnim zadržanjem učinkovanja kreditne pogodbe izrek denarne kazni že po naravi stvari ni potreben, saj zadržanje učinkovanja nastopi že s samo začasno odredbo, ne glede na voljo in ravnanje toženke.

VSL Sklep II Cp 1111/2025, 6. 2. 2026

269. člen (Nedopustnost začasne odredbe)

270. člen (Pogoji za začasno odredbo)

1. Splošno

Upnik mora že v sami zahtevi za izdajo evropskega naloga za zamrznitev bančnega računa konkretno navesti vse okoliščine in dejstva, s katerimi utemeljuje nujnost ukrepa in obstoj dejanskega tveganja za izvršitev zahtevka, pri čemer je tako kot pri začasni odredbi za zavarovanje denarne terjatve zahtevan izkaz konkretne subjektivne nevarnosti, torej nevarnosti, ki se nanaša na dolžnikovo konkretno ravnanje v smeri oviranja oziroma oteževanja izpolnitve (npr. izredni neobičajni izdatki, poraba, prikrivanje ali uničevanje sredstev, prodaja pod ceno ali v neobičajnem obsegu oziroma na neobičajen način, ravnanje dolžnika v zvezi z zahtevki v drugih sporih ali v zvezi z obveznostmi po kreditih ipd.). Zgolj obstoj računa v tuji državi ob izostanku trditev in dokazov o tem, da dolžnik večkrat odpira in zapira račune v tujini oziroma da je račun v večkratni blokadi, še ne daje podlage za izdajo evropskega naloga za zamrznitev bančnih računov, saj dejansko tveganje ni podano.

VSL Sklep III Ip 436/2026, 20. 4. 2026

Upnik ima odprti račun v Evropski uniji in na ta račun bodo nakazana sredstva, na katera se bo opravila izvršba. Seveda je hipotetično možno, da nekdo sredstva takoj nakaže na drug svoj račun, kot je tudi možno, da jih takoj dvigne z računa, ali pa nakaže na račun izven EU tretji osebi itd. Vendar pa bi to potem pomenilo, da je vedno podana nevarnost, da bo morebiten vrnitveni zahtevek za z izvršbo pridobljena sredstva otežen, posledično pa predlog za odlog izvršbe vedno utemeljen. Po prepričanju pritožbenega sodišča ni mogoče izhajati zgolj iz takšnih hipotetičnih možnosti, saj te kot take ne pomenijo neke realne nevarnosti, ki bi grozila.

Dolžnik je obdržal celotno obveznost do nekdanjih varčevalcev z deviznimi računi in deviznimi hranilnimi knjižicami, med katere spada tudi upnik. Kaj po njegovi razlagi pomeni upravljanje s preostankom premoženja, dolžnik ne pojasni, po prepričanju pritožbenega sodišča pa glede na ureditev po UZITUL to pomeni med drugim tudi poplačilo nekdanjih varčevalcev.

VSL Sklep I Ip 322/2026, 25. 3. 2026

Ureditev zavarovanja dokazov v ZASP je posledica prenosa Direktive 2004/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine. Njen 3. člen med drugim določa, da morajo biti ukrepi, postopki in pravna sredstva iz te direktive "pošteni in pravični" ter da morajo biti "sorazmerni [...] in se uporablja[ti tako], da [...] zagotavljajo zaščito pred zlorabo". Uporaba vseh teh ukrepov, postopkov in sredstev je močno odvisna od okoliščin in posebnosti posameznega primera, vključno z morebitnimi interesi tretjih oseb.

V pravu Evropske unije velja temeljno načelo lojalne razlage, skladno s katerim je obveznost držav članic doseči cilj, predviden z direktivo, njihova dolžnost, da sprejmejo vse ustrezne ukrepe, da bi zagotovile izpolnjevanje te obveznosti, pa zavezuje vse njihove organe, vključno s sodišči. Z uporabo nacionalnega prava in zlasti določb nacionalnega zakona, ki so bile sprejete prav za izvajanje direktiv, morajo nacionalna sodišča svoje nacionalno pravo razlagati v luči besedila in namena teh

direktiv.

Pogoje iz prvega in drugega 171. člena ZASP je treba razlagati tudi v luči načela sorazmernosti, upoštevajoč veliko invazivnost in potencial za prekomerno poseganje v pravice nasprotne stranke (pa tudi tretjih oseb).

Vsak predlagatelj, ki zahteva izdajo ukrepa ex parte, zlasti kadar gre za posebej invaziven poseg, mora pred sodiščem že od začetka nastopiti karseda odkrito in ne sme zamolčati morebitnih okoliščin, ki mu očitno niso v prid (resnih ugovorov nasprotne stranke, ki jih lahko jasno predvidi).

Zahteve poštenosti in pravičnosti ter sorazmernosti glede na okoliščine in posebnosti vsakokratnega primera, je v prvem in drugem odstavku 171. člena ZASP mogoče in treba presojati s prilagajanjem standarda razumno dosegljivih dokazov (v smislu prvega odstavka) oziroma verjetne subjektivne nevarnosti uničenja dokazov (v smislu drugega). Bolj ko je predlog za zavarovanje dokazov invaziven in obsežen, zlasti kadar se predlaga njegova izvedba ex parte ter inaudita altera parte, trdnješi mora biti predlagatelj položaj in kakovostnejša njegova dokazna ponudba za izdajo ukrepa takšne invazivnosti in obsega.

VSL Sklep V Cpg 541/2025, 17. 12. 2025

Mednarodna litispendenca ni procesna ovira za začetek nove pravde pred slovenskim sodiščem. Ob pogojih iz 88. člena ZMZPP sodišče Republike Slovenije na zahtevo stranke prekine postopek, kadar teče pred tujim sodiščem postopek v isti zadevi in med istima strankama. To seveda pomeni, da ni nobene ovire, da tečeta oba postopka hkrati.

VSL Sklep II Cp 964/2025, 2. 12. 2025

2. Verjeten obstoj terjatve

Tožnikovega védenja o toženkinih obveznostih ali njegovega bančnega pooblastila ni mogoče enačiti z njegovim soglasjem, da toženka svoje dolgove poravnava s sredstvi njegovega posebnega premoženja. Tudi na podlagi prenakazil sredstev z varčevalnega na tekoči (nemški) račun ni mogoče domnevati, da je tožnik soglašal s porabo za toženkine osebne potrebe.

VSL Sklep I Cp 677/2025, 26. 11. 2025

3. Verjeten obstoj nevarnosti

V okoliščinah, ko je bila že izdana sodba, s katero je bila pogodba o dosmrtnem preživljanju razvezana, čeprav odločitev še ni bila pravnomočna, je ravnanje prve toženke moč oceniti kot nepošteno. Tožniku je uspelo z verjetnostjo izkazati namen tožencev, da sporno nepremičnino prodata.

V nasprotju s predpostavko iz drugega odstavka 270. člena ZIZ upniku nederarne terjatve ni treba izkazati, da bo prav dolžnikovo aktivno ravnanje (prodaja/obremenitev) onemogočilo oziroma otežilo uveljavitev terjatve. Nevarnost iz 1. alineje drugega odstavka 272. člena ZIZ ni opredeljena kot subjektivna, temveč kot objektivna. Zato se ne zahteva izkaz delovanja.

VSL Sklep I Cp 1827/2025, 20. 3. 2026

V skladu s sodno prakso se za izdajo začasne odredbe za zavarovanje denarne terjatve zahteva subjektivna in konkretna nevarnost in zgolj slabo premoženjsko stanje dolžnika ne zadošča, okoliščina, da dolžnik ni prostovoljno plačal terjatve, sama po sebi še ne pomeni konkretne nevarnosti. Vendar pritožnica pri tem prezre, da je prvostopenjsko sodišče upoštevalo več okoliščin: celovito je presojalo poslovno strukturo tožene stranke in njene materinske družbe pri projektu ter njeno celotno poslovanje.

VSL Sklep I Cpg 555/2025, 14. 1. 2026

4. Neznatna škoda

5. Domneva nevarnosti

6. Ureditvene (regulacijske) začasne odredbe

V primeru posredne in neposredne posesti na isti stvari je v razmerju posestnikov navzven (do tretjih) inštitut posesti enoten. Posest je ena sama in daje varstvo obema v enakem obsegu, tako se lahko tudi posredni posestnik sklicuje na škodo, ki nastaja ali grozi neposrednemu posestniku. Namen rabe in uživanja stanovanja je z odklopom vode kot osnovne življenjske dobrine izničen za oba - da gre za težko nadomestljivo škodo pa govori stvar sama zase.

VSK Sklep II Cp 187/2026, 3. 4. 2026

271. člen (Vrste začasnih odredb)

1. Splošno

2. Namen začasne odredbe

3. Prepoved, da dolžnik ne sme razpolagati s premičninami in hramba teh stvari ter vpis prepovedi v register

4. Prepoved, da dolžnik ne sme odtujiti ali obremeniti svoje nepremičnine ali stvarnih pravic in zaznamba te prepovedi v zemljiški knjigi

5. Prepoved dolžnikovemu dolžniku, da dolžniku ne sme izplačati terjatve ali mu izročiti stvari ter prepoved dolžniku, da ne sme sprejeti stvari, izterjati terjatve ali razpolagati z njimi

6. Nalog organizaciji za plačilni promet, da mora dolžniku ali drugemu po njegovem nalogu odreči izplačilo denarnega zneska za katerega je izdana začasna odredba, z dolžnikovega računa

7. Druge vrste začasnih odredb

272. člen (Pogoji za začasno odredbo)

1. Splošno

Mednarodno pristojnost sodišča države članice v primeru začasne odredbe ob sklenjenem arbitražnem sporazumu je presojalo Sodišče Evropskih skupnosti v sodbi C-391/95 z dne 17. 11. 1998 v zadevi Van Uden.

Ker slovensko sodišče zaradi arbitražnega sporazuma ni mednarodno pristojno po drugih določbah Bruseljske uredbe, je bilo treba njegovo pristojnost utemeljiti z nacionalnimi procesnimi pravili.

Za to, da bi bilo zavarovanje z začasno odredbo lahko izvzeto od pristojnosti sodišča, bi to moralo biti v arbitražnem sporazumu povsem jasno in nedvoumno izraženo.

Verjetnost kot dokazni standard je pretežnost razlogov v prid obstoja nekega dejstva; s procesnega vidika - ki je pri začasnih odredbah zaznamovan s potrebo po hitrem in fleksibilnem odločanju, prilegajočem se okoliščinam posameznega primera -, pa verjetnost pomeni nevezanost (ali ohlapnejšo vezanost) na sistem pravil ugotavljanja dejstev iz 18. poglavja ZPP o dokazih in izvajanju

dokazov.

Pravila iz 18. poglavja ZPP v zadevah zavarovanja na podlagi 15. člena ZIZ uporabljajo smiselno. Smiselno pa ni v postopku zavarovanja vztrajati pri vseh pravih pravnega postopka o sodnem izvedencu: da ga lahko postavi le sodišče; da zgolj to dokazno sredstvo sodišču dovoljuje spoznati dejstva s strokovnega področja, ki mu sicer ni dostopno; da je izvedenca praviloma treba ustno zaslišati. Zato so "izvedenska mnenja" v netehničnem smislu, tj. analize, ki jih po naročilu strank pred sprožitvijo postopka zavarovanja z začasno odredbo pripravijo strokovnjaki, v tem postopku dopustna in dobrodošla dokazila. Ker pa na račun večje likvidnosti nujno do določene mere trpi njihova verodostojnost, jih je treba vsakokrat primerno kritično presojati. Vendar. Četudi je strokovnjaka izbrala stranka, ki njegovega mnenja v postopku tudi ne bi predložila, če ne bi bilo zanj ugodno, to še ne pomeni, da je vsako predpravdno strokovno mnenje neverodostojno.

VSL Sklep I Cpg 298/2025, 10. 7. 2025

2. Predpostavke za izdajo začasne odredbe - nederarne terjatve

Posplošeno navajanje posledic in povzemanje zakonske diktije ne zadošča za izkaz pogoja za izdajo začasne odredbe iz 3. alineje drugega odstavka 272. člena ZIZ. Ker je vsak poseg v ustavno zavarovano lastninsko pravico za lastnika škodljiv, bi morala tožnica neobstoj hujših neugodnih posledic za toženca konkretno zatrjevati in dokazati. Ustaljeno stališče sodne prakse in teorije je, da ni mogoče šteti, da pomeni prepoved razpolaganja z nepremičninami le neznatno škodo za njenega lastnika, saj je pravica razpolaganja bistveni element lastninske pravice.

VSL Sklep II Cp 1799/2025, 12. 5. 2026

Morebitno zastaranje kondikcijskega zahtevka ne vpliva na pravni interes tožnice za ugotovitev ničnosti kreditne pogodbe, saj tožnica svoje obveznosti po pogodbi še vedno izpolnjuje. Predmet tega postopka zavarovanja je zahtevka za ugotovitev ničnosti pogodbe, ne pa odločanje o končnem obsegu kondikcijskih zahtevkov.

VSL Sklep II Cp 1588/2025, 7. 5. 2026

Verjetnost odločilnega dejstva, to je, katera tveganja je toženka pojasnila tožnikom ob sklepanju pogodbe, je sodišče v prvi vrsti spoznavalo prek listinskih dokazov, na katere se je toženka sklicevala. Ko v tem hitrem in provizoričnem postopku zavarovanja, za katerega zadošča dokazni prag verjetnosti, ni zaslišalo še štirih prič, ki (kar je bistveno) niti niso neposredno sodelovali pri sklepanju obravnavane kreditne pogodbe, ni kršilo toženkine pravice do izjavljanja.

Tehtanje hujših neugodnih posledic za upnika in dolžnika (pogoj po 3. alineji drugega odstavka 272. člena ZIZ) in reverzibilnost (pogoj, ki ga določa odločba Ustavnega sodišča RS Up-275/97) tako nista pravno odločilna pogoja za presojo utemeljenosti začasne odredbe, s katero se zahteva začasno zadržanje izvajanja domnevno nične potrošniške kreditne pogodbe z valutno klavzulo. Ob tem ne gre za opustitev presoje zakonskih pogojev, kot to zatrjuje pritožba. Presoja pogoja po 3. alineji drugega odstavka 272. člena ZIZ, ob ugotovljeni verjetnosti nastanka težko nadomestljive škode, izključuje že sam ZIZ, ki za izdajo začasne odredbe za zavarovanje nederarne terjatve predvideva alternativnost izpolnjenosti pogojev po drugem odstavku 272. člena ZIZ.

Zaradi informacijske podhranjenosti namreč tožniki niso mogli objektivno oceniti, kaj za njihove obveznosti pomeni konverzija, ki bi tudi sicer lahko posledice tečajnih nihanj omejila le za naprej, ne bi pa odpravila že nastalih posledic.

VSL Sklep I Cp 73/2026, 5. 5. 2026

V tej fazi postopka zastaranje kondikcijskega zahtevka na izrečen ukrep zavarovanja nima vpliva. Verjetno ničnost pogodbe je treba v tem postopku zavarovanja prvenstveno presojati v povezavi z izbriso tožbo, pri čemer pritožba niti ne zatrjuje, da bi v tem delu prišlo do zastaranja.

S tem, ko tožnica za verjetno izkazuje nepoštenost glavnega pogodbenega pogoja in

posledično ničnost pogodbe, vsakršno nadaljnje plačevanje obrokov ne more vzpostaviti polnega učinka končne odločitve v tem sporu. Za tožnico kot potrošnico pa predstavlja prekomerno breme, ki je izenačeno s težko nadomestljivo škodo.

Za sprejetje ukrepov zavarovanja pogoj preplačila kredita ni zahtevan, čeprav je sodišče ob upoštevanju evrske glavnice brez obrestnega dela v tej fazi postopka (zavarovanja) pravilno za verjetno zaključilo, da je do preplačila že prišlo.

VSL Sklep II Cp 1687/2025, 10. 4. 2026

Sodišče prve stopnje je pri svoji odločitvi pravilno sledilo ugotovitvam iz sodbe C-520/21 z dne 15. 6. 2023, v kateri je SEU določilo izhodišča razlage glede vrste vrnitvenih zahtevkov oziroma upravičenj, ki so v njih zajeta. Kot neskladno s pravom EU je SEU opredelilo pravico banke, da od potrošnika zahteva nadomestilo, ki presega vračilo kapitala, izplačanega iz naslova izpolnitve kreditne pogodbe. S tem je omejilo vrnitvene zahtevke banke na glavnico, kot je bila ta izplačana potrošniku.

To stališče je SEU ponovilo v zadevi C-368/25 z dne 24. 2. 2026 SEU, ko je v zvezi z razlago glede nacionalne zakonodaje, ki se nanaša na kondikcijski zahtevek, odgovorilo na zastavljeno predhodno vprašanje VS RS v zadevi II Ips 14/2025.

Pritožba pa je utemeljena v delu, ki se nanaša na plačilo zakonskih zamudnih obresti, ki jih je sodišče prve stopnje dosodilo od posameznih plačil, izvršenih v obdobju od 30. 11. 2018 do 27. 9. 2023.

Kot je zavzelo stališče VS RS v zadevi II Ips 68/2023 z dne 21. 2. 2024, je merilo dobre vere v kontekstu presoje nepoštenosti pogodbenih pogojev po 23. in 24. členu ZVPot objektivno, po 193. členu OZ pa subjektivno, saj je pomemben odnos pridobitelja do dejstev, ki vzpostavljajo ničnost pogodbe.

Hipoteka torej varuje terjatev vse do njenega dokončnega poplačila in v celoti bremeni vsak del nepremičnine. Zato hipoteke, ki je bila ustanovljena na celotni nepremičnini, ni mogoče izbrisati samo delno (na primer samo z enega solastniškega deleža), temveč jo je mogoče odstraniti le v celoti.

Kot je bilo obrazloženo zgoraj, je bila v obravnavani zadevi ustanovljena enotna hipoteka, saj je tedanja zastavna dolžnica zastavila celotno nepremičnino. Zato sta kasnejši solastnici glede na nedeljivost hipoteke, ki je bila ustanovljena na celotni nepremičnini v zvezi s to hipoteko po materialnem pravu, v takšni medsebojni zvezi, da lahko le obe skupaj upravljata in razpolagata s to pravico. Iz te skupne pravice upravljanja in razpolaganja izhaja zakonita nujnost, da lahko le vsi upravičenci skupaj tožijo in so vsi zavezanci skupaj toženi, kar pomeni, da gre za primer nujnega enotnega sosporništva.

VSM Sodba in sklep I Cp 766/2025, 31. 3. 2026

Na pritožbeni očitke, da sodišče prve stopnje ne bi smelo upoštevati stališč ustavnega sodišča (v nadaljevanju USRS) glede razlage zakonskega prava in prava EU, ker je taka razlaga zunaj njegove pristojnosti, sodišče druge stopnje odgovarja, da je sklicevanje sodišča prve stopnje na sodno prakso USRS utemeljeno že zaradi prepričljivosti podane argumentacije, torej zaradi moči argumenta. Pri tem pa tudi velja, da izrek ustavne odločbe zavezuje skupaj z nosilnimi razlogi obrazložitve odločitve, kar je lahko tudi razumevanje zakona (tretji odstavek 1. člena Zakona o ustavnem sodišču - ZUstS).

Tudi SEU predpostavke neravnotežja položajev pogodbenih strank ne omejuje le na količinsko ekonomsko presojo, ki jo poudarja toženka, torej primerjavo med skupnim zneskom transakcije, ki je bil predmet pogodbe, na eni strani in stroškov, ki so bili na podlagi tega pogoja naloženi potrošniku, ampak je dovolj že resni poseg v pravni položaj.

Tako zastaralni rok ni začel teči niti od trenutka, ko se je oblikovala navedena sodna praksa VSRS in SEU v letu 2023, kot je zavzelo stališče sodišče prve stopnje. Zagotovo bi začetek teka

zastaralnega roka pred tem trenutkom pomenil pretogo razumevanje pravil o zastaranju, ki bi nesorazmerno poseglo v pravico potrošnikov do sodnega varstva, kot je obrazložilo sodišče prve stopnje. Vendar pravu EU skladna razlaga daje potrošniku še ugodnejši položaj, po katerem, kot je bilo obrazloženo, velja domneva, da je potrošnik seznanjen z nepoštenim pogojem šele z odločitvijo sodišča, za obdobje pred tem pa je trditveno in dokazno breme na banki, ki mora upoštevati, da se od potrošnika ne pričakuje pravnega raziskovanja.

Iz presoje sodišča prve stopnje, da kreditna pogodba vsebuje nepošten pogoj in je zato po drugem odstavku 23. člena ZVPot pogodba nična, ne izhaja samodejno, da je bil pridobitelj že ob sklenitvi pravnega posla nepošten tudi v smislu 193. člena OZ. Nepoštenost pridobitelja po 193. členu OZ temelji na subjektivnem merilu, saj je pomemben odnos pridobitelja do dejstev, ki vzpostavljajo ničnost pogodbe.

VSM Sodba in sklep I Cp 9/2026, 31. 3. 2026

V okoliščinah, ko je bila že izdana sodba, s katero je bila pogodba o dosmrtnem preživljanju razvezana, čeprav odločitev še ni bila pravnomočna, je ravnanje prve toženke moč oceniti kot nepošteno. Tožniku je uspelo z verjetnostjo izkazati namen tožencev, da sporno nepremičnino prodata.

V nasprotju s predpostavko iz drugega odstavka 270. člena ZIZ upniku nedenarne terjatve ni treba izkazati, da bo prav dolžnikovo aktivno ravnanje (prodaja/obremenitev) onemogočilo oziroma otežilo uveljavitev terjatve. Nevarnost iz 1. alineje drugega odstavka 272. člena ZIZ ni opredeljena kot subjektivna, temveč kot objektivna. Zato se ne zahteva izkaz delovanja.

VSL Sklep I Cp 1827/2025, 20. 3. 2026

Sklep o zavarovanju ima učinek sklepa o izvršbi (268. člen ZIZ). Pritožnika pravilno opozarjata, da je sestavni del sklepa o izvršbi za izterjavo nedenarne terjatve po 227. in 226. členu ZIZ tudi izrek denarne kazni za primer kršitve naloženega ravnanja, vendar ob tem zanemarita dvoje: 1. da sta sama predlagala izdajo dveh začasnih odredb in da sta le v zvezi z drugo, po vsebini prepovedno začasno odredbo (ki je bila zavrnjena), kot sredstvo zavarovanja predlagala denarno kazen; in 2. da pri zavarovanju z začasnim zadržanjem učinkovanja kreditne pogodbe izrek denarne kazni že po naravi stvari ni potreben, saj zadržanje učinkovanja nastopi že s samo začasno odredbo, ne glede na voljo in ravnanje toženke.

VSL Sklep II Cp 1111/2025, 6. 2. 2026

Sodišče prve stopnje bo moralo v novem postopku ugotoviti in se opredeliti do tega, ali zatrjevano ravnanje tožencev, neodvisno od ravnanja pritožnika, po vsebini predstavlja silo - resno nevarnost življenju, telesni ali drugi pomembni dobrini upnika ali koga drugega. Nato bo, če bo odgovor pritrdilen, moralo ugotoviti in pojasniti, ali je ta sila z verjetnostjo izkazana in ali je izdaja predlagane začasne odredbe potrebna za preprečitev njene uporabe.

VSL Sklep II Cp 64/2026, 4. 2. 2026

Opozorilo na tveganje ne pomeni obveznosti predvidevanja oziroma napovedovanja dolgoročnega gibanja tečaja CHF/EUR, temveč obveznost opozarjanja na realno možnost, da se to v obdobju odplačevanja kredita lahko zgodi.

VSL Sklep II Cp 2240/2025, 2. 2. 2026

Za odločanje sodišča v postopku izdaje začasnih odredb zadošča dokazni standard verjetnosti. To je tista stopnja materialne resnice, pri kateri so razlogi, ki govore v prid določenega dejstva, močnejši od tistih, ki govore proti njegovemu obstoju. Temu je tožnica v zvezi z izkazanostjo verjetnosti obstoja terjatve uspela zadostiti.

Dejstvo, da kupnina prvi toženki še vedno ni bila poravnana pomeni, da pogodba v pretežnem delu ni bila realizirana oziroma ni bila realizirana kot prodajna. Zato je pravilna utemeljitev sodišča prve stopnje, da je to (vsaj do trenutka presoje) rezultiralo v dejanskem zmanjšanju premoženja prve

toženke.

S tem, ko je prva toženka razpolagala s premoženjem, ne da bi se na drugi strani ekvivalentno povečalo njeno premoženje, se je znižala čista vrednost njenega premoženja. Prodajna pogodba je namreč dvostranski pravni posel, za katerega je značilna enakovrednost vzajemnih dajatev pogodbenih strank.

Terjatev, ki jo je pridobila, ne predstavlja izpolnitve pogodbe s strani druge toženke, niti ekvivalenta izpolnitvi obveznosti prve toženke, ki je ostala brez nepremičnin, kot brez nasprotne izpolnitve. Zato ni mogoče trditi, da je posledica sklenjene prodajne pogodbe ekvivalenten premoženjski položaj prve toženke, kot ga je imela pred tem.

VSL Sklep I Cpg 487/2025, 30. 1. 2026

Opravljanje dejavnosti v prostorih brez vode je tudi po presoji pritožbenega sodišča onemogočeno, saj se z vodo zagotavlja osnovni higienski standard, prav tako pa je onemogočena požarna varnost objekta. Navedeni okoliščini po presoji pritožbenega sodišča utemeljujeta verjetno izkazanost nastanka težko nadomestljive škode.

VSL Sklep I Cp 2045/2025, 30. 1. 2026

Prvostopno sodišče je pravilno pojasnilo, da mora potrošnik prejeti informacije takšne intenzitete, da se mora zavedati, da s sklenitvijo pogodbe prevzema valutno tveganje, ki ga bo ob znižanju vrednosti valute, v kateri prejema dohodke, morda ekonomsko gledano težko nosil, in zaradi česar ni dovolj, da se potrošnik na podlagi pojasnil banke zaveda možnosti sprememb valutnega tečaja, temveč mu je treba dati jasno vedeti, da se tečaj v dolgoročnih, več desetletij trajajočih pogodbenih razmerjih, lahko znatno spremeni, ter da ima to lahko nezanemarljive negativne ekonomske učinke na njegovo življenje - ključno je, da informacije povprečnemu potrošniku omogočajo oceno dejanskega tveganja, ki mu je v primeru velikega znižanja vrednosti valute, v kateri prejema dohodek, izpostavljen v celotnem pogodbenem obdobju.

VSC Sklep I Cp 350/2025, 7. 1. 2026

Ureditev zavarovanja dokazov v ZASP je posledica prenosa Direktive 2004/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine. Njen 3. člen med drugim določa, da morajo biti ukrepi, postopki in pravna sredstva iz te direktive "pošteni in pravični" ter da morajo biti "sorazmerni [...] in se uporablja[ti tako], da [...] zagotavljajo zaščito pred zlorabo". Uporaba vseh teh ukrepov, postopkov in sredstev je močno odvisna od okoliščin in posebnosti posameznega primera, vključno z morebitnimi interesi tretjih oseb.

V pravu Evropske unije velja temeljno načelo lojalne razlage, skladno s katerim je obveznost držav članic doseči cilj, predviden z direktivo, njihova dolžnost, da sprejmejo vse ustrezne ukrepe, da bi zagotovile izpolnjevanje te obveznosti, pa zavezuje vse njihove organe, vključno s sodišči. Z uporabo nacionalnega prava in zlasti določb nacionalnega zakona, ki so bile sprejete prav za izvajanje direktiv, morajo nacionalna sodišča svoje nacionalno pravo razlagati v luči besedila in namena teh direktiv.

Pogoje iz prvega in drugega 171. člena ZASP je treba razlagati tudi v luči načela sorazmernosti, upoštevajoč veliko invazivnost in potencial za prekomerno poseganje v pravice nasprotne stranke (pa tudi tretjih oseb).

Vsak predlagatelj, ki zahteva izdajo ukrepa ex parte, zlasti kadar gre za posebej invaziven poseg, mora pred sodiščem že od začetka nastopiti karseda odkrito in ne sme zamolčati morebitnih okoliščin, ki mu očitno niso v prid (resnih ugovorov nasprotne stranke, ki jih lahko jasno predvidi).

Zahteve poštenosti in pravičnosti ter sorazmernosti glede na okoliščine in posebnosti vsakokratnega primera, je v prvem in drugem odstavku 171. člena ZASP mogoče in treba presojati s prilagajanjem standarda razumno dosegljivih dokazov (v smislu prvega odstavka) oziroma verjetne subjektivne nevarnosti uničenja dokazov (v smislu drugega). Bolj ko je predlog za zavarovanje

dokazov invaziven in obsežen, zlasti kadar se predlaga njegova izvedba ex parte ter inaudita altera parte, trdnejši mora biti predlagateljev položaj in kakovostnejša njegova dokazna ponudba za izdajo ukrepa takšne invazivnosti in obsega.

VSL Sklep V Cpg 541/2025, 17. 12. 2025

Ob izčrпно obrazloženi in jasno strukturirani tezi tožnikov, da na tveganost nista bila ustrezno opozorjena, bremeni zatrjevanje (in izkazovanje) pozitivnega dejstva, da je tožnikoma dala takšno opozorilo, toženo stranko. Toda na negativnem dejstvu oprti tezi tožnikov, da ju toženka na prevzem tveganja ni opozorila na zahtevano kvalificiran način, se toženka na ravni trditev ni sklepčno zoperstavila. Citirana opozorila tudi po presoji pritožbenega sodišča ne dosežejo visoko postavljenega standarda pojasnilne dolžnosti. Ostajajo namreč na ravni abstraktne omembe možnosti spreminjanja tečaja in njenega bistvenega vpliva na obrok in glavnico, kot je pravilno ugotovilo sodišče prve stopnje. V njih ni sporočila o realni možnosti zelo velike depreciacije domače valute (kot posledice izjemnih dogodkov v dolgoletni odplačilni dobi), ki lahko konkretno ohromi možnost tožnikov plačevati obroke.

Tožnika bi brez izdaje začasne odredbe utrpela premoženjsko škodo, ki je povezana z nadaljnjim rednim odplačevanjem kredita in tudi s stroški za spremembo tožbe oziroma za morebitno vložitev nove tožbe. Te ugotovitve sodišča prve stopnje, in kar sta tožnika v predlogu za izdajo začasne odredbe tudi zatrjevala, pa izkazujejo nastanek težko nadomestljive škode za tožnika. Zato so pritožbene navedbe, da tožnika pogoja nastanka težko nadomestljive škode nista niti zatrjevala niti izkazala, neutemeljene.

VSL Sklep II Cp 1808/2024, 28. 11. 2025

Pritrditi je sicer pritožbi, da sama opustitev ali nepravilna izpolnitev pojasnilne dolžnosti sama po sebi ne vodi do ničnostne sankcije, ne pa tudi nadaljnji graji, da dodatnih pogojev sodišče ni presojalo in da v tem delu sklep ni obrazložen. Prvostopno sodišče se je v zvezi z vsebino dolžne pojasnilne dolžnosti kot neločljivim elementom presoje nepoštenih pogodbenih pogojev po prvem odstavku 24. člena ZVPot oprlo na stališča Vrhovnega sodišča, ki je v svojo sodno prakso preneslo kriterije, katere je glede obsega in vsebine pojasnilne dolžnosti načrtovalo SEU.

VSC Sklep I Cp 329/2025, 6. 11. 2025

Pritožnica s pritožbenimi navedbami o tem, da preplačila v konkretnem primeru ni, ker tožeča stranka dolguje ne le glavnico, temveč tudi pogodbene obresti, ne more omajati zaključkov prvostopnega sodišča, upošteva odločbo SEU C-520/21 s stališčem, da kreditna institucija pri restituciji zneskov, plačanih na podlagi nične potrošniške kreditne pogodbe, ne more zahtevati nadomestila, ki bi presegalo vračilo prejetega kapitala. Glede na standard verjetnosti in namen začasne odredbe pritožba zato s sklicevanjem na zastavljeno vprašanje Vrhovnega sodišča v predlogu za predhodno odločanje v II Ips 14/2025 ne more ovreči pravih zaključkov sodišča o preplačilu.

VSC Sklep I Cp 321/2025, 22. 10. 2025

Ne zadostuje opozorilo o obstoju valutnega tveganja, kot ga zatrjuje tožena stranka, saj na podlagi takšnega abstraktnega in vsebinsko praznega opozorila potrošnik ne razume, da lahko tečajna nihanja povzročijo takšne spremembe njegove obveznosti, ki jih bo morda težko nosil.

Stališč sodne prakse v zvezi z izdajo ureditvenih začasnih odredb v "običajnih" sporih (sporih brez elementa evropskega prava varstva potrošnikov) o strogi in ozki razlagi pojma težko nadomestljive škode ni mogoče aplicirati na obravnavano zadevo, v kateri je treba pogoj iz 2. alineje drugega odstavka 272. člena ZIZ razlagati lojalno (evroskladno).

Pritožbeno sodišče ni vložilo predloga za sprejetje predhodne odločbe pri SEU, kot je to predlagala tožena stranka, saj glede spornih vprašanj že obstaja interpretacija SEU (doktrina acte éclairé). Okoliščine obravnavane zadeve so dovolj primerljive z zadevo C-287/22.

VSL Sklep I Cp 920/2025, 11. 8. 2025

V obravnavanem sporu, ki je potrošniški spor, je sodišče prve stopnje pogoje za izdajo začasne odredbe po drugi alineji drugega odstavka 272. člena ZIZ presojalo v duhu nacionalne zakonodaje, ne da bi pri tem vsebinsko (čeprav se je nanje sklicevalo) upoštevalo pravo EU, zavezujočo odločbo SEU in načelo lojalne razlage.

VSC Sklep I Cp 130/2025, 14. 5. 2025

Zahteva za varstvo zakonitosti utemeljeno očita kršitve prvega odstavka 272. člena ZIZ v zvezi s prvim odstavkom 24. člena ZVPot ter členi 6, 7 in 8 Direktive in z njo povezano sodno prakso SEU. Tako glede četrte kot prve alineje prvega odstavka 24. člena ZVPot je s stališčem o neizpolnjenosti predpostavk za obstoj nepoštenega pogodbenega pogoja in z dodajanjem pravno neutemeljenih zahtev v razmerju do potrošnika, ki naj bi morala za njegovo izkazanost posebej še dokazati neugoden vpliv na njun ekonomski, finančni in socialni položaj, ter glede vprašanja nasprotovanja pogodbenega pogoja načelu vestnosti in poštenja (četrta alineja prvega odstavka 24. člena ZVPot) odstopilo od stališča Vrhovnega sodišča v odločbi II Ips 8/2022 (in tudi kasnejših odločbah), ki temelji na sodni praksi SEU v zvezi s pravilno uporabo Direktive.

VSRS Sklep II Ips 65/2025, 1. 6. 2026

3. Ureditvene (regulacijske) začasne odredbe

V primeru posredne in neposredne posesti na isti stvari je v razmerju posestnikov navzven (do tretjih) inštitut posesti enoten. Posest je ena sama in daje varstvo obema v enakem obsegu, tako se lahko tudi posredni posestnik sklicuje na škodo, ki nastaja ali grozi neposrednemu posestniku. Namen rabe in uživanja stanovanja je z odklopom vode kot osnovne življenjske dobrine izničen za oba - da gre za težko nadomestljivo škodo pa govori stvar sama zase.

VSK Sklep II Cp 187/2026, 3. 4. 2026

Ker je sodišče prve stopnje zavzelo napačno pravno stališče, da je za izdajo začasne odredbe z verjetnostjo izkazan nastanek težko nadomestljive škode in možnost vzpostavitve prejšnjega stanja za toženko, je pritožbeno sodišče pritožbi ugodilo in spremenilo izpodbijani sklep tako, da je ugodilo ugovoru toženke in razveljavilo izdano začasno odredbo s stroškovno posledico.

VDSS Sklep Pdp 427/2025, 3. 12. 2025

4. Začasne odredbe - razmerje med starši in otroki

5. Začasne odredbe - delovna razmerja

Ker je glede dejstev za obstoj pogoja za izdajo začasne odredbe sodna praksa dokaj stroga, je že v sami zahtevi za izdajo začasne odredbe potrebno konkretno navesti vse okoliščine in dejstva in za vse navedeno predložiti dokaze.

Začasne odredbe morajo ostati sredstva zavarovanja in ne smejo biti take, da po svoji vsebini pomenijo že odločitev o glavni stvari. Navedeno pomeni, da začasne odredbe ni mogoče izdati, če se vsebina predlagane začasne odredbe pokriva s tožbenim zahtevkom.

VDSS Sklep Psp 86/2026, 20. 4. 2026

6. Začasne odredbe – insolventnost

273. člen (Vrste začasnih odredb)

- 1. Splošno**
- 2. Prepoved odtujitve in obremenitve premičnin**
- 3. Prepoved odtujitve in obremenitve nepremičnin**
- 4. Prepoved dolžniku, da ne sme storiti ničesar, kar bi lahko povzročalo škodo upniku, ter prepoved, da ne sme nič spremeniti na stvareh**
- 5. Plačevanje nadomestila plače delavcu**
- 6. Neprimerno sredstvo zavarovanja**

Ker primerjava med predlagano obliko zavarovanja in naravo nadenarne terjatve pokaže, da predlagana začasna odredba ni v medsebojni povezavi z nadenarno terjatvijo, ki po vsebini predstavlja ugotovitev obstoja služnostne pravice, s tako začasno odredbo ni mogoče doseči namena zavarovanja in je zato predlog za izdajo začasne odredbe neutemeljen.

VSC Sklep II Cp 68/2026, 5. 3. 2026

Sklep o zavarovanju ima učinek sklepa o izvršbi (268. člen ZIZ). Pritožnika pravilno opozarjata, da je sestavni del sklepa o izvršbi za izterjavo nadenarne terjatve po 227. in 226. členu ZIZ tudi izrek denarne kazni za primer kršitve naloženega ravnanja, vendar ob tem zanemarita dvoje: 1. da sta sama predlagala izdajo dveh začasnih odredb in da sta le v zvezi z drugo, po vsebini prepovedno začasno odredbo (ki je bila zavržena), kot sredstvo zavarovanja predlagala denarno kazen; in 2. da pri zavarovanju z začasnim zadržanjem učinkovanja kreditne pogodbe izrek denarne kazni že po naravi stvari ni potreben, saj zadržanje učinkovanja nastopi že s samo začasno odredbo, ne glede na voljo in ravnanje toženke.

VSL Sklep II Cp 1111/2025, 6. 2. 2026

273.a člen (Pogoji za začasno odredbo)

273.b člen (Začasne odredbe za varstvo koristi otrok)

274. člen (Varščina namesto začasne odredbe)

Tožnikovega védenja o toženkinih obveznostih ali njegovega bančnega pooblastila ni mogoče enačiti z njegovim soglasjem, da toženka svoje dolgove poravnava s sredstvi njegovega posebnega premoženja. Tudi na podlagi prenakazil sredstev z varčevalnega na tekoči (nemški) račun ni mogoče domnevati, da je tožnik soglašal s porabo za toženkine osebne potrebe.

VSL Sklep I Cp 677/2025, 26. 11. 2025

275. člen (Varščina kot pogoj za začasno odredbo)

276. člen (Več začasnih odredb)

Mednarodno pristojnost sodišča države članice v primeru začasne odredbe ob sklenjenem arbitražnem sporazumu je presojalo Sodišče Evropskih skupnosti v sodbi C-391/95 z dne 17. 11. 1998 v zadevi Van Uden.

Ker slovensko sodišče zaradi arbitražnega sporazuma ni mednarodno pristojno po drugih določbah Bruseljske uredbe, je bilo treba njegovo pristojnost utemeljiti z nacionalnimi procesnimi pravili.

Za to, da bi bilo zavarovanje z začasno odredbo lahko izvzeto od pristojnosti sodišča, bi to moralo biti v arbitražnem sporazumu povsem jasno in nedvoumno izraženo.

Verjetnost kot dokazni standard je pretežnost razlogov v prid obstoja nekega dejstva; s procesnega vidika - ki je pri začasnih odredbah zaznamovan s potrebo po hitrem in fleksibilnem odločanju, prilegajočem se okoliščinam posameznega primera -, pa verjetnost pomeni nevezanost (ali ohlapnejšo vezanost) na sistem pravil ugotavljanja dejstev iz 18. poglavja ZPP o dokazih in izvajanju dokazov.

Pravila iz 18. poglavja ZPP v zadevah zavarovanja na podlagi 15. člena ZIZ uporabljajo smiselno. Smiselno pa ni v postopku zavarovanja vztrajati pri vseh pravilih pravnega postopka o sodnem izvedencu: da ga lahko postavi le sodišče; da zgolj to dokazno sredstvo sodišču dovoljuje spoznati dejstva s strokovnega področja, ki mu sicer ni dostopno; da je izvedenca praviloma treba ustno zaslišati. Zato so "izvedenska mnenja" v netehničnem smislu, tj. analize, ki jih po naročilu strank pred sprožitvijo postopka zavarovanja z začasno odredbo pripravijo strokovnjaki, v tem postopku dopustna in dobrodošla dokazila. Ker pa na račun večje likvidnosti nujno do določene mere trpi njihova verodostojnost, jih je treba vsakokrat primerno kritično presojati. Vendar. Četudi je strokovnjaka izbrala stranka, ki njegovega mnenja v postopku tudi ne bi predložila, če ne bi bilo zanjo ugodno, to še ne pomeni, da je vsako predpravdno strokovno mnenje neverodostojno.

VSL Sklep I Cpg 298/2025, 10. 7. 2025

277. člen (Čas, za katerega se izdaja začasna odredba)

278. člen (Prenehanje začasne odredbe)

279. člen (Povrnitev škode dolžniku)

Upnik mora že v sami zahtevi za izdajo evropskega naloga za zamrznitev bančnega računa konkretno navesti vse okoliščine in dejstva, s katerimi utemeljuje nujnost ukrepa in obstoj dejanskega tveganja za izvršitev zahtevka, pri čemer je tako kot pri začasni odredbi za zavarovanje denarne terjatve zahtevan izkaz konkretne subjektivne nevarnosti, torej nevarnosti, ki se nanaša na dolžnikovo konkretno ravnanje v smeri oviranja oziroma oteževanja izpolnitve (npr. izredni neobičajni izdatki, poraba, prikrivanje ali uničevanje sredstev, prodaja pod ceno ali v neobičajnem obsegu oziroma na neobičajen način, ravnanje dolžnika v zvezi z zahtevki v drugih sporih ali v zvezi z obveznostmi po kreditih ipd.). Zgolj obstoj računa v tuji državi ob izostanku trditev in dokazov o tem, da dolžnik večkrat odpira in zapira račune v tujini oziroma da je račun v večkratni blokadi, še ne daje podlage za izdajo evropskega naloga za zamrznitev bančnih računov, saj dejansko tveganje ni podano.

VSL Sklep III Ip 436/2026, 20. 4. 2026

279.a člen (Uporaba določb postopka o začasnih odredbah)

279.b člen (Pristojnost za izdajo naloga za zamrznitev na podlagi odločbe, poravnave in javne listine)

279.c člen (Pristojnost za pridobivanje informacij o bančnem računu)

279.č člen (Preklic naloga za zamrznitev ali ustavitev njegovega izvrševanja)

279.d člen (Pristojnost za izvršitev tujega naloga za zamrznitev)

279.e člen (Izvršitev naloga za zamrznitev)

279.f člen (Pristojnost za odločanje o pravnih sredstvih)

280. člen (Služba izvršitelja)

281. člen (Pogoji za imenovanje za izvršitelja)

282. člen (Nezdružljivost opravljanja dejanj izvršbe in zavarovanja)

Ni relevantne sodne prakse.

283. člen (Imenovanje izvršitelja)

Upnik ima po veljavni ureditvi sicer prosto izbiro, koga bo predlagal za izvršitelja v posamezni izvršilni zadevi, kar pa ne pomeni, da je že zgolj zato kar samodejno upravičen do vseh stroškov, ki mu nastanejo s tem v zvezi. Navedeno se odraža tudi v določilu šestega odstavka 11. člena Pravilnika o tarifi za plačilo dela izvršiteljev in o povrnitvi stroškov v zvezi z njihovim delom, po katerem se v primeru, če je na predlog upnika za opravo izvršilnih dejanj postavljen izvršitelj s sedežem izven območja okrožnega sodišča, za katerega je imenovan, potni stroški, nastali na območju izven tega okrožnega sodišča, in dnevnice, ki pripadajo izvršitelju po določbah tega pravilnika, štejejo za stroške upnika in ne za izvršilne stroške. Takšna ureditev izhaja iz pravila, da upnik ni upravičen do vseh stroškov, ki so nastali v izvršbi, ampak le tistih, ki so bili potrebni za izvršbo. Izbira izvršitelja, ki ima sedež izven območja okrožnega sodišča, v katerega sodi okrajno sodišče, ki vodi izvršbo, pomeni za upnika stroškovno breme v delu stroškov, ki izvršitelju nastanejo od kraja njegovega sedeža do območja okrožja, ki vodi izvršbo. V takem primeru se kilometrina izračuna s pomočjo spletnega zemljevida, in sicer tako, da se ugotovi razdalja med sedežem oziroma naslovom dolžnika, ki opravlja rubež, in zunanjo mejo okrožja, ki vodi izvršbo. Razdalja in kilometrina od izvršiteljevega sedeža in mejo okrožja okrajnega sodišča, pod katero sodi dolжник, je torej vedno upnikov strošek.

VSL Sklep I Ip 146/2026, 1. 4. 2026

284. člen (Nastop službe izvršitelja)

Ni relevantne sodne prakse.

285. člen (Zavarovanje za odgovornost)

285.a člen (Skrbniški račun)

286. člen (Identifikacijski znaki izvršitelja)

286.a člen (Razrešitev izvršitelja)

287. člen (Dejanja po razrešitvi izvršitelja)

287.a člen (Izobraževanje izvršiteljev)

288. člen (Opravljanje službe izvršitelja)

289. člen (Odgovornost za škodo)

290. člen (Čas oprave dejanj izvršbe in zavarovanja)

291. člen (Vrstni red oprave dejanj izvršbe in zavarovanja in evidenca)

292. člen (Plačilo za opravljanje dejanj izvršbe in zavarovanja)

293. člen (Stroški izvršitelja)

Drži sicer, da v skladu z določbo prvega odstavka 61. člena Pravilnika izvršitelj obračun plačila za delo in za povračilo stroškov izvršitelja praviloma vključi v končno poročilo, ki ga na podlagi 60. člena Pravilnika izdela po opravi vseh izvršilnih dejanj v posamezni zadevi. Vendar pa je v tretjem odstavku 61. člena Pravilnika možnost izdaje obračuna predvidena tudi po opravi enega ali več posameznih izvršilnih dejanj, čeprav zadeva še ni končana, in sicer če izvršitelj oceni, da je to potrebno glede na okoliščine in naravo zadeve. Pri tem upošteva višino stroškov in plačilo za delo ter predvideno daljše časovno obdobje, ki bo potrebno za opravo vseh preostalih izvršilnih dejanj v tej zadevi, ki pa ne sme biti krajše od enega meseca. Sodišče druge stopnje nima pomislekov o tem, da so okoliščine, ki opravičujejo izdajo takšnega obračuna, podane tudi v obravnavani zadevi. Kot izhaja iz podatkov spisa, dolжник v obravnavani zadevi obročno odplačuje dolg s plačili izvršitelju. V takem primeru je izvršitelj že na podlagi določb 53., 54. in 55. člena Pravilnika sodišču in upniku še pred opravo vseh izvršilnih dejanj dolžan podati poročilo o prevzetih plačilih in o poplačilu upnika iz prevzetih plačil. Ob tem pa je tudi po oceni sodišča druge stopnje smotno, da izvršitelj sproti izdaja tudi obračune plačila za delo in za povračilo stroškov, ki jih je upniku upravičen obračunati v zvezi s

prevzemi delnih plačil. Namen izvršilnega postopka je v popolnem poplačilu celotne terjatve, za izterjavo katere je dovoljena izvršba. Dolžnik je upniku dolžan povrniti tudi stroške izvršilnega postopka, vključno s stroški, ki upniku (utemeljeno) nastanejo z delom izvršitelja (prvi v zvezi s petim odstavkom 38. člena ZIZ ter 293. člen ZIZ), in sicer potem, ko jih sodišče po prejemu upnikove zahteve odmeri in dolžniku naloži v plačilo. Povrnitev stroškov, ki nastanejo z delom izvršitelja, pa lahko upnik zahteva šele po prejemu obračuna izvršitelja. Ob tem tudi ni mogoče spregledati, da se izvršitelj na podlagi izrecne določbe tretjega odstavka 38.c člena ZIZ za svoje terjatve do upnika iz naslova plačila za opravljeno delo in povračila stroškov v prvi vrsti poplača iz izterjanega zneska, torej tudi iz zneska plačila, ki ga prejme od dolžnika. Takšno poplačilo je dopustno šele na podlagi dokončnega obračuna (oziroma na podlagi sklepa sodišča, če je upnik zahteval, da o obračunu izvršitelja odloči sodišče), zaradi česar mora izvršitelj v ta namen najprej izdati obračun, v zvezi z njegovo izdajo pa si je v skladu s sedmo alinejo tar. št. 16 Pravilnika o tarifi upravičen obračunati tudi plačilo za izdelavo obračuna stroškov v višini 20 točk.

VSM Sklep I Ip 790/2025, 26. 1. 2026

294. člen (Namestnik izvršitelja)

294.a člen (Imenovanje namestnika izvršitelja)

Ni relevantne sodne prakse.

294.b člen (Pomočnik izvršitelja)

294.c člen (Nadomeščanje izvršitelja)

295. člen (Evidenca izvršiteljev in namestnikov izvršiteljev)

Ni relevantne sodne prakse.

295.a člen (Evidenca izkaznic, priponk in pečatov)

Ni relevantne sodne prakse.

296. člen (Zbornica izvršiteljev)

Ni relevantne sodne prakse.

297. člen (Nadzor nad opravljanjem službe izvršitelja)

Ni relevantne sodne prakse.

297.a člen (Nadzor nad opravljanjem službe izvršitelja v dodeljenih zadevah)

Ni relevantne sodne prakse.

297.b člen (Neposredni nadzor nad poslovanjem izvršitelja)

Ni relevantne sodne prakse.

297.c člen (Poročanje o poslovanju izvršitelja)

Ni relevantne sodne prakse.

297.č člen (Učinkovitost in ocena dela izvršitelja)

298. člen (Disciplinska odgovornost izvršiteljev)

Ni relevantne sodne prakse.

298.a člen (Uvedba postopka)

298.b člen (Disciplinski ukrepi)

Ni relevantne sodne prakse.

298.c člen (Odmera sankcije)

Ni relevantne sodne prakse.

298.č člen (Hujše disciplinske kršitve)

298.d člen (Disciplinski postopek)

Ni relevantne sodne prakse.

298.e člen (Zastaranje)

Ni relevantne sodne prakse.

298.f člen (Smiselna uporaba zakona)

Ni relevantne sodne prakse.

298.g člen (Sodni izvršitelj)

Ni relevantne sodne prakse.

298.h člen (Kazenska določba)

Ni relevantne sodne prakse.

298.i člen (Nadzor nad izvrševanjem zakona)

Ni relevantne sodne prakse.

299. člen

Ni relevantne sodne prakse.

300. člen

Ni relevantne sodne prakse.

301. člen

Ni relevantne sodne prakse.

302. člen

Ni relevantne sodne prakse.